

CRIME SCENE PRESS

*Roman considerat
primul noir maghiar
autentic*

virtual-project.eu

BUDAPEST NOIR

VILMOS KONDOR

CRIME SCENE PRESS

budapest noir

VILMOS KONDOR

Vilmos Kondor (n. 1954) este numele (posibil pseudonimul) unui scriitor maghiar de succes, supranumit *părintele literaturii de suspans din Ungaria*.

Cele șapte romane ale sale care-l au ca protagonist pe ziaristul Zsigmond Gordon se petrec în Budapesta în perioada 1930-1950.

Kondor a studiat la Szeged și la Paris. A terminat ingineria chimică la Sorbona, apoi s-a întors în Ungaria, unde predă și acum matematica și fizica de liceu.

Romanele sale împletesc ficțiunea cu istoria, scriitorul izbutind să evoce cu măiestrie atmosfera din Ungaria – și mai ales din Budapesta – secolului trecut.

Vilmos Kondor *Budapest Noir* Titlul original: *Budapest Noir* Copyright © Vilmos Kondor
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2023 pentru această ediție.

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României Kondor, Vilmos Budapest Noir / Vilmos Kondor ; trad. din lb. maghiară de Bara Hajnal. – București: Crime Scene Press, 2023

ISBN 978-630-6542-28-4

I. Bara, Hajnal (trad.) 821.511.141

Coperta: CORNELIA MOȚĂIANU

Redactor: GEORGE ARION JR.

Corectură: OANA STROE

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: octombrie 2023

Tipărit în România

Jelen műkiadása a Petőfi Literary Fund magyar irodalmat népszerűsítő célkitűzése szerinti együttműködés keretén belül valósult meg.

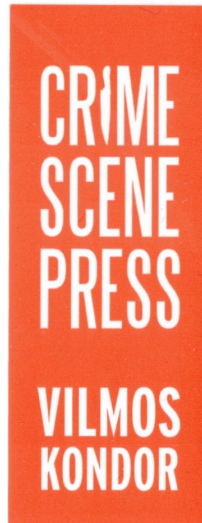
Această lucrare a fost publicată în cadrul colaborării cu Fondul Literar Petőfi, conform obiectivului acestuia de a promova literatura maghiară.

Vilmos Kondor

Budapest Noir

traducere din limba maghiară
de Bara Hajnal

– 2023 –

UNU

La Cafeneaua Balaton, redeschisă în sfârșit după îndelungate lucrări de reamenajare, cafeaua se servea în mod obișnuit cu zahăr, dacă clientul nu spunea că o vrea neagră. Gordon uita mai mereu acest lucru, așa că dădu din mână, bău cu zahăr cafeaua, împături ziarul *Pesti Hírlap*, se ridică, plăti și ieși pe Calea Rákóczi, cu gulerul ridicat. Își întoarse privirea către Piața Blaha Lujza, zări luminile de neon ale editurii, scoase din buzunar o țigară și o aprinse.

La câțiva metri de el zbiera agitat un vânzător de ziare. Trecătorii îl scăpau rapid de marfă pe băiat, șorțul prins de mijlocul lui atârând tot mai greu sub povara mărunțișului.

Gordon porni către Podul Elisabeta. În drum trecu pe lângă vitrine, privindu-le dezinteresat. Nici măcar claxoanele mașinilor nu-i atraseră atenția. Uneori lângă el răsărea discret câte-un ins dubios încercând să-i plaseze niște ciorapi de mătase ori serviciile de neuitat ale unei cocote. Gordon trecu și pe lângă aceștia fără să se oprească, aruncă mukul de țigară, apoi își privi ceasul. Dacă se grăbea, ajungea la timp în Piața Franz Josef. Se putea urca și într-un autobuz; cu toate că îi plăcea agitația și vânzoleala serii, de această dată abia dacă le observă.

La colțul Bulevardului Carol zbiera un alt vânzător de ziare. Gordon se întrebă cum de nu răgușeau. Îi trecu prin minte că poate beau ouă precum cântăreții de operă, dar alungă repede ideea. Nu era într-atât de curios încât să-l întrebe pe vreunul, deși ar fi avut ocazia.

— A murit Gömbös! Prim-ministrul e mort! Trupul lui neînsuflețit va fi adus din Germania cu trenul! A murit Gömbös! Guvernul a convocat ședință de criză! strigă un băiat de paisprezece ani, cu șapca trasă într-o parte și cu obrajii îmbujorați. Ziarul *Az Est!* Gömbös a murit! continuă să zbiere băiatul, apoi, zărindu-l pe Gordon, flutură ziarul către el. Cele mai proaspete știri. În ziarul *Az Est!* A murit prim-ministrul! Cumpărați un ziar, domnule!

Gordon scutură din cap.

— Nu-mi trebuie ziarul, băiete. Știu că a murit prim-ministrul, spuse și își continuă drumul.

Eu scriu știrile, adăugă în sinea lui, dacă știrile se lasă scrise.

După Piața Apponyi o coti brusc la dreapta pe Strada Primăriei, bucurându-se de liniștea și calmul relativ de aici. Nu reușea nicicum să-și alunge din minte cazul lui Róna. De aproape o săptămână numai la asta îi stătea mintea, pur și simplu nu-i venea să creadă c-ar fi adevărate acuzațiile aduse acestuia. De aproape o săptămână lucra la caz, numai despre asta vorbea – sau cel puțin încerca să vorbească – cu toți cei care ar fi putut avea vreo legătură cu Róna, dar se lovea mereu de ziduri.

Traversă Piața Elisabeta udată de ploaie și pustie. Când coti pe strada Tisza István, o rafală de vânt înghețat ce sufla dinspre Dunăre fu cât pe ce să-i smulgă pălăria de pe cap. Frigul neobișnuit pentru luna octombrie îl cutremură. Dimineața vremea arăta cu totul altfel. Gordon nu-și luase nici fularul, nici mănușile, iar în loc de pardesiu își aruncase pe el balonzaidul.

Polițistul din fața sediului inspectoratului general îl salută dând din cap. Gordon se obișnuise deja să pășească în clădire prin poarta de pe Strada Zrinyi nr. 4, o intrare rezervată detectivilor. Îl cunoșteau toți agenții de serviciu, astfel că avea acces liber în inspectorat. În acea seară era de serviciu un tânăr care-l salută pe Gordon – din motive neștiute – cu un respect copleșitor.

— Bună seara, domnule redactor! îl întâmpină pe Gordon, care drept răspuns dădu din cap și porni în sus pe scări.

Dar agentul de serviciu strigă după el: dacă domnul redactor îl caută pe inspectorul Gellért, domnul inspector vă transmite că momentan nu se află în sediu. A fost chemat de urgență la o ședință.

— Nicio problemă, băiete, îl aștept în biroul lui, răspunse Gordon punând mâna pe balustradă.

Dar băiatul îl opri: căci, nu-i așa, astăzi a murit Gömbös, prim-ministrul, și... voia să continue, dar brusc își dădu seama: dar cu siguranță știți deja.

— Știu, băiete, răspunse Gordon și urcă grăbit pe scări la etajul doi. O luă la dreapta pe culoar și opri la ușa din stânga.

Bătu, căci poate, totuși... Dar nu-i răspunse nimeni, așa că deschise ușa biroului lui Vladimir Gellért. Camera acestuia era goală, doar pe birou mai ardea o lampă. Gordon închise ușa în urma sa și păși la geam.

Gellért se bucura de un statut privilegiat, biroul lui fiind una dintre puținele încăperi cu vedere spre Dunăre. Gordon își aprinse o țigară, apoi privi spre exterior câteva clipe admirând Podul cu Lanțuri scaldat în lumini, apoi Cetatea și vapoarele ce alunecau pe Dunăre ori erau ancorate la mal,

sau remorcherile ce înaintau cu o viteză abia perceptibilă. Își stinse țigara și se așeză într-unul dintre fotoliile care se aflau față în față cu biroul lui Gellért.

Își scoase carnetul pentru a trece din nou în revistă ce-ar dori să afle mai exact de la inspector. Vorbise de mai multe luni cu el la telefon și îl rugase să-l ajute cu câteva informații legate de Róna. În fond, Gordon nu mai putea face mare lucru, pentru că în cazul Ernő Róna procesul începuse deja în acea dimineață, și totuși se simțea obligat să continue să afle adevărul în cazul acestui detectiv.

În oraș se înmulțiseră bișnițarii de valute care încercau să obțină sume importante, de cele mai multe ori cu succes, profitând de fluctuația cursurilor valutare. Metoda bandei în cauză era simplă: oamenii lui István Szörtsey se dădeau drept detectivi și pur și simplu le confiscau banii bișnițarilor. Într-o zi, un broker numit Arnold Bondi a intrat în biroul lui Róna și s-a plâns că i s-au furat cinci mii de penghei. Detectivul specializat în escrocherie și măsluire a scos fotografia unui bărbat numit Gyula Grósz, pe care-l urmărea deja de ceva vreme pentru infracțiuni comise împreună cu gașca lui ca pseudo-detectivi. Bondi însă nu l-a identificat pe făptaș în persoana lui Grósz. Atunci Róna l-a sfătuit pe Bondi să depună o plângere, acesta l-a ascultat și după aceea l-a căutat zilnic pe detectiv să se intereseze de cazul lui. Când Róna i-a spus că încă mai lucrează la caz, Bondi a plecat furios și după câteva zile l-a reclamat pe Róna, prin avocat, susținând că detectivul a primit de la el o sută cincizeci de penghei, promițând că pentru această sumă îi va convinge pe pseudo-detectivi să-i restituie cei cinci mii de penghei. În acest caz se dispusese urmărirea penală a lui Róna și tocmai în ziua aceea a avut loc prima înfățișare.

Atât de prost să fi fost Róna? Să-și riște cariera și pensia pentru o sută cincizeci de penghei? Cazul era neclar, toată lumea nega. Doar Bondi și ai lui susțineau în continuare că l-au mituit pe Róna. Deși Vladimir Gellért era unul dintre șefii Serviciului V de criminalistică, iar Róna lucra la Serviciul IV, care se ocupa de abuzuri de încredere, înșelăciune și infracțiuni asemănătoare, cei doi se cunoșteau bine și se puteau baza mereu unul pe celălalt, chiar dacă nu erau prieteni. De aceea Gellért avea să-l ajute pe Gordon. Sau măcar îi va arată o direcție, dacă nu altceva. Iar dacă nu, și asta însemna ceva, poate chiar mult.

Gordon se ridică din fotoliu. Ceasul de perete bătut de ora nouă. Pe masă domnea o ordine desăvârșită, ca de obicei. În stiva din stânga se aflau

dosarele cazurilor în lucru, la mijloc era așezat calendarul plin al inspectorului, iar în dreapta mașina de scris, împinsă deoparte. În fața calendarului se aflau o călimară din bronz, în stil *art nouveau*, un toc și o cutiuță cu penițe. Gellért spunea adesea că se obișnuise cumva cu mașina de scris, dar cu stiloul nu se putea împrieteni deloc.

Însă Gordon n-avea nicio problemă cu stiloul, considera tocul o invenție învechită, perimată. Își puse carnețelul pe colțul mesei, vrând să noteze câteva întrebări, când brusc își îndreptă spatele. Ar putea să se așeze la masă, o făcuse și altă dată în așteptarea lui Gellért. Înconjură masa și se așează pe scaun, încercând în zadar să-l tragă sub șezut, căci era blocat de ceva. Gordon privi în dreapta și observă că scaunul se agățase de un sertar deschis. Dădu din cap. Așa ceva nu se mai întâmplase. În ultimii cinci ani relația lui cu Gellért fusese cu adevărat bună, dar niciodată nu se întâmplase ca acesta să-și fi lăsat sertarul deschis. Dimpotrivă, îl încuia mereu cu grijă, iar cheia o ascundea în buzunarul vestei. Gordon rămase la birou și se holbă la sertarul deschis. Alunecă ușor în jos pe scaun. Pe fundul sertarului zări un dosar nemarcat, un dosar simplu de birou pe a cărui copertă rubrica de titlu era necompletată. În partea de jos a dosarului, însă, se ivea colțul unei fotografii.

Gordon rămase un timp în liniște, nemișcat. Se uită la sertar, iar în sertar la dosar și la colțul fotografiei. Își aprinse o țigară. Chibritul îl aruncă în scrumieră, suflă fumul fixând în continuare sertarul. Își lăsa țigara pe marginea scrumierei din marmură și trase puțin sertarul ca să poată ridica ușor coperta dosarului.

Luă țigara. Trase fumul adânc în piept, apoi scoase dosarul din sertar, îl așează în fața lui și îl deschise. Văzuse bine. În dosar erau doar două fotografii. În cea de deasupra se vedea o tânără. Stătea lângă o masă acoperită, în fundal o draperie grea. Expresia feței îi era deopotrivă tristă și provocatoare. *Nu-i așa că mă placi?* întreba fața fetei. *Știu că mă placi, toată lumea mă place.*

Gordon se aplecă în față. Fata nu purta nimic în afară de zâmbetul ei. Stătea acolo frivolă, cu o privire senzuală și tristă, cu coapse lungi, sâni rotunzi și plinuți, șolduri înguste, păr negru, ușor ondulat, ce-i ajungea până la umăr. Gordon cercetă ochii fetei. Realiză că privirea ei nu era provocatoare, ci îndărătnică. Trupul îi era fără cusur, tânăr și mlădios. Și totuși, Gordon găsi o imperfecțiune. Ridică fotografia la nivelul ochilor, apoi o ținu în cercul de lumină al lămpii de birou și se uită mai îndeaproape

la mâna stângă a fetei. La câțiva centimetri sub interiorul cotului se ascundea o aluniță cât o monedă de doi penghei, poate puțin mai mare.

Gordon lăsa deoparte fotografia și o luă pe cealaltă. Și aceasta fusese făcută într-un atelier foto, deși în cu totul alte condiții. Un portret în care aceeași fată privea în aparat. Părul și-l strânsese, expresia feței îi era serioasă, fără pic de îndârjire, reflecta mai degrabă tristețe. Avea trăsături regulate, sprâncene puternice, ochi de culoare deschisă. Își dădu seama că e aceeași fată și fără să compare cele două poze.

Luă cele două fotografii, le puse în dosar, dosarul îl așează în sertar, se ridică, aranjă scaunul și se duse la geam. Privi îndelung orașul, apoi se uită la ceas.

Tocmai se pregătea să plece când ușa se deschise și Gellért intră cu elan. Fața lui sumbră părea și mai sumbră decât de obicei. Sacoul i se șifonase, ochelarii abia îi ascundeau cearcănele. Fiecare mișcare a trupului său sfrijit era marcată de oboseală. Gordon se întoarse să-l salute, dar detectivul ridică mâna.

— Nu spuneți nimic, se disculpă el. Știu că am stabilit pentru astăzi, dar ne-a convocat inspectorul-șef, dr. Ferenczy.

— Mâine dimineață sosește în Gara de Est trenul cu trupul neînsuflețit al prim-ministrului, dădu din cap Gordon.

— Să fiu sincer, ne așteptam să moară, mai ales de când exercitarea mandatului său a fost preluată de Darányi. Eu aș fi pariat că demisionează, dar în fond e același lucru.

— Chiar e același lucru, spuse și Gordon.

— Cu toate că avem un plan elaborat pentru înmormântarea prim-ministrului, sunt enorm de multe de făcut, explică Gellért. Inspectorul-șef i-a chemat la serviciu pe toți detectivii, polițiștii și jandarmii ca să protejăm în mod corespunzător cortegiul funerar de la Gara de Est până la Parlament.

— Ministrul de interne ridică interdicția de adunare? întrebă Gordon.

— De ce ar face-o?

— Cortegiul și înmormântarea nu sunt adunări?

— Sper că nu vorbiți serios! îl privi Gellért pe Gordon pe deasupra ochelarilor.

— Nu, răspunse Gordon. Atunci, nu vă mai deranjez. Ați auzit că Tartsányi-Schreiber a depus mărturie în favoarea lui Róna?

— Cum să nu fi auzit! Dániel e un om inteligent și gândește logic. Dacă nu vă supărați...

— Sigur, se întoarse Gordon de la geam. Bănuiesc că nu e cazul să vă caut înainte de înmormântare.

— Nu, se așeză Gellért în scaun și împinse la loc sertarul.

— Vă caut eu la telefon. Noapte bună.

— Conform ordinului Viteazului Cavaler Kozma Miklós, ministrul de interne, în această noapte niciun polițist nu doarme, răspunse Gellért trăgând peste calendar mașina de scris în care puse o hârtie și începu să scrie.

Gordon nu putea să decidă dacă vocea detectivului nu cumva trăda și o ușoară ironie...

Pe Calea Rákóczi era în mod vizibil mult mai puțină lume. O parte dintre baruri și localuri erau deja închise, cafenelele se goleau încet. Dar Gordon întâlni neobișnuit de mulți polițiști și jandarmi stând înțepeniți pe marginea străzii, pregătiți pentru o noapte lungă. Trecând pe lângă Cafeneaua Balaton, pe ușa acesteia zări o plăcuță: „Din cauza decesului prim-ministrului, închis în data de 10 octombrie.” Având în vedere că Gordon oricum n-ar fi avut timp de o cafea, nu-l interesa în mod deosebit această inscripție pe care acum – că-i atrăsese atenția – o observă agățată de ușa fiecărui magazin, restaurant, oficiu și cafenea.

Prin Piața Blaha Lujza trecea un tramvai gol. Până ce Gordon ajunse la redacția ziarului *Az Est*, orașul amuțise aproape complet. Portarul de noapte îl salută vesel. S-o fi bucurând de moartea lui Gömbös, dacă nu cumva veselie i se datora damigenei de vin pitită în dulăpiorul său...

— Bună seara, domnule redactor! Își ridică șapca și, aplecându-se pe gemulețul cabinei, îl privi pe Gordon cum dispare urcând scările.

În redacție nu era nimeni, doar dactilografa de serviciu. De când lucra la ziarul *Az Est*, Valeria era de serviciu în fiecare noapte. Stătea și acum la birou, cu hârtia pregătită în mașină. Părul ei alb ca zăpada reflecta lumina lămpii, ochii însă îi erau acoperiți de ochelari cu lentile fumurii. Bunul cel mai de preț al Valeriei. Se mândrea în toată redacția cu această comoară rară, o pereche de ochelari utilizați de alpiniști, cu apărători laterale din piele, pe care i-i adusese o prietenă din Elveția, din Berna. Numai cu aceștia putea să citească la lumina lămpii, iar soarele nu-l mai văzuse – după cum spunea ea – de zece ani. „E soarta albinșilor”, îi explicase odată lui Gordon. „Dar nu-mi pare rău. Aici e calm și liniște, în zori pot să citesc câteva ore”, și ridicase caietul pe care-l ținea. „Cel mai nou volum din seria

de romane polițiste a Editurii Atheneum.”

— Ce s-a întâmplat, Zsigmond? întrebă Valeria. Nu puteți dormi? V-a dat afară Krisztina?

— Măine dimineața nu voi mai avea timp pentru articolul despre bărbierul din Szentlőrinc, răspunse Gordon.

— Despre Tranșator?

— Da.

Și se duse la masa lui, iar Valeria ridică din nou cartea subțire în fața ochelarilor și continuă să citească. Gordon își scoase balonzaidul și îl agăță de cuier. Pălăria și-o aruncă pe masă, nu înainte de a o scutura de apa de ploaie care mai rămăsese pe ea. Aprinse lampa de birou, introduse hârtie în mașina de scris, își scoase carnetul și începu să dactilografieze.

„Astăzi după-amiază a sosit la Budapesta știrea unei infracțiuni uluitoare. În comuna Szentlőrinc-káta s-a săvârșit o crimă îngrozitoare: Novotny Frigyes, un bărbier de 46 de ani, a sugrumat-o pe Erzsébet Bartha, o femeie de 30 de ani, divorțată, cu care locuia în concubinaj. După aceea bărbierul a tranșat-o pe victimă și a ars trupul neînsuflețit. Crima s-a petrecut în luna martie, dar de-abia acum a fost descoperită. În casa bărbierului s-au mutat noi locatari, meseriașul János Zombori cu soția. Femeia a aprins focul în sobă vrând să facă pâine. Atunci a descoperit ceva uluitor. În cenușa din sobă a găsit oase omenești. A alergat imediat la jandarmerie unde...”

Sună telefonul. Gordon își ridică brusc capul, dar, văzând că răspunde Valeria, își continuă articolul.

„...a comunicat cele descoperite șefului postului de jandarmerie.”

— Zsigmond!

Gordon se întoarce.

— Pe dumneavoastră vă caută.

— Cine?

— Zice că-l cheamă Kalmár.

Gordon se ridică și se duse grăbit la telefon.

— De unde știi că sunt aici? întrebă.

— Nu știu, dar m-am gândit să încerc.

— Ei, ce e?
— Ca de obicei, domeniul dumitale. Am găsit o fată.
— Ce fel de fată?
— În opinia dumitale ce fel de fată? Moartă.
— Cu cine ai mai vorbit?
— Ca de fiecare dată, încep cu dumneata, răspunse polițistul.
— Cred și eu. Ești la locul faptei?
— Nu, te sun de la inspectorat. Până acum mi-ai plătit de fiecare dată cei cinci penghei, acum de ce n-ai face-o?
— Spune adresa.
— Trebuie să-mi fii extrem de recunoscător pentru asta, Gordon. E chiar în vecini.
— Dacă-mi spui că tramvaiul a lovit a servitoare pe Bulevard...
— Nu spun. O să-i vezi pe polițiști deja din capătul Străzii Nucului Bătrân. Stau acolo în jurul cadavrului unei fete frumoase și moarte de-a binelea.
— A înghițit chibrituri? A sărit pe geam?
— De unde să știi? Dar cred c-ar trebui să te grăbești, dacă vrei s-o vezi. Legistul a pornit încolo deja de zece minute.
Gordon își luă balonzaidul, își puse pălăria în cap și, ieșind pe ușă, mormăi ceva Valeriei, apoi coborî grăbit scările.

În câteva minute ajunse pe Strada Nucului Bătrân. Cum o coti de pe Calea Rákóczi, zări mașina neagră, lângă ea doi polițiști în uniformă și doi în civil. Gordon se uită la ceas: trecuse de ora zece. În general evita locurile crimelor, văzuse destule deja, nimic nu-l mai surprindea după cinci ani la ziarul *Az Est*. Cu toate acestea se grăbi, deoarece Kalmár îl anunțase pe el primul, așa că a doua zi – indiferent că murise Gömbös sau nu – toate ziarele aveau să scrie despre asta. Dar el era singurul care fusese la locul faptei și asta valora mai mult decât cinci penghei.

Ca jurnalist de investigații la ziarul *Az Est*, cunoștea mai bine decât și-ar fi dorit miile de forme ale morții. Servitoarele beau măciulii de chibrit ca să se otrăvească, se aruncă în fața tramvaiului, bărbierii își tranșează iubitele, femeile divorțate își taie venele cu briciul, ucenicii se aruncă de pe podul Franz Iosif, funcționarii geloși își înjunghie nevestele cu cuțite de măcelari, oamenii de afaceri își împușcă rivalii cu revolverul – posibilitățile sunt infinite și în același timp covârșitor de identice, dat fiind că rezultatul

este același.

Gordon se grăbi către poartă, dar unul dintre polițiștii în uniformă păși în fața lui. Gordon i se adresă detectivului Andor Stolcz, iar acesta făcu semn polițistului să se dea la o parte. Gordon păși cu carnetelul în mână lângă cadavrul întins sub bolta porții ca o păpușă de cârpă aruncată, cu fața scufundată în umăr și cu părul negru răsfirat pe spate.

— Încă nu s-a răcit, îi spuse Stolcz. Medicul legist nu a văzut-o deocamdată, dar probabil că stă de o oră aici. Surprinzător cât de repede s-a anunțat.

— Mai devreme sau mai târziu s-ar fi rătăcit pe aici un jandarm sau un polițist și ar fi observat-o.

— Poate că tocmai așa s-a întâmplat.

— Care este cauza morții?

Detectivul îndesat, cu vinișoare pe figură, clătină din cap.

— De unde să știu, Gordon? Suntem aici de câteva minute. Sânge nu văd.

— Nici eu. Cine e fata?

— Vezi dumneata, e straniu, își băgă mâna în buzunar Stolcz. Nu găsim nimic în poșeta ei. Doar câteva bucățele de hârtie și un Miriam.

— Miriam? se uită Gordon la detectiv.

— Carte de rugăciuni în ebraică pentru femei, zise el și își băgă mâna pe geamul portierei din spate a mașinii parcate pe trotuar. Asta, arată el cărțulia groasă, învelită în pânză albă.

O descoperi și i-o întinse lui Gordon.

— Există vreo notiță în ea?

— Nimic. Câteva pagini cu colțurile îndoite, nimic altceva...

— Nimic care să ne ajute să o identifice.

— O să verific la inspectorat lista persoanelor dispărute, dar m-aș mira să fi fost raportată dispariția ei, ridică detectivul din umeri obosit. De altfel, de-abia am găsit-o. Poate peste câteva zile o să se declare că a dispărut. Dar știi și dumneata la fel de bine ca mine că zilnic sosesc la Budapesta mai multe fete dintre care câteva aruncă ancora aici în zonă. Nu va fi prima prostituată îngropată într-un mormânt fără nume din Budapesta.

Gordon dădu din cap. Era straniu, totuși. O fată evreică moartă pe una din străzile dubioase din centrul orașului. Cercetă mai temeinic cadavrul. Unul dintre picioare era răsucit sub trup, celălalt picior era încălțat cu un pantof ieftin, butucănos, cu toc. Fusta i se ridicase; purta ciorapi maro la

care se desfăcuse un ochi. De sub haina uzată, dar de bună calitate i se zărea bluza de culoarea piersicii.

— N-a purtat haine prea scumpe, remarcă el.

— Pentru munca pe care o făcea, nici n-avea nevoie de mai mult, răspunse Stolcz.

Mâneca stângă a hainei se ridicase deasupra cotului. Din cauza luminii slabe Gordon nu vedea prea bine, de aceea se apropie de fată. Apoi se lăsă în vine. Prinse mâna fetei la încheietură și o întoarse spre lumină. Imediat sub îndoitura cotului observă o aluniță de mărimea unei monezi de doi penghei. Simți în stomac un fior, de parcă l-ar fi năpădit o spaimă din copilărie, demult uitată.

Privi în sus, la Stolcz. Acesta vorbea cu celălalt detectiv, fiind ascultat și de alți trei polițiști în uniformă. Gordon își întinse cu grijă mâna spre părul fetei fără suflare și cu un stilou îi descoperi fața. Ochii fetei erau deschiși, retinele fiind fără luciu, mate. Și verzi.

Gordon mai privi câteva secunde chipul fetei, ochii ei verzi, obrajii străvezii și șuvițele negre ușor ondulate. Nu-i veni deloc greu să-și aducă aminte de zâmbetul îndârjit, dar trist pe care îl văzuse în cele două fotografii.

DOI

Având în vedere că toate cafenelele se închiseseră, Gordon se întoarse grăbit la redacție. Valeria se apucase deja de un nou roman și doar își ridică privirea la sosirea lui Gordon. Acesta luă telefonul și formă un număr. Telefonul sună de unsprezece ori.

— Cina din această seară..., începu el.

— La care ai întârziat din nou? Sau pe care ai vrut să o contramandezi, Zsigmond? La zece și jumătate?

— Am avut o zi lungă, Krisztina, nu fi supărată pe mine.

— Moartea-i supărată pe dumneata, cu toate astea ți-aș putea suci gâtul. Spune-mi, de ce-ți mai gătesc?

— Pentru că îți place să gătești. Iar mie îmi place mâncarea gătită de tine.

— Știi că nu-i atât de simplu, iar dacă vrei să mă îmbunezi cu lingușeli, ai greșit adresa.

— Crezi că nu-mi amintesc de scenele tale? Ești ultima persoană pe care aș vrea s-o lingușesc, răspunse Gordon.

— Bine. Dacă nu vrei să mă lingușești, atunci ce dorești?

— Să îți cer iertare. Am avut o zi cumplită.

— Zilele tale sunt cumplite toate.

— Cu excepția zilelor pe care le petrec cu tine.

— Zsigmond, Zsigmond, e mult prea târziu, iar tocănița de cocoș s-a răcit mult prea tare ca să am chef să te ascult.

— Atunci nu mă asculta.

— Nici n-am s-o fac. Și, înainte să trântesc receptorul, vreau să-ți spun că în după-amiaza asta a trecut pe la mine Mór și mi-a adus încă un borcan de gem. Nu l-am gustat, dar de data asta, în mod excepțional, pare comestibil.

Iar cu asta trânti receptorul. Gordon ridică din umeri și puse receptorul la loc. Nu știa dacă Valeria îl privea din spatele ochelarilor fumurii, dar bănuia că da. Dădu din cap în semn de salut și porni spre casă.

Se trezi devreme în zori și își începu ziua la Cafeneaua Abbazia din

Piața Octogon.

— Bună dimineața, domnule redactor, îl salută ospătarul pe Gordon, apoi îl pofti la masa lui preferată, îi puse în față ziarele matinale și publicațiile proaspăt sosite de la Londra și New York și plecă grăbit să-i aducă micul dejun.

Gordon se așeză și privi un timp circulația din Piața Octogon, tramvaiele, autobuzele, mașinile și oamenii. Îl întrebaseră deja mai mulți de ce îi place Abbazia, această cafenea scârboasă, când după colț, pe Calea Andrásy, se află Cafeneaua Japoneză, dar Gordon doar ridicase din umeri și răspunsese: pentru că e bună cafeaua. Mințea, căci la Abbazia cafeaua era mediocră, iar un mic dejun modest costa un pengheu șazeci. Dar Gordon prefera cafeneaua din cauza mesei la care stătea de fiecare dată. Se afla lângă geam, de unde dimineața putea privi Octogonul agitat, iar seara Calea Andrásy scaldată în lumini.

În acea dimineață Octogonul putea fi numit oricum, numai agitat nu. Era ca în zorii unei zile de duminică, pe la ora șase. Gordon văzu mult mai puține mașini și autobuze decât de obicei, doar tramvaiele făceau ceva zgomot. Majoritatea magazinelor rămâneau închise, iar dintre cafenele doar una din trei își aștepta clienții. Dispăruse și obișnuita avalanșă de oameni: lipseau toți gură-cască, servitorii mergând la cumpărături în Piața Poligonului, dar și lustragii și ținăii gălăgioși. Toți trecătorii aveau în mod vizibil un scop bine determinat, erau grăbiți și hotărâți.

Gordon scutură din cap. Era imposibil să-l jelească pe Gömbös. Și nici pentru guvern nu-și făceau griji, căci în această țară oamenii nu-și fac griji pentru guvern nici când ar trebui. Darányi se afla deja de câteva luni bune la cârmă, de fapt foarte puțini îi simțeau lipsa lui Gömbös, nici vorbă de criză. Guvernul demisionase, evident, iar regentul Miklós Horthy le acceptase demisiile, dar era o chestiune de doar câteva zile să-l mandateze pe Darányi pentru formarea guvernului definitiv. În asemenea situații lui Gordon nu-i păru rău că este jurnalist de investigații. Din start îi lipsea orice afinitate cu politica, iar faptul că se confruntau opinii înflăcărâte și vehemente privind persoanele pe care Darányi le va coopta la guvernare alături de Partidul Unității Naționale i se părea pur și simplu hilar. Nu avea răbdare pentru chestii din astea și mai știa și că nu e singurul apatic în această privință. Problema nu era cu cine va guverna Darányi, ci în ce direcție. Din păcate știa, întrezărea direcția în care va porni șeful guvernului. Nu întâmplător fusese tratat Gömbös lângă München. În același timp, era convins de faptul

că pe traseul cortegiului și în fața Parlamentului se strânsese deja o masă imensă de oameni. Nici în această țară nu se întâmplă zilnic ca un prim-ministru să fie adus acasă mort de la tratamente din străinătate.

Luă ziarul *8 Órai Újság*, îl răsfoi, apoi îl puse jos. La fel de repede termină și cu *Pesti Hírlap*. Din *Pester Lloyd* citi rapoartele burselor nemțești, căci acestea reflectau mai viu decât orice altceva situația din Germania. De-abia acum observă că brișoa și cafeaua se aflau deja în fața lui, pe masă. Își propti spatele de scaun și își consumă micul dejun, savurând imaginea inedită oferită de Octogon, căci până deseară cu siguranță nu va mai avea nicio clipă de răgaz. Își luă pălăria, urcă în tramvai și până în Piața Berlin privi bulevardul pustiu ce părea fantomatic în crepusculul dimineții. Așa cum toți polițiștii și jandarmii fuseseră scoși în stradă din cauza pregătirilor, așa și ziariștilor li se indicase să se concentreze exclusiv asupra înmormântării. Ziariștii sportivi, ziariștii rubricilor polițienești, corespondenții de la burse, redactorii și ucenicii, cu toții se ocupau de Gömbös. Gordon n-avea nici un motiv de obiecție referitor la ultima sarcină primită, potrivit căreia trebuia să meargă la Parlament să discute cu organizatorii funeraliilor – evident, numai cu cei care munceau efectiv, nu cu cei sub numele cărora se derula totul. În Piața Berlin se strecură prin puhoiul de oameni care se grăbeau spre Gara de Vest cu valize, pachete și coșuri, apoi se îndreaptă către Strada Împăratul Wilhelm. La Gara de Vest mereu era aglomerație, orice se întâmpla.

Pe Strada Împăratul Wilhelm însă domneau o liniște și o pace desăvârșite. Cortegiul cu trupul neînsuflețit al lui Gömbös ajunsese demult la Parlament, dar polițiștii și jandarmii continuau să stea țepeni și bățoși, cu privirile goale, pe marginea străzii.

Gordon își grăbi puțin pașii. Era sătul de ziua aceea și nu voia să întârzie la Krisztina. Mai avea o oră și jumătate. Ce nu se poate descoperi în acest răstimp nici nu merită cercetat.

În fața Parlamentului se instalase garda de onoare, dar și numărul polițiștilor crescuse, de parcă s-ar fi temut că cineva ar vrea să ducă trupul neînsuflețit al lui Gömbös la un taxidermist. În fața intrării principale stătea un grup mai mic de agenți. Gordon intră fără să se legitimeze, căci unul dintre detectivi îl recunoscuse și îi făcu semn polițistului din ușă să-i dea voie să intre. Gordon dădu din cap în semn de salut și păși în clădire. În Sala Cupolei era așezat deja catafalcul ce domina încăperea într-un mod sumbru și cu un fast exagerat. Gordon porni să-l caute pe responsabilul ceremoniei

când în spatele unei coloane zări trei bărbați. Făcu un mic pas înapoi și în lateral, să-i poată vedea mai bine, dar să fie în același timp acoperit. Prezența a doi dintre ei nu era câtuși de puțin neobișnuită. Dacă cineva trebuia să se afle acolo, cei doi cu siguranță erau aceia. Ministrul de interne Miklós Kozma, ușor îndesat, cu mustața stufoasă și părul pieptănat pe spate, îmbrăcat în costum de culoare închisă, stătea față în față cu Tibor Ferenczy. Inspectorul-șef al Budapestei trebuia să se aplece ușor pentru a-l auzi pe ministru, care vorbea rapid și cu voce scăzută. Și inspectorul-șef purta costum de culoare închisă, părul cărunț și-l pieptănase pe spate, cu o mână își aranja cravata, iar pe cealaltă o ținea în buzunar. Privirea îi era pătrunzătoare ca întotdeauna. Al treilea bărbat stătea cu spatele, dar cu toate acestea Gordon îl recunoscuse cu ușurință pe omul uscățiv și cu spinarea încovoiată după felul cum își ținea mâinile încleștate la spate, ca de obicei. Sacoul acestuia nu apucase să se netezească, nici nu avea cum, căci omul își petrecuse noaptea în picioare.

Gordon se retrase și mai mult în umbră. Ce-o fi căutând aici Gellért? Trebuia să cunoască și el detaliile procesiunii funerare, categoric, dar tocmai aici, lângă catafalc? Despre ce discuta atât de aprofundat un inspector, șef al Serviciului V, cu ministrul de interne și cu inspectorul-șef? De când intră în atribuțiile serviciului de criminalistică organizarea unei înmormântări? Gordon privi în jur sperând să-l vadă pe József Schweinitzer, șeful Serviciului VII. La înmormântarea lui Gömbös nu se impun investigații criminalistice, singurul motiv de temere ar putea fi tulburarea liniștii publice sau, în cel mai rău caz, o tentativă de asasinat. Dar atunci responsabilitatea revine serviciului de menținere a ordinii, mai exact lui Schweinitzer. Acesta însă nu se vedea nicăieri, iar din limbajul trupului celor trei Gordon înțelese că la discuția lor nu mai era cazul să participe și altcineva.

Kozma termină ce avu de spus, se uită la Ferenczy, care îi zise ceva lui Gellért, apoi cei doi bărbați porniră spre salonul nordic. Gellért se întoarse, iar Gordon ieși din umbră.

Pe chipul inspectorului se așternu pentru o clipă surprinderea, dar numai pentru o clipă. Apoi îi făcu semn lui Gordon să vină la el.

— Văd că într-adevăr ați avut o noapte albă, începu Gordon.

— Vedeți bine.

— Vă ocupați de miezul problemei? Primiți instrucțiuni direct de la ministrul de interne și de la inspectorul-șef?

Gellért nu răspunse, de parcă nici n-ar fi auzit întrebarea. Căuta ceva în buzunar, apoi scoase un pachet de țigări, dar realizează unde se află și, enervat, lăsa pachetul să alunece înapoi în buzunar.

— Ce m-ați întrebat? își întoarse el privirea către Gordon.

— Unde este Schweinitzer?

— De unde să știu?

— Am crezut că e o chestiune de ordine publică, în fond, răspunse Gordon.

— Așa și este, dar e o situație excepțională și...

Se opri la mijlocul frazei.

— Dar de ce vă explic toate astea?

— Nu știu, ridică din umeri Gordon.

— Sunați-mă săptămâna viitoare, acum trebuie să plec.

— Doar încă o întrebare.

— Săptămâna viitoare puteți să mă întrebați chiar mai multe despre Róna.

— Nu Róna mă interesează acum.

— Dar?

— Aseară, pe Strada Nucului Bătrân s-a găsit trupul neînsuflețit al unei fete, spuse Gordon uitându-se insistent în ochii lui Gellért în speranța că privirea acestuia va trăda ceva. Dar nu...

— Minunat. De mult n-am mai găsit acolo o prostituată moartă.

— De unde știți că a fost prostituată?

— Pe Strada Nucului Bătrân? Aproape de Piața Klauzál? Dacă ar fi fost o domnișoară dintr-o familie bună aș ști și eu, credeți-mă. Dar, pentru că nu știu, nu putea fi decât o prostituată. De ce mă întrebați pe mine?

— Cazul este de competența Serviciului V, iar șeful, dacă nu mă înșală memoria, sunteți dumneavoastră.

— În primul rând, nu este cazul Serviciului meu, căci dacă ar fi, aș ști de el. În al doilea rând, chiar dacă ar fi cazul meu, nu m-aș ocupa de el pentru că, dacă n-ați aflat, sâmbătă îl înmormântăm pe șeful guvernului. Până sâmbătă seara eu nu mă ocup de altceva, decât dacă comuniștii ar arunca în aer Podul cu Lanțuri.

— Comuniștii vor să arunce în aer Podul cu Lanțuri?

— N-am timp de așa ceva, gesticulă Gellért și, întorcându-și spatele către Gordon, porni spre ușa care dădea în Sala Vânătorului.

Gordon voia să-l întrebe ce căuta fotografia decedatei în sertarul lui, dar

dintr-un motiv oarecare n-o făcu. Gellért deschise ușa și peste sală se așternu brusc o liniște deplină. Gordon își luă carnetelul și porni în căutarea unuia dintre responsabili cu ceremonia.

De la Parlament porni direct la Krisztina. Ajuns în Piața Octogon, își privi ceasul. Avea timp suficient, nu era nevoie să ia metroul. Îi plăcea să se plimbe pe Calea Andrásy după lăsarea întinericului, iar acea seară era una cu totul specială, căci nicăieri nu se zărea aproape niciun suflet. Gordon păsea, cu gulerul ridicat, pe strada pustie, sub copacii care-și scuturau frunzele. Ajuns la Strada Inimii, o coti la dreapta; pașii lui răsunau cu ecou pe trotuar, între clădirile cenușii. Sub bolta unei porți o pereche îmbrățișată se desprinsese speriată la apropierea lui Gordon. La colț, un intendent încărcă cărbuni cu lopata. Gordon îl salută dând din cap, bărbatul își șterse fruntea plină de funingine.

Piața Poligonului era pustie, părăsită, casele din apropiere păreau și ele lipsite de viață. Doar ici-colo licărea puțină lumină în ferestre. Între copaci nici aerul nu se mișca. Tejghelele erau goale, gunoiul fusese strâns, iar câinii vagabonzi și pisicile hoinare înfulecaseră tot ce rămăsese în urma vânzătorilor.

Krisztina locuia pe latura opusă a pieței, la etajul trei. Poarta era deschisă, intendentul obișnuia să o încuie abia după opt seara. Gordon urcă la etajul trei, în capătul scărilor o luă la dreapta și porni către ultima ușa de pe culoar. În curtea interioară domnea liniștea, în locul obișnuitei zarve a copiilor se auzea doar cearta a două vrăbii de pe oțetarul pe jumătate uscat.

Krisztina deschise ușa, îmbrăcată de plecare. Reușea mereu să găsească acel echilibru sănătos care-i conferea eleganță, dar fără să pară fițoasă alături de Gordon, pentru care moda însemna că vara purta un costum gri mai subțire, în timp ce iarna își puneă unul tot gri, dar mai gros. Krisztina era îmbrăcată cu un costum grenă-închis, de sub fustă abia zărintu-i-se gleznele. Sub sacou avea o bluză de culoarea untului, cu nasturele de sus descheiat. Obrajii nu și-i machia niciodată, nici acum n-o făcuse. Ochelarii îi avea încă pe nas, dar în public nu-i purta niciodată. Spunea că o îmbătrânesc, la care Gordon doar dădea din mână. Am văzut eu câteva femei la treizeci de ani...! Crede-mă, poți să-ți tai cel puțin cinci ani din vârstă, îi spuse Krisztinei la scurt timp după ce se cunoscuseră. Nu mă interesează câte femei ai văzut până acum, Zsigmond, îi răspunsese Krisztina. Iar de amănunte scutește-mă. Chiar tu ai spus că de-acum înainte

există o singură femeie în viața dumată. Gordon și-ar fi retractat cuvintele cu plăcere, dar știa că ar fi fost în zadar.

Krisztina își acoperise părul șaten, ondulat, nu prea lung, cu o pălărie mică, lucru pentru care Gordon îi era extrem de recunoscător. Nu suporta pălăriile cu borul larg, i se păreau ostentative, bățătoare la ochi.

— Ei? întrebă Krisztina ajungând în camera de zi.

— Ei, ce? îi întoarse întrebarea Gordon.

— Ai uitat, nu-i așa?

— Bineînțeles. Ce anume am uitat acum?

— Tu ai ținut morțiș să mergem astăzi-seară la Zanzibar. Să ascultăm o divă londoneză.

— Newyorkeză, o corectă Gordon și își aruncă haina pe scaunul Thonet de lângă pat.

Îi plăcea în casa Krisztinei, dar îi lipseau fotoliile, căci femeia își amenajase micuța locuință după cea mai nouă modă de interior. Un pat simplu în colț și un dulap alături. În fața patului o masă pentru fumat, cu două blaturi, pe ea o scrumieră albă. În celălalt capăt al patului un dulăpior cu trei sertare, pe dulap o figurină de porțelan, iar deasupra o oglindă într-o ramă lunguiață, neornată. Lângă oglindă, pe suport, una dintre cele două plante existente în casă: o floare în ghiveci a cărei denumire Gordon nu reușea să o rețină sub nicio formă. Pe perete o singură pictură abstractă, atât. Krisztinei îi plăcuseră noile tendințe încă de la Berlin și era foarte atentă ca nimic să nu perturbe unitatea stilistică a camerei. Nu odată înjurase Gordon din cauza lipsei unui fotoliu, dar pe Krisztina nu o interesase în mod deosebit mârâitul bărbatului. Acasă la tine poți să stai cât vrei în fotoliile alea jerpelitate, spuse, la care Gordon doar ridică din umeri.

Krisztina așteptă proptită de tocul ușii să iasă Gordon din baie. Acesta se spală repede pe față, cu mâinile umede își netezi părul spre spate, își aranjă cravata și i se alătură Krisztinei care, scoțându-și ochelarii îl întrebă: — Bine, nu-i din Londra, ci din New York. Pe cine ascultăm astăzi?

— Lucy și Nora Morlen. Morlen Sisters, răspunse Gordon.

— Iar ele urcă pe scenă astăzi-seară... Astăzi.

— După tine decesul prim-ministrului e un motiv ca Zanzibar să anuleze spectacolul cântărețelor aduse pe bani grei?

La colțul Străzii Inimii Krisztina se îndreaptă către metrou, însă Gordon o direcționează cu delicatețe către Octogon.

— Privește Calea Andrassy. Când ai mai văzut-o atât de calmă? Și, de

altfel, trebuie să ajungem pe Bulevardul Terezia, rezisti până acolo pe tocuri, nu-i așa?

— Îmi spui odată ce te frământă atât de mult?

Gordon clătină din cap.

— Ieri noapte s-a întâmplat ceva pe Strada Nucului Bătrân.

— Acolo mereu se întâmplă ceva.

— Dar așa ceva nu s-a mai întâmplat, se încheie la pardesiu Gordon, apoi o luă pe Krisztina de braț și îi povesti ce se petrecuse noaptea trecută și în după-amiaza aceea.

Krisztina îl ascultă în liniște până pășiră pe Bulevardul Terezia.

— Și ce vrei să faci? Întrebă ea.

— Să fac? Ce vreau să fac?

— Exact. Ce vrei să faci? Asta te întreb.

— De ce ar trebui să fac ceva?

— Pentru că e foarte dubios, Zsigmond. Ție nu ți se pare dubios?

— Într-adevăr, câteva detalii nu sunt în regulă.

— Nu sunt în regulă? se opri Krisztina. Câteva detalii?

— Krisztina, nu dramatiza. O fată a murit pe Strada Nucului Bătrân.

Punct. Nu-i o zonă prea sigură.

— Reformulez: făcând abstracție de fotografia din sertarul lui Gellért, ție nu ți s-ar părea dubios că nu departe de Piața Klauzál e găsită o tânără evreică decedată?

— De ce să fie dubios? E aproape de Strada Tutunului.

— De câte fete evreice de pe Strada Tutunului ai auzit că ar fi prostituate?

Gordon privi către Piața Blaha Lujza. Când auzi soneria tramvaiul, se cutremură.

— Nu de multe.

— Și mai ales de una care să aibă în poșetă o carte de rugăciuni. Punct. Un Miriam.

— De ce mă iei cu acest Miriam? De parcă ar trebui să știu ce-i ăla.

— Zsigmond, te-ai întors de cinci ani, dar mai ai de învățat.

— Nu mai spune.

— Ba spun. Aici și acum, în această țară contează foarte mult cine e evreu și cine nu.

— Iar o să-mi povestești că ai rădăcini săsești și că în Transilvania ai avut și prieteni evrei și români.

Krisztina își retrase brațul din al lui Gordon, făcu stânga împrejur și, cu pași hotărâți, porni către Octogon. Gordon o urmă grăbit.

— Nu fi supărată pe mine.

— Uneori ești atât de necioplit, încât nici nu înțeleg de ce te primesc în patul meu.

— În patul tău? Monstrul ăla modern l-ai primit de la mine.

— Dar eu dorm în el. Iar tu doar când îți aduci aminte de mine.

Gordon inspiră adânc. Nu voia să mai întindă coarda.

— Bine. Nu fi supărată, iartă-mă. Am fost necioplit. Și ai dreptate, și mie mi se pare dubioasă treaba.

Krisztina dădu din cap.

— Ce vrei să faci?

— N-am idee. Doar dacă...

Se gândi o clipă.

— Doar dacă nu-l caut pe Vogel. Poate că știe el cine a făcut fotografia nud.

— O spui de parcă ar trebui să știu cine este Vogel.

— Reporterul de poliție al ziarului *Magyarország*, răspunse Gordon. Ți-am arătat seria de articole excelente pe care le-a scris despre industria sexului din oraș.

— Despre Csuli și gașca lui?

— Observ că n-ai probleme cu memoria când îți dai silința!

Pe bulevardul pustiu puternicele lumini de neon de la Zanzibar păreau disonante. Gordon intră primul. Își lăsară pardesiele la garderobă și se așezară la masă, departe de scenă. Pe mese ardeau lămpi din bronz cu lumină roșie, orchestra cânta în surdină pregătindu-se de spectacolul de seară, ospătari grăbiți duceau tăvi încărcate, perechi de îndrăgostiți stăteau îmbrățișați, în aer fumul de țigară se amesteca cu mirosul gulașului de fasole și al șnițelului vienez.

Gordon își aprinse țigara și chemă ospătarul. Krisztinei îi comandă vin roșu, iar pentru sine coniac francezesc. Muzicienii încetară să cânte, prezentatorul anunță o pauză de zece minute, după care urmau cântărețele din New York. Zumzetul din sală se amplifică, astfel că Gordon nu o auzi pe Krisztina vorbindu-i, căci studia clienții.

— Poftim?

Krisztina oftă.

— Și mie mi s-a întâmplat ceva astăzi.

— Povestește-mi, își așeză Gordon coatele pe masă.

— Am primit o scrisoare de la Londra.

— De la Londra.

— De acolo. Mi se scrie că...

Se opri, își deschise poșeta și scoase din ea o scrisoarea.

— Citește-o.

Gordon luă plicul și scoase bucata de hârtie.

— „*To Miss Krisztina Eckhardt, Budapest...*”, scria în antet, iar deasupra era figura unui pinguinaș nătâng.

— Nu te bucuri? Întrebă Krisztina.

— Cum să nu.

— Nu vrei să plec?

— N-am spus asta.

— Vrei să rămân?

— N-am spus nici asta.

Krisztina clătină din cap, apoi privi către scenă și sorbi din vin.

— Șeful unei edituri proaspăt înființate ți-a văzut lucrarea la Jocurile Olimpice de la Berlin și a decis că te vrea la departamentul de grafică, își aprinse din nou Gordon o țigară.

— Exact.

— Bine. Să nu mă înțelegi greșit, nu vreau să te iau în zeflema și nici să par necioplît, dar îmi explici și mie la ce îi folosește un grafician acestei edituri care nu publică volume ilustrate și la care toate cărțile apar cu exact aceeași copertă? O copertă împărțită în trei, la mijloc o dungă albă, iar jos și sus altceva.

— Așadar cunoști editura Penguin.

— Știu de ea.

— Atunci ar trebui să știi că nu toate copertele sunt la fel. În plus, aș lucra și la alte proiecte pentru ei.

— Foarte bine.

— Și aș pleca doar pentru un an.

— De ce ești atât de sigură?

— Dacă-ți aduci aminte, acum câteva săptămâni am fost solicitată să fac grafica pentru Congresul Euharistic Mondial. Mă rog, pentru o parte din materiale.

— Congresul va avea loc peste un an și jumătate.

— Știu, de asta mă voi întoarce peste un an. Și dacă tot am ajuns să

discutam despre asta, ai putea veni cu mine. Trebuie să le răspund într-o săptămână. Dacă nu accept, trebuie să caute pe altcineva. Dar, dacă spun da, ai putea veni cu mine.

— La Londra.

— La Londra.

— Nu plec, Krisztina, știi foarte bine și tu. Nu pot pleca. Din cauza bunicului.

— Știu. Ce părere ai? Să merg?

— Dacă e important pentru tine.

— Pentru tine e important să rămân? întrebă Krisztina.

— Pentru tine e important să pleci, răspunse Gordon.

Trecuse de ora nouă când ieșiră din bar. Krisztinei nu-i plăcuse spectacolul celor două americane. Gordon, însă, le ascultase cu multă atenție, se bucurase în mod vizibil de prestația femeilor care se zbenguiau afișând un zâmbet larg, cu peruci și fuste din tul.

— Arată-mi unde s-a întâmplat, zise Krisztina strângându-și pardesiul mai bine pe corp.

— Ce s-a întâmplat unde?

— Trupul fetei. Unde a fost găsit?

— Pe Strada Nucului Bătrân.

— Știu, mi-ai spus, și porni spre Piața Blaha Lujza.

— Unde mergi? întrebă din urma ei Gordon.

— Acolo, răspunse Krisztina. O să întreb pe cineva sub bolta cărei porți zăcea trupul neînsuflețit.

Gordon oftă adânc, aruncă pe stradă țigara pe jumătate fumată și porni după ea.

— Cu ce era îmbrăcată? îl întrebă Krisztina când Gordon o ajunse din urmă.

El îi povesti. Unghiile? Mâinile? Gordon își aminti că avea mâini îngrijite, unghii frumoase, fără crăpături. Părul? Gordon se împotmoli puțin, crezând că ea se referă la frizură, dar nu. Dacă părul era gras? Zbârlit? Vopsit? Nu, scutură Gordon din cap. Krisztina continuă interogatoriul, iar Gordon o lămuri răbdător, dacă știa răspunsul.

— Dar la ce te-ai uitat? îl întrebă Krisztina la colțul străzilor Wesselényi și Bulevardul Elisabeta. Ai fi fost un detectiv jalnic.

Gordon nu scoase niciun cuvânt până nu ajunseră pe Strada Nucului

Bătrân. Acolo se opri în fața celei de-a doua case de pe partea dreaptă.

— Aici au găsit-o, îi arată Krisztinei.

Deasupra lor se deschise o fereastră.

— Mantzi! Urcă o dată, se auzi o voce de bețiv.

— Nici acum nu te interesează ce a căutat aici o prostituată evreică? Îl țintui ea cu privirea pe Gordon. Și, dacă tot am ajuns aici, ai văzut vreodată o prostituată evreică? Dacă te interesează părerea mea, întrebarea nu este de ce a murit, ci cum de o fată dintr-o familie cumsecade de evrei a devenit prostituată.

TREI

De dimineată, Gordon se ridică din pat cu grijă, căci Krisztina mai dormea încă. Se bărbieri, scoase din dulap o cămașă curată. Păși cu foarte mare atenție ca nu cumva să se rătăcească în zone unde scârțâie parchetul. În bucătărie trase un scaun și se așeză lângă masă. Luă borcanul de gem pe care Krisztina îl ascunsese cu pricepere în poșetă, îndepărtă celofanul și răscoli conținutul cu o linguriță. Se așteptase la ceva mai scârbos. De cele mai multe ori gemurile lui Mór erau proaste, acesta însă s-a dovedit a fi chiar comestibil. N-ar fi putut aprecia din ce fruct este, dar îi plăcea. Poate din mere și agrișe. Sau din gutuie cu măceșe. Eventual din pere și rubarbă. Sau poate că bătrânul interpreta piersicile într-un mod foarte personal. Ridică din umeri și termină tot conținutul borcanului. Își luă sacoul de pe fotoliul din camera de zi, se opri pentru o clipă în antreu în fața oglinzii, își aranjă pălăria și închise ușa după el.

Intendentul mătura trotuarul în fața porții.

— Bună dimineată, domnule redactor! îl salută cu gura până la urechi.

— Și duminică, Ivancsik, dădu din cap Gordon și se îndreptă către Strada Câmpului.

Pe Calea Împăratul Wilhelm putea urca într-un tramvai, oricum nu mai era posibil să ia micul dejun la Abbazia. Cumpără de la tutungerie ziarul *8 Órai Újság*, urcă în tramvai, în Piața Apponyi schimbă tramvaiul, iar la opt și jumătate ajunse deja în redacție, unde munca era în toi. Aproape că nu era nicio mașină de scris la care să nu lucreze cineva de zor. Gordon se uită împrejur, apoi urcă lejer un etaj, în birourile redacției ziarului *Magyarország*. Aici îl întâmpină aceeași imagine. Secretarul care stătea lângă intrare știa totdeauna totul despre toată lumea.

— Domnul redactor Vogel? își ridică privirea din spatele biroului său minusculele bărbatul trecut de cincizeci de ani, cu sacoul încheiat greșit. Iertare domnule, dar de-ar muri însuși papa domnul Vogel tot n-ar renunța la brioșa caldă și cafeaua de dimineată consumată la Cafeneaua New York. O singură dată s-a întâmplat să nu ia micul dejun acolo: când românii au ocupat Pesta. Și, știți, nu pentru că ar fi fost închisă cafeneaua, ci pentru că n-avea poftă de mâncare, după cum obișnuiește să spună.

Vogel Jenő își terminase deja brișă și citea ziarele franceze din ziua precedentă, sorbindu-și cafeaua. Gordon trase un scaun și se așază lângă Vogel.

— Spune-mi, Gordon, cât de mult te impacientează războiul civil spaniol și situația din Abisinia? întrebă Vogel lăsând *Le Figaro* din mână.

— Separat sau împreună?

— Împreună.

— Deloc.

— Și separat?

— De ce să mă impacientez? întrebă Gordon. Dacă dintr-un motiv oarecare Mussolini vrea Abisinia, păi, o va obține. Iar dacă spaniolii vor să se omoare între ei, eu aș putea avea cel mult obiecții principiale. Căci concret nu pot face nimic, asta e clar.

Vogel își ridică sprâncenele, își împinse pe frunte ochelarii cu ramă de sârmă și începu să se tragă de urechile cărnoase.

— Dar nu ai venit să vorbim despre situația din Abisinia, îi spuse lui Gordon.

— Nu, răspunse acesta. Dumneata cunoști bine viața amoroasă în centrul Budapestei.

— Să zicem, îl privi jurnalistul pe Gordon cu suspiciune.

— Caut pe cineva.

— Cine nu caută?

— Caut chiar două persoane, nu una singură.

Vogel își încrucișă brațele groase pe abdomenul respectabil și îl ascultă pe Gordon nemișcat, cu fața impasibilă, cum îi descrie fata decedată.

— Nu am văzut-o, scutură Vogel din cap.

Gordon nu se miră și insistă:

— Cine face fotografii nud?

— De ce vrei să știi?

— Pentru că am văzut o fotografie nud cu fata.

— Ce legătură ai cu prostituata aceea?

— Niciuna.

— Atunci de ce te interesează?

— Pentru că nu am suficiente informații ca să scriu despre caz. Ai citit ziarul *8 Órai Újság*?

Vogel dădu încet din cap.

— Și acolo scrie despre ea. Faptul că am fost la fața locului nu e

suficient. E doar o coloană și jumătate pe pagina a șaptea.

— Iar dumneata vrei să ajungi pe pagina a doua.

— Sau pe prima.

— Sau pe prima, dădu din cap Vogel. O poveste de prima pagină este o poveste de prima pagină.

— Ei?

— Te ascult, răspunse jurnalistul îndesat.

Brațele ochelarilor cu ramă de sârmă i se desfăcuseră complet.

Gordon oftă.

— Voi vorbi cu Gellért săptămâna viitoare despre cazul detectivului Róna.

— Și îmi vei împărtăși și mie informația.

Gordon tăcu câteva clipe.

— Exact, răspunse în final.

Vogel chemă ospătarul și comandă cafea și coniac.

— Bei și dumneata o cafea? întrebă.

— Neagră, răspunse Gordon.

— Nu-s mulți fotografi care fac asemenea poze, începu Vogel. Iar în baza a ce mi-ai relatat despre fotografie, o sigură persoană putea s-o facă.

— Te ascult.

— Un nenorocit de țăp bătrân, un adevărat porc.

— Totuși, am nevoie de mai mult decât atât, spuse Gordon.

— Îl cheamă Skublics. Izsó Skublics.

— Și unde stă acest Skublics?

— Pe strada Arad. Aproape de Piața Hitler.

— Să nu-i pomenesc de dumneata, nu-i așa? zise Gordon.

— Poți să mă pomenești, dar nu ar fi în favoarea dumitale.

Ospătarul aduse cele două cafele și coniacul. Gordon tocmai se pregătea să-și scoată sacoul, dar Vogel își luă cafeaua, o turnă în coniac și din trei înghițituri termină toată licoarea.

— Vii la redacție? se ridică el brusc.

— Nu, mai târziu. Întâi merg să-l văd pe Skublics.

— N-o să-ți placă, dar mergi și vezi-l, dacă ai poftă de el.

Gordon cunoștea bine Rondul și împrejurimile, căci Mór locuia tot acolo. Lui Gordon însă îi era imposibil să vorbească despre Rond folosind denumirea de Piața Hitler. Dacă ceva se poate numi „rond”, atunci asta și

este, îi spusese în repetate rânduri Krisztinei. Nu „piață”. Mai ales nu Piața Adolf Hitler. Auzise că în curând și Octogonul urma să fie redenumit Piața Mussolini. Clătină din cap și porni în direcția străzii Arad. Înainte de a intra pe strada Szinyei, privi în sus spre o ușă de balcon de la etajul unu al unei case din Rond. Era închisă. O să încerce la întoarcere. Până atunci va ajunge și Mór acasă.

Găsi cu ușurință casa, căci știa exact despre care era vorba. Despre o rușine a străzii Arad, un bloc cu apartamente de închiriat, cu tencuiala scorjită, cu casa scării duhnind a urină, cu câini înfometați și puturoși în curtea interioară și în gang. Înainte, ori de câte ori se plimba pe aici, traversa pe partea cealaltă a străzii.

Evită o băltoacă în care se strânsese probabil apă de la spălat, apoi pași în casa scărilor, pornind către etajul cinci. La etajul întâi se auzeau strigăte, la următorul etaj mârâiau niște câini, iar la al treilea etaj doi copii îl băteau pe un al treilea mai mic. La etajul cinci străbătu pasarela, dar pe nicio ușă nu figura numele de Skublics. În final bătu la o fereastră prin care se răspândea miros de ciorbă cu rântaș. O femeie cu basma, cu o vârstă greu de definit, dădu perdeaua deoparte.

— Ce doriți? întrebă cu gura fără dinți.

— Îl caut pe Skublics, răspunse Gordon.

— Puteți să-l căutați, eu nu-l cunosc.

— Se spune că locuiește aici.

— Mie nu mi-a spus nimeni, își scutură capul femeia și trase la loc perdeaua.

Gordon își băgă mâna în buzunar, scoase o monedă de doi penghei și bătu cu ea în geam.

— Ce vreți?

— Asta am găsit-o aici, sub geamul dumat, îi arată femeii moneda din palmă.

Femeia întinse mâna după monedă, dar Gordon își retrase brațul.

— Ce nume a spus domnul? îl privi femeia pe Gordon.

— Skublics.

— A! E cu totul altceva. Eu nu știu ce se întâmplă la el, dar vă spun că nici nu mă interesează.

— Iar eu nici nu am întrebat.

— Și nu știu ce fete îl vizitează. Și dimineața, și seara.

— Care e apartamentul lui?

— Vedeți ușa aceea spre pod? arată femeia.

Gordon dădu din cap.

— Ei, dacă o deschideți, imediat la dreapta este încă o ușă. Bateți acolo, își întinse femeia peste geam mâna vânoasă și gârbovită.

Gordon scăpă moneda în palma ei și se duse la ușa podului.

Aceasta abia se deslușea în întuneric, fiind aproape una cu peretele. Cândva fusese probabil vopsită în cărămiziu, dar se murdărise în același ritm cu peretele. Gordon bătu la ușă. Niciun răspuns. Bătu din nou și din nou, până ajunse să bubuie. Dar niciun răspuns.

Tocmai dădu să plece când din întuneric ieși o fată osoasă, cu pielea îngrozitor de albă. Părul unsuros, cu fir subțire, și-l împletise în coc, iar ochii mari îi sclipeau speriați. Purta fustă plisată, dar nici aceasta nu reușea să-i ascundă picioarele subțiri ca niște lujere și șoldurile osoase. Avea o bluza albă, cu broderia roasă, dar Gordon îi zări și așa toracele scobit și sânii plați. Cu degetele lungi își răsuci o șuviță care atârna, iar ochii îi trădau spaima.

— Nu faceți zgomot, se rugă de Gordon.

— Dumneata cine ești?

— Eu... sunt... menajera domnului Skublics, bâlbâi fata cu vocea tremurată.

— Ce cauți aici, afară?

— Am venit mai devreme, răspunse fata. Știți, domnul Skublics nu e niciodată acasă dimineața, e la băile termale, iar eu am ajuns mai devreme.

— La ce oră a sosit trenul?

— La șase, răspunse fata rapid, fără să clipească, apoi își dădu seama de boacăna și continuă frământându-și mâinile: Vai, să nu spuneți la nimeni, domnule! La Debrețin nu e nimic de lucru, de aceea sunt aici, și nu am nici carnet de menajeră.

— Pentru ce te pregătești nu ai nevoie de carnet de menajeră, o privi Gordon pe fată.

— Pentru curățenie ba trebuie! se opuse fata.

— Bine, fetițo. Pentru curățenie îți trebuie. Dar ascultă-mă bine, astfel de curățenii nu se sfârșesc bine.

— La ce vă gândiți?

— Lasă, fetițo. N-am să merg la poliție.

Fata se lăsă în genunchi, apucă mâna stângă a lui Gordon și începu să o sărute.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, domnule! Dumnezeu să vă binecuvânteze! Știți, suntem șase frați, eu sunt cea mai mare și...

— Nu-mi explica mie, își retrase Gordon mâna. Mă întorc mai târziu. După prânz. Până atunci se întoarce Skublics?

— Celelalte mi-au spus că da...

În câteva minute Gordon ajunse în Rond. Se opri în fața casei și văzu că ușa balconului de la apartamentul bunicului său era deschisă. În unele dimineți, bătrânul cutreiera piețele din zonă căutând fructe din care ținea morțiș să facă gem.

Poarta era deschisă, Gordon urcă încet la etajul întâi și deschise ușa. Mór nu putea să se obișnuiască cu gândul că nu mai trăiește la țară și că n-ar strica să încuie ușa. După zgomote, bunicul moșmondea și acum în bucătărie: zdrăngănitul de vase se amesteca cu bodogănelile voioase ale bătrânului.

— Excelent, excelent! i se înveseli chipul când îl zări pe Gordon.

Își șterse mâinile de sacoul care-i plesnea pe burtă și era încheiat strâmb la nasturi. Gordon îi cumpăraseră cel puțin trei șorțuri până acum, dar bătrânul nici nu voia să audă de șorț. Era precum veteranii de război care își purtau cu mândrie rănilor. Voia ca toată lumea să știe că el face gem. Și n-ar fi putut nega acest lucru nici dac-ar fi vrut. Barba lui căruntă era plină de bucăți de coajă de fructe, iar ultima producție de gem îi ajunsese până și în sprâncenele lui stufoase. Se arăta dispus să facă o singură concesie: cu toate că nu-și scotea sacoul, îi suflecăse mâneca împreună cu cea a cămășii. Drept consecință, mâneca sacoului – a cămășii nu, pentru că și-o schimba zilnic – făcea în mod inevitabil rezumatul experimentelor din zilele anterioare.

— Băiete, am cumpărat struguri minunați în Piața Poligonului! îi zâmbi lui Gordon. Pur și simplu magnifici. Și au costat doar 38 de filleri kilogramul. Dar pentru rubarbă am fost nevoit să merg până la Hala Mare, însă a meritat, și încă cum. Uite ce tije frumoase, cărnoase, zise el și scoase dintr-un coș cinei tije sănătoase de rubarbă.

Gordon se înfioră: nici sub formă de compot nu-i plăcea rubarba.

— Ce gem faceți acum, bunicule? îl întrebă.

— Ah! se înveseli fața bătrânului. Nici cronicarul gastronomiei maghiare nu cunoaște această rețetă! Acum câteva zile mi-a venit ideea. Gem de struguri cu rubarbă! spuse triumfător și amestecă puțin fiertura care pufăia pe foc. Dacă-mi iese, numaidecât îi trimit rețeta și cronicarului.

Numaidecât!

Gordon clătină din cap. Aproape că devenise o idee fixă pentru Mór să ajungă în rubrica cronicarului gastronomic din ediția de duminică a ziarului *Pesti Napló*. De parcă zecile de ani pe care le dedicase vindecării altora ar fi dispărut fără nicio urmă din viața sa. Cunoștea o mulțime de oameni din capitală, astfel că, atunci când după moartea soției hotărâse să se mute din Keszthely la Budapesta, ar fi putut continua să practice fără probleme sau ar fi putut preda. Dar nu. Bătrânul își dedicase ultimele decenii din viață unei singure pasiuni: crearea unui gem a cărui rețetă să o considere publicabilă cronicarul gastronomiei maghiare.

— Nu ai mâncat, nu-i așa, gemul pe care ți l-am trimis prin Krisztina? întrebă el sumbru.

— Ba da, l-am mâncat, bunicule, răspunse Gordon. Din ce era?

Bătrânul dădu din mâini.

— Castane. Dar știu deja unde am greșit. Acum știu și, imediat ce găsesc iarăși castane frumoase în piață, încerc din nou.

— A fost gustos și așa. N-aș fi zis că e din castane, dar mi-a plăcut.

— Asta o să-ți placă și mai mult! strigă Mór, și intră în cămară, scoase o cratiță mai mică și o puse mândru pe masă.

Scoase cozonac din coșul de pâine și unt din frigider, unse o felie, apoi adăugă un strat gros din conținutul cratiței.

Gordon nu se putu împotrivi. Deși și-ar fi dorit. Nu suporta gustul acru, dar bătrânul considera jenante gemurile clasice – de căpșuni, de caise sau de piersici – și experimenta compoziții tot mai trăsnete. Gordon inspiră adânc și mușcă din felia de cozonac. Bătrânul îl urmări cu obrajii îmbujorați. Gordon dădu încet din cap, apoi înghiți rapid toată felia.

— Ei? Ei? întrebă bătrânul.

— Doar întreb, bunicule, n-ar fi trebuit îndepărtați sâmburii din struguri?

Mór își lovi fruntea cu palma.

— Mama mă-sii! Am uitat. Asta am uitat.

— Și zahărul, mormăi Gordon, dar bătrânul nu-l auzi, căci deja se afla lângă sobă și amesteca gemul încălzit. Bunicule, am o întrebare, continuă cu voce mai ridicată Gordon.

— O întrebare?

— Da.

— Care ar fi aceea? întrebă bătrânul, în continuare cu spatele către

Gordon.

— Alaltăseară pe Strada Nucului Bătrân a fost găsită o fată decedată. N-avea nicio urmă de leziuni externe, doar fața îi era puțin vânătă. O să merg și la Institutul de anatomie patologică, dar dumneavoastră ce părere aveți, ce i-a cauzat moartea?

— Sper că glumești, băiete, se întoarse bătrânul. Pot fi atâtea cauze încât nici nu merită să le înșir. S-a sinucis?

— Nu știu.

— Dar de ce vrei să știi?

— Pentru că am fost la fața locului și vreau să scriu un articol, dar nu am nimic concret. Și, pe deasupra, ceva nu e în regulă cu fata aceea.

— Nu mă mir, remarcă Mór. În zona aceea sunt puține fete cinstite.

— Nu a fost o curvă ordinară, bunicule, ci o fată dintr-o familie bună de evrei.

— Dr. Somkuthy mai e directorul Institutului de medicină legală? întrebă bătrânul.

— Mai e.

Mór se duse la telefon și ceru centralei să-i facă legătura cu Institutul de medicină legală. Peste câteva minute deja vorbea cu dr. Somkuthy.

— Fetei i se va face autopsie în regim de urgență, îi spuse lui Gordon după ce închise telefonul.

— Nu era nevoie de asta, bunicule, spuse Gordon. Serios. Doar v-am întrebat ce i-ar fi putut cauza decesul.

— Băiete, de când lucrezi la ziarul *Az Est* e prima dată când mă întrebi ceva în legătură cu articolele tale. Cu siguranță e important pentru tine. Dar întrebi prostii, pentru că ar trebui să știi că e aproape imposibil de ghicit cauza morții dacă decedatului nu îi iese un cuțit din inimă ori trupul nu-i e pescuit din Dunăre. Poți să treci după-amiază pe la Institutul de anatomie patologică.

Între timp începuse să plouă cu stropi mari, dolofani. Gordon nu-și luase umbrela, așa că mergea pe Strada Arad cu pași repezi, pe lângă pereți. În casa lui Skublics era liniște, doar duhoarea îl însoți pe Gordon până la etajul cinci. Deschise ușa podului, se uită împrejur, însă fata nu mai era nicăieri. Bătu la ușă. În câteva clipe, de dincolo îi răspunse o voce răgușită de fumător: — Pleacă.

Gordon începu să ciocăne tare în ușă. Vocea răsună din nou: — Ce vrei?

Gordon îi explică lui Skublics că aflase numele lui de la Vogel și că ar dori să stea de vorbă cu el. Într-un târziu Skublics îi dădu drumul să intre. Pe culoarul întunecos se zărea silueta unui bătrânel sfrijit, cu un cioc caraghios. Skublics o luă înainte și deschise o ușă. Gordon se trezi într-o cameră de zi amenajată cu un gust excepțional, cu mobilă sculptată, fotolii din piele, covoare orientale, lustră de cristal și picturi pe pereți. Un singur lucru lipsea: fereastra. Gordon începu să bănuiască în ce parte a clădirii se află, fiind convins că locuința nu avea fereastră, însă era foarte posibil să mai aibă o ieșire spre pod. Dintr-odată îi veni greu să creadă că se află la locul potrivit. Nu așa își imaginase locuința unui fotograf de pe piața neagră. N-ar fi putut spune la ce se aștepta, dar cu siguranță nu la asta. Și, pe deasupra, nu găsea niciun indiciu cum că Skublics ar avea măcar aparat de fotografiat.

— Ce dorești? îl întrebă din nou Skublics.

În sfârșit Gordon putea să-l studieze temeinic. Bătrânelul sfrijit purta un costum de calitate, care îi venea ca turnat, ceasul de buzunar atârându-i de un lanț de aur. Avea mâini osoase, degete lungi, ca niște gheare de șoim. Unghiile și le lăsase să crească, ceea ce îi întărea lui Gordon senzația că stă de vorbă cu o bătrână pasăre răpitoare. Ochii îi erau afundați în orbite, pielea puhavă, palidă, incoloră ca pergamentul. Vorbea repede, de parcă scuipa cuvintele.

— Ce dorești? Nu vreau să mai întreb odată. Nu mă interesează că te-a trimis Vogel sau altcineva, haide, spune odată!

Preț de o clipă Gordon își lăsă capul în jos, inspiră adânc și tocmai se pregătea să răspundă când se deschise o ușă ascunsă în perete și în cameră păși fata osoasă, încheindu-și bluza. Zărindu-l pe Gordon, ochii i se deschiseră larg și se întoarse repede de unde apăruse.

— Ce doresc? întrebă cu voce scăzută, dar amenințătoare.

— Nu te privește câtuși de puțin ce ai văzut aici, spuse bătrânul. Poți să și pleci.

— Nu plec până nu-mi răspunzi la întrebări. Ai fotografiat o tânără de puțin peste douăzeci de ani, cu părul negru, ușor ondulat.

— Nu-mi amintesc.

— Cum să nu-ți amintești? păși mai aproape de el Gordon.

Bătrânul rămase pe loc.

— O fată evreică, cu ochi verzi. Cu o aluniță mare pe brațul stâng.

— Nu-mi amintesc de nicio jidancă.

- Nu?
- Nu.
- Și fata asta ce caută aici?
- Îi făceam un portret.
- Nud?
- E treaba mea pe cine și cum fotografiez. Nu eu decid, ci clienții.
- Clienții.
- Da, clienții.
- Poliția de moravuri știe de mica dumitale afacere?

Skublics luă foc. Gordon mersese prea departe. N-ar fi trebuit să-l amenințe pe bătrân, nu acum și nu așa. Nu putea dovedi nimic și nu era exclus ca și poliția de moravuri să fie în temă cu activitatea lui Skublics. Ce-ar fi obținut dacă s-ar fi dus pe Strada Veche și l-ar fi reclamat? Deocamdată nimic. Până nu afla ce voia să știe, nu putea face nimic. Se convinsese că fotografia fusese făcută de Skublics și că nu avea să scoată nimic de la acesta.

— Îți recomand să pleci, sâsâi Skublics.

— Mă voi întoarce, spuse Gordon, apoi făcu stânga împrejur și trânti ușa după el.

Bulevardul se trezise deja la viață. Cu mai puțin zgomot și mai puțină lume decât într-o zi de joi obișnuită, dar viața începuse să revină în oraș. Temporar, deoarece de-abia la trei după-amiază urma să fie expus catafalcul lui Gömbös în Sala Cupolei de la Parlament și multă lume își propusese să-i aducă un ultim omagiu prim-ministrului înainte de ceremonia funerară de sâmbătă. În drum spre redacție, în tramvai, Gordon citi sinteza ziarului *Pesti Napló*. Era adevărat, publicul larg își putea aduce omagiile, dar intrarea în Sala Cupolei era permisă doar pe bază de invitație. El trebuia de la sine înțeles să fie prezent la eveniment și îl cuprindea deja de pe-acum sentimentul de repulsie. Nu-i plăceau sicriile deschise și imaginea oferită de morți. E normal ca șeful guvernului să fie înmormântat cu fast, cu toate astea Gordon se gândi cu groază la faptul că va trebui să stea în fața Parlamentului și să se alăture cortegiului funerar până în cimitirul Kerepesi.

Cum intră în redacție, István Lukács, șeful rubricii polițienești, urlă la el.

— Bună dimineața, domnule redactor Gordon! Îmi permiteți să vă întreb unde naiba ați binevoit să umblați? Toată redacția lucrează fără

oprire, iar dumneata te plimbi agale pe bulevard?

Gordon ar fi preferat să facă stânga-mprejur și să plece cu același elan, dar înfruntă privirea lui Lukács.

— Am muncit, răspunse calm.

— Ai muncit? răcni Lukács ca un ecou. Spui că ai muncit. Și la ce anume, dacă-mi este îngăduit să întreb?

— La cazul detectivului Róna, răspunse Gordon.

— Pe cine Dumnezeu' mă-sii îl interesează cazul lui Róna? se înfurie Lukács.

Acum își întoarseră privirile la ei și cei care mai înainte băteau de zor la mașină. La supărare Lukács știa să tragă înjurături frate cu blasfemia.

— Dumitale aici ți-e locul, nu în altă parte. De altfel Róna e deja o știre depășită. Dacă n-ai observat, suntem un ziar, un jurnal. Așa zice și titlul. Jurnal. Avem nevoie de știri, Gordon, iar Róna nu mai este o știre deja de o săptămână.

— Iar în Cartierul Terezian a fost găsit cadavrul unei fete. O evreică moartă.

— Evreică? Din partea mea putea fi și hindusă. Nici nu mai întreb de ce nu m-ai informat, dădu din mână Lukács, mânia trecându-i treptat. Acum te așezi frumos la birou și faci un rezumat al comentariilor din presa internațională referitoare la prim-ministru. Când ești gata, îmi dai articolul, iar dacă mâine la prânz nu ești la catafalc, personal te țin în șuturi până la Hamburg ca să te întorci cu primul vas în America.

Gordon oftă adânc, apoi îi înfruntă tăcut privirea lui Lukács. Rămaseră așa, față în față, cam o jumătate de minut: Lukács, redactorul ușor supraponderal, cu privirea obosită, cu fața rasă perfect, trecut de patruzeci de ani, și Gordon, cu mâinile în buzunar, cu capul plecat, cu privirea fixă și neînduplecată. În cele din urmă Lukács își întoarse privirea și intră furtunos în biroul său. Interludiul nu fu remarcat de nimeni, cu toții aveau altceva mai bun de făcut decât să-i urmărească pe cei doi. Știa că Lukács nu-și permitea să întindă coarda, că era doar gura de el, pentru că nu ar fi găsit un ziarist de investigații mai bun decât Gordon, lucru de care era conștient și acesta din urmă.

Pe birou era un vraf mare de ziare din toate colțurile lumii. Ediția proaspătă a ziarului *Az Est* zăcea pe mașina de scris. Gordon parcurse necrologul politic. „Meritul lui este că nu se înmormântează țara”, scrisese redactorul-șef adjunct, apoi îl lăuda pe Gömbös pentru faptul că nu

renunțase la președinția guvernamentală constituțională pentru o dictatură de tip străin. Gordon lăsă din mână ziarul și se așeză în scaun. Voia doar să știe ce ton trebuiau să aibă articolele pe care le alegea. Luă primul ziar din teanc. *Popolo di Roma* începea prin a relatea despre faptul că Gömbös fusese prieten sincer și ca politician, și ca om cu Italia. Și, evident, cu Mussolini și cu Hitler. *The Times* scria despre prim-ministru că fusese „omul de forță al Ungariei”, cam așa: „Deși a fost adeptul partidului unic și ar fi preferat ca Ungaria să fie organizată pe principii militare – toți maghiarii cinstiți să fie primiți în partid prin înrolare – simțămintele națiunii l-au oprit *deocamdată* pe Gyula Gömbös să se rupă de Constituția maghiară strămoșească”. Gordon nu prea înțelegea aceste rânduri, dar le sublinie. Potrivit ziarului conservator *Morning Post*, germanii „se vor folosi de înmormântare pentru a accentua pe linie diplomatică și militară solidaritatea maghiaro-germană”. Apoi luă ziarele franțuzești. Potrivit *Le Figaro*, „Gömbös a fost un patriot înflăcărat. A lucrat neîntrerupt pentru ridicarea patriei sale, obiectivul său principal fiind restabilirea Ungariei Mari. Gömbös nu avea sentimente de prietenie nemărginită față de Franța. S-ar putea ca spiritul de prietenie față de germani să-i supraviețuiască. Un lucru e sigur: în ce privește direcția politicii externe maghiare nu sunt preconizate schimbări radicale.” Scoase din teanc ziarele nemțești și continuă să citească, apoi trase în fața lui mașina de scris și începu să scrie: „Ziarele germane văd în Gyula Gömbös un înflăcărat patriot maghiar, deplâng un om de stat de talie europeană și pe cel mai sincer prieten al Imperiului German Național-Socialist, primul dintre oamenii de stat străini care a reușit să statornicească o relație politică și umană cu cancelarul Hitler, precum și cu prim-ministrul Göring.”

Trecuse de ora șapte când termină sinteza. Îi vâjâia capul din pricina frazelor goale și îi părea rău că citise necrologul din *Az Est*, căci dăduse numai peste scrieri în același spirit. Predă articolul lui Lukács, care mârâi ceva precum că a doua zi să fie neapărat la Parlament. Gordon încuviință dând din cap, apoi își luă haina și pălăria.

Ar fi pornit spre casă, dar își aminti că autopsia fetei fusese deja efectuată, așa că de pe Calea Rákóczi se îndreptă către Piața Apponyi. Începu din nou să plouă, orașul se învălui în ceață, dar vremea nu-i împiedica pe vânzătorii de ziare să țipe unul mai tare decât celălalt, ca să afle și cei care poate nu aflaseră vestea că Darányi era prim-ministru interimar. De parcă până acum n-ar fi fost tot el, dădu din mână Gordon.

Trecând prin fața Străzii Nucului Bătrân, privi către locul faptei, dar nu

văzu nimic în afară de două siluete pierdute în ceață. Nici nu spera altceva, însă nu reuși să-și șteargă din memorie imaginea fetei care zăcea pe jos ca o păpușă de cârpă. Cum nu putea uita nici fotografia găsită în sertarul inspectorului Gellért. Era de prea mult timp ziarist de investigații ca să creadă în hazard. Pe deasupra, din cauza fetei își aminti de unul dintre primele articole din cariera sa, pe care îl scrisese în decembrie, mai exact în 23 decembrie 1922, pentru ziarul *Philadelphiai Magyar Újság*. O tânără pe nume Mariska Ifjú își pusese capăt zilelor. Nici mama fetei nu bănuia motivele pentru care făcuse acest lucru. Fata înghițise pastile, multe pastile, iar Ferenc Pártos, redactorul de atunci, îl trimisese pe Gordon, care avea doar 22 de ani, la locul faptei. E adevărat, nu din proprie inițiativă, căci Béla Green, redactor-șef și proprietar al ziarului, insistase să se scrie despre caz chiar de la locul faptei. Tânăra trăia în zona de vest a orașului, împreună cu mama ei; era primul cadavru pe care îl vedea Gordon în viața lui. Mariska stătea întinsă lângă pat, cu capul proptit de rezemătoare. Gordon nu reușea să decidă dacă imaginația îi joacă feste sau cele două fete aveau cu adevărat poziții asemănătoare. Luase notițe cu mâinile tremurânde, apoi se dăduse la o parte, nu voia să se uite la mama care plângea în hohote sau la infatuatul preot János Murányi. Scrisese ce reușise și predase articolul în redacție în aceeași zi, în strada nr. 6 din nord. Ulterior îi trecuse de multe ori prin minte că ar fi putut investiga cazul pentru a afla de ce se sinucisese Mariska.

De fapt, nici nu s-ar fi preocupat atât de mult de evreica decedată dacă nu l-ar fi enervat Skublics. Sigur, nu i-ar fi stricat o poveste de prima pagină, măcar să-i fi închis gura lui Lukács pentru un timp. Scria despre crime de suficient de mult timp pentru a i se fi dezvoltat un al șaselea simț greu de explicat. Nici Krisztinei nu-i spusese, dar în asemenea situații simțea întotdeauna un fior în stomac, de parcă ar fi primit un avertisment: nu e ceea ce pare. Brusc nici nu-și mai amintea când simțise asta ultima dată. Cu foarte mult timp în urmă. Și, deși aparențele erau în defavoarea lui, nu întâmplător îl respecta Lukács. Nici când scria articole sau culegea date, și uneori nici pe parcursul investigațiilor nu îl mâna dorința de a afla adevărul. Știa prea bine că asta este o pierdere de timp. Detectivii maghiari de frunte scriau despre descoperirea adevărului obiectiv. Gordon știa că așa ceva nu există, deși nu studiase filozofia. Și chiar dacă ar fi descoperit adevărul, la ce bun? Își recunoștea chiar și sieși cu greu că pe el îl interesa omul și soarta acestuia. Iar moartea este ultima stație a destinului. Trebuie

ajuns acolo cumva. Pe Gordon îl interesa drumul. Nu-i sigur că iubea oamenii, dar soarta lor îl interesa mai mult ca orice altceva.

Pe Bulevardul Muzeului urcă în tramvaiul 5. Societatea de transporturi a majorat din nou tarifele, Gordon nu reușea nici măcar să le urmărească. I-a dat taxatorului un pengheu, mărunțul l-a băgat în buzunar și s-a așezat pe banca rece și umedă din lemn, din capătul vehiculului. Pe Calea Țllői circulația era animată. Hărăbăi, trăsuri, autobuze și mașini se grăbeau să părăsească orașul. Ziua s-a încheiat.

Noroc că una dintre mașini începu să claxoneze, căci și-a ridicat privirea și a observat că următoarea stație este Grădina Orczy. Coborî din tramvai și, în lumina lămpilor amestecată cu ceață, porni către numărul 83. Cunoștea foarte bine clădirea din cărămidă roșie a Institutului de medicină legală, întocmai cum îl cunoștea pe el portarul care i-a permis imediat să intre. Gordon a coborât pe scări în subsol unde ardea o lumină rece. Dr. Pazár stătea la masa din fața morgii și își consuma cina. Pâine, gușă de porc, ceapă roșie și bere într-o sticlă cu dop cu clemă. Dihania de bărbat cu craniul pleșuv îi făcu semn lui Gordon să ia loc.

— Doriți?

— Am cinat deja, răspunse Gordon.

— Pentru cine ați venit? începu cu gura plină dr. Pazár, pe care Gordon, de altfel, îl îndrăgea. Medicul legist a lucrat mulți ani ca doctor în Indiile de Vest, pe un vas de pasageri, dar s-a săturat de soare și călătorii, așa că întorcându-se acasă a acceptat cu bucurie postul de anatomopatolog. Nici turele de noapte nu-l deranjau. A stat suficient sub soarele arzător, îi spuse lui Gordon. Îi plăceau liniștea, calmul, lumina rece și pacienții odinioară țâfnoși, dar care aici nu se mai plâneau de nimic.

— Am venit pentru o tânără. A fost adusă alaltăieri.

— Pentru necropsie?

— Da.

— Tânără, suplă, cu părul negru?

— Da.

Doctorul Pazár dădu afirmativ din cap, își scoase tabachera, o întinse către Gordon și luă și el o țigară. Gordon fuma cu plăcere țigările parfumate, cu origine obscură, ale medicului patolog. Îl întrebase de mai multe ori despre originea lor, dar medicul nu i-a dezvăluit niciodată de unde le obține. Doctorul trase un fum adânc în piept și lăsă țigara pe colțul unei scrumiere, apoi înghiți liniștit ultima îmbucătură, bău și restul de bere și se

lăsă pe spate satisfăcut. Ridică țigara la gură, trase un fum în plămâni, apoi se ridică brusc.

— Veniți s-o vedem pe domnișoara! Și intră pe o ușă de sticlă. Gordon îl urmă. Doctorul se opri în mijlocul sălii. În stânga erau camerele frigorifice, în mijloc masa de autopsie, în spatele ei câteva tărgi acoperite cu cearșafuri verzi. Pazár păși către una dintre tărgi, o trase mai aproape de el, apoi o împinse sub una dintre plafoniere. Aprinse lumina, apucă de cearșaf în zona capului și descoperi trupul fetei până la brâu. Pe torace se vedea o incizie sub formă de Y, iar figura fetei era mai palidă decât atunci când Gordon o văzuse ultima dată. Ochii îi erau închiși, iar părul ud pieptănat pe spate. Cu mâinile întinse pe lângă corp, alunița i se vedea perfect. Sâni îi erau fermi și așa, decedată, ca în fotografie. Avea abdomenul plat, doar incizia îl urâtea. Gordon îi era recunoscător medicului pentru țigara aromată.

— Nu știu cine și de ce a urgentat necropsia și nici nu vreau să știu, spuse Pazár. Să zic sau să arăt? îl privi pe Gordon.

— Ziceți.

— Decesul s-a produs în urma hemoragiei interne cauzate de o lovitură puternică aplicată în zona epigastrică. Lobul ficatului a suferit traume, subiectul decedând din cauza hemoragiei produse în urma rupturii hepatice, precum și din cauza insuficienței circulatorii și respiratorii rezultate; potrivit evaluării mele, decesul a survenit la cinci minute după aplicarea loviturii.

— Adică?

— Cineva i-a aplicat o lovitură mortală în plex.

— Înțeleg, dădu din cap Gordon. Cât de puternică trebuia să fie această lovitură? Am încasat și eu lovituri în plex, dar n-am murit.

— Cât de puternică? Nu pot spune cu exactitate, dar una puternică. Foarte puternică. Pare-se că victima nu se aștepta la așa ceva, a fost luată prin surprindere.

— Adică cineva i-a tras o lovitură nimicitoare.

— Se poate spune și așa.

— Înțeleg, repetă Gordon și porni către ușă. Pazár acoperi din nou cadavrul, împinse la loc targa, stinse lumina și porni după Gordon.

— Mulțumesc, își întinse mâna acesta.

— Nu aveți pentru ce, răspunse Pazár. Păcat de ea, probabil că a fost foarte frumoasă. Gordon dădu din cap. Da, probabil că a fost.

— Cineva n-a vrut sub nicio formă s-o lase să-și nască copilul,

menționă sec Pazár. Era în luna a patra.

PATRU

A doua zi, acasă la Gordon, când acesta se trezi dimineața pe la șase, Krisztina nu mai era în pat. Gordon s-a sculat și s-a dus în living. Krisztina stătea ghemuită într-un fotoliu, la geam. Pe jos zăceau foi de hârtie împrăștiate, iar pe măsuta de lângă ea aburea cafeaua.

— Te-ai sculat atât de devreme să muncești? o întrebă Gordon.

— M-am trezit și prefer să lucrez la aceste proiecte, decât să mă zvârcolesc în pat și să ascult sforăitul dumatăle.

Gordon se aplecă și o sărută.

— Mi-ai făcut și mie o cafea?

— Ți-am făcut, dar la Meinl nu am găsit cafeaua care îți place. Așa că am cumpărat de la Arabs.

— E totuna, gesticulă Gordon. S-a dus în bucătărie, și-a turnat niște cafea, a adăugat lapte, apoi s-a așezat lângă Krisztina. O să stai aici toată ziua?

— Da, dădu din cap afirmativ Krisztina. Trebuie să termin niște proiecte și e mai bine să profit de această zi de doliu.

— Eu trebuie să plec în curând, spuse Gordon. Toată redacția se va ocupa de înmormântare.

— Dar cortegiul funerar va porni de-abia după ora unsprezece, remarcă Krisztina.

— Da, afirmă Gordon, îmi rămâne timp să-l găsesc pe Csuli.

— Pe acel Csuli?

— Pe acela.

— Atunci, ai grijă de tine.

Redacția era goală, cu excepția jurnalistului de serviciu. Nu era nimeni nicăieri, mașinile de scris stăteau tăcute pe birouri, alături de notițe împrăștiate și scrumiere pline. Gordon nu mai văzuse niciodată redacția atât de pustie în cursul zilei. Nici Lukács nu era în redacție, deși acolo își făcea veacul de obicei. Gordon își privi ceasul, era puțin trecut de șapte și jumătate. Mai avea timp să rezolve ce-și propusese pentru dimineața aceea, iar la nouă și jumătate fix urma să ajungă la Parlament.

În Piața Blaha Lujza, în ciuda orei matinale, îl întâmpină o priveliște și

mai dezolantă decât în ziua precedentă. Peste tot fluturau steaguri negre. Pe Calea Rákóczi stăteau jandarmi și nici urmă de gură-cască sau de plimbăreți. Gordon intră pe Strada Teiului și porni către restaurantul Chicheriță. Deși ușa localului era crăpată, acesta încă nu se deschisese. În incinta cu o formă alungită erau în total nouă mese: șase pe latura stângă, trei pe latura dreaptă. În spate era un pian, lângă pian o tejghea, iar în colț o ușă care dădea în bucătărie. Pe mese ajunseseră deocamdată doar fețele de masă albe, tejgheaua fiind goală. Gordon avea însă noroc. În stânga, la masa din fund, stătea Samu Rekedt, beat criță. Bărbatul mărunț purta un sacou murdar. În jurul gâtului avea un fular roșu și pe cap o șapcă dată într-o parte. Se spunea că fusese și la Paris cândva, dar cu ce ocazie, nu se știa, iar de atunci se străduia să se îmbrace în stil parizian. Samu făcea parte din gașca lui Csuli, mai exact era ginitorul acestuia. Gordon nu prea avea treabă cu el, totuși, dintr-un motiv oarecare, lui Samu îi era teamă de Gordon. Îl saluta mult mai respectuos decât se impunea, iar gura nu-i era nici pe departe atât de mare ca în general. Gordon se apropie de tejghea și bătu în ea. Samu își îndreptă ochii apoși către Gordon, dar nu-l recunoscuse. Când se auzi vocea lui Gordon apărură barmanița, o femeie grasă, de vreo cincizeci de ani, cu părul vâlvoi, ștergându-și mâinile de șorț.

— Încă nu am deschis, îi comunică ea.

— Știu, numai că omul ăla dă să moară de sete, arată către Samu.

— Nu dau de băut pe datorie.

— Nici nu e nevoie, răspunse Gordon.

Aruncă pe tejghea 40 de filleri și continuă:

— De banii ăștia, dar adu pălincă de prune adevărată, nu din otrava aia.

Femeia vru să răspundă, dar se răzgândi. Își șterse nasul, luă de sub tejghea o sticlă, îi scoase dopul și turnă două țoiuri.

— Păstrează restul.

Gordon luă cele două păhărele și se așeză lângă Samu, care sforăia cu capul căzut în piept. Îi vârî sub nas unul dintre ele, la care ginitorul horcăi, își înălță capul și, clipind mărunț, mai întâi cuprinse cu privirea tulburată țoiul, apoi și pe Gordon, care pusese pălincă în fața lui.

Samu nu rămase mult pe gânduri. Cu mâna tremurândă luă paharul și-l dădu peste cap. Se înfioră. Gordon urmări cu interes cum în ochii individului revine viața.

— Ce dorește de la mine domnul redactor? întrebă cu o voce joasă, scârțâită.

— Du-mă la Csuli, Samu.

— La Csuli?

— La Csuli.

— Csuli nu se va bucura.

— Nu se va bucura nici dacă află că ai refuzat să mă duci la el, deși ar fi fost important.

— Cât de important?

— Foarte important, răspunse Gordon și se ridică. Haide, nu avem timp.

Samu se frământă un timp, apoi realizează că probabil ar fi mai rău dacă l-ar refuza pe Gordon. Își aranjă șalul, își încheie sacoul, se ridică în picioare și porni spre ușă cu pași nesiguri.

— Pe ăsta să-l trimit înapoi? întrebă Gordon arătând către celălalt țoi.

Samu, cu o agilitate surprinzătoare făcu un pas înapoi, turnă pe gât pălinca și clătină din cap.

— Credeți-mă, domnule redactor, un mic dejun mai bun nici că există.

— Dacă spui tu!

De la Chicheriță porniră spre Calea Rákóczi: Samu în față, Gordon în urma lui. Pe drum ginitorul le făcu tot felul de semne colegilor săi – invizibili pentru Gordon –, comunicându-le că totul e în regulă, nu vă faceți griji, e cu mine. Gordon trebuia să fie foarte atent ca să observe cu cine comunică Samu în limbajul gestual specific hoților. De la un geam o femeie privi cum Samu își mângâie cu mâna stângă sacoul, mai încolo un bărbat care sprijinea peretele urmări cum Samu își scarpină cu mâna dreaptă lobul urechii stângi, dincolo, de sub bolta unei porți, un țăngău văzu cu ochi strălucitori cum Samu își aranjează cozorocul șepcii. Gordon trebuia să admită că Vogel făcuse o treabă excelentă cu seria lui de articole. Totul era exact cum descrisese acolo. Într-adevăr, galeria ținea sub observație zona aceea în fiecare clipă a zilei.

În Piața Kálmán Tisza se înșirau case mohorâte, obosite și copaci jupuiți, gazonul – dacă i se poate spune așa – era rupt și cenușiu, doar ici-colo se mai observa câte-un smoc de iarbă. Pe pavaj înainta hurducăind o căruță, clădirile tăcute răspândind în toate direcțiile, la nesfârșit, scârțâitul roților. Gordon se întoarse și-l surprinse pe Samu gesticulând agil: se lăsă brusc pe vine, își legă șireturile de la pantofi, apoi se ridică domol, își netezi reverul sacoului și în cele din urmă suflă ușor peste unghiile mâinii stângi, ștergându-le apoi de pantaloni. Gordon nu pricepu nimic din gesturile

celuilalt și nu văzu nici măcar cu cine „vorbea” Samu cu atâta însuflețire.

— Locuiește acolo, în clădirea aceea. Prima ușă la dreapta, la etajul doi, arată Samu, apoi făcu stânga-mprejur și dispăru cu pași neobișnuit de repezi în direcția Pieței Baross. Gordon privi în jur, dar nu văzu pe nimeni. În drum spre casă făcu slalom printre rahatul de câine de pe iarbă și bălegarul de cal de pe piatra cubică. Cum ajunse în fața porții, aceasta se și deschise larg. Gordon nu-l văzu pe cel care îi deschisese poarta, căci stătea în umbră. Urcă la etajul doi și sună la ușa lui Csuli. După câteva minute auzi mișcare, apoi ușa se deschise. Văzându-l pe Gordon, Csuli îi trânti ușa în nas.

— Csuli, știi și tu că e de prisos. Ai auzit că vin, dă-mi drumul să intru, spuse Gordon cu voce tare.

Csuli nu răspunse.

— Locuiești într-o casă frumoasă, continuă Gordon. E mult mai frumoasă în interior decât pare din exterior. Dar de ce îți spun astea, nu întâmplător te-ai mutat aici. Cu siguranță și vecinii știu din ce îți câștigi pâinea. Chestia e, dragă Csuli, că-mi trebuie o fată.

Gordon începu să savureze situația.

— O landră bună de la țară. Dar să fie focoasă, nu o găscă leneșă, ci una care...

Atunci ușa se deschise și o mână puternică îl trase pe Gordon în casă. Trânti ușa, apoi cu pași grei intră în camera de zi. Gordon îl urmă. Văzuse multe în viața lui, dar la așa ceva nu se așteptase. Parcă ar fi ajuns într-o casă elegantă, burgheză, din Sectorul IV, de undeva din Piața Servita. Casa lui Izsó Skublics era sărăcăcioasă față de această locuință. În colț stătea un dulap neobaroc, cu trei uși, pe ușa din mijloc – cele trei grații sculptate manual, în spatele celorlalte două uși cu geam – porțelanuri valoroase. Pe tablă din față a biroului care făcea parte din garnitură se vedea imaginea sculptată a unei cetăți, poate a celei din Sümeg, se gândi Gordon. În spatele biroului, un scaun ca un jilț, iar în covorul persan se afundau ici-colo fotolii comode și o masă rotundă, cu picioare de leu. Pe pereți atârnav, în mod surprinzător, tablouri și lucrări grafice ale unor pictori moderni, la geam o perdeă grea de brocart, în fața ei o canapea, iar pe canapea – Csuli. Deși era o oră matinală, bărbatul purta un costum scorțos și pantofi lustruiți ca oglinda. Gordon nu reușea să-și dea seama dacă Csuli se trezise atât de devreme sau nici nu se culcase încă. Auzise că seamănă cu marele comic Szakáll Szőke și, văzându-l acum pentru prima oară, era nevoit să recunoască faptul că opinia aceea era întemeiată.

Preț de o clipă se opri în ușă, consternat. Pe canapea stătea Szakáll Szőke, vestitul actor de comedie. Era imposibil să fie el, dar lui Gordon nu-i veni să-și creadă ochilor. Aceași statură, același păr blond, aceeași gușă dublă, același zâmbet vioi pe care le văzuse în filme – doar ochelarii erau diferiți. Szakáll purta ochelari cu ramă rotundă, ca de broască țestoasă, dar Csuli avea ochelari cu ramă de sârmă, dreptunghiulară, care-i schimbau zâmbetul. Privirea lui Csuli deveni rece, calculată și amenințătoare.

— Știu că dumneata ai o reputație, iar eu am relații, așa că voi cere imediat să...

— Vei cere? se trânti Gordon într-unul dintre scaunele cu picioare de leu de lângă masa rotundă.

Își aprinse lejer țigara.

— Vei cere? E ciudat. Ce vei cere? În cel mai bun caz poți cere un avocat. Pentru că mica dumitale afacere a luat sfârșit, Csuli. O să vedem cât de mult îți permiți să mai ceri când te saltă poliția. Pentru că de data asta ai cam depășit limita.

— Despre ce vorbești? se ridică Csuli în picioare cu o rapiditate surprinzătoare ținând cont de dimensiunile sale și de ora matinală.

— Despre fata aceea evreică pe care au găsit-o moartă marți noaptea pe Strada Nucului Bătrân.

— Eu nu știu de nicio fată.

— În locul dumitale nici eu n-aș ști, dădu din cap Gordon. Problema este că toată lumea știe: fata făcea parte din gașca dumitale.

Gordon pândea din spatele fumului de țigară reacția lui Csuli la bluful său.

— Despre cine vorbești, nenorocitul?

— O, văd că într-adevăr n-o cunoști, se ridică Gordon. Atunci, trebuie să îți cer scuze, am greșit.

— Cu siguranță ai greșit. Dai buzna în casa mea dis-de-dimineată, urli pe culoar și scuipi tot felul de minciuni!

— Trebuie să-ți cer încă odată scuze. Mă gândeam să vorbesc cu dumneata înainte de a scrie articolul. Știam că vei nega, dar trebuia să încerc. O să scriu că negi.

— Neg? Ce scrii?

— Păi, mă gândeam la ceva de genul: „Csuli, șeful bandei de pe Strada Teiului, neagă faptul că fata găsită moartă ar fi lucrat pentru el”.

— Nu poți scrie asta pentru că nu-i adevărat.

— Uite, nu speram să recunoști. Important e că am fost aici, dumneata negi, și pot să scriu asta. În definitiv, fata dumitale a fost ucisă, se întoarce Gordon și porni către ușă. Acum ori niciodată. Ce ți se poate întâmpla?

Se întoarce.

— Polițiștii te cazează frumos la închisoare câteva săptămâni. Dar afacerea o să meargă și atunci, nu-i așa?

Pe fruntea lui Csuli apărură broboane de sudoare.

— Îți dai și tu seama că aș fi terminat.

— Știu, știu, dar nu pot face nimic. Dacă ar fi fost o țărăncă, aș fi spus că se mai întâmplă. Dar a fost o fată dintr-o familie de evrei înstăriți. Poliția, dar mai ales opinia publică, va fi consternată de faptul că fata era însărcinată. Să trimiți o graviduță pe stradă? Păi ce fel de om ești dumneata, Csuli? Moartea unei femei însărcinate e scandaluoasă, chiar dacă e vorba despre o prostituată lovită mortal în plex sub bolta unei porți. Potrivit medicului legist, moartea nu a survenit instantaneu, însă a fost cu atât mai dureroasă. Atât pentru fată, cât și pentru fetus.

Fața lui Csuli trăda tot ce-i trecea prin minte. Calculă rapid, înmulți, împărți și își dădu seama că nu poate câștiga. Între timp, Gordon se întoarce și porni din nou, cu intenția de a părăsi locuința, dar nici nu ajunsese până la ușă când Csuli începu să vorbească: — O perioadă a fost a mea. Dar nu mai lucra pentru mine.

Gordon se întoarce, vârî mâinile în buzunar și-l ascultă pe Csuli fără să scoată vreun cuvânt.

— Fata a fost racolată de Józsi Laboráns. Să fi fost cu câteva luni bune în urmă. Nu a spus niciodată cum o cheamă. Dar era o ființă al naibii de frumoasă, nici n-am înțeles cum a pus mâna pe ea Józsi Laboráns. Ăla are mereu niște femei...

Dădu din mână a lehamite.

— Nu i-am știut numele, nici de unde venea. Nimic. Știam doar că e bine făcută, tânără și evreică.

Csuli se așezase din nou pe canapea și își ștergea fața cu o batistă.

— Clienții au îndrăgit-o atât de mult, încât i-a mers vestea, așa că într-o zi a apărut un domn cu haină de blană, joben și baston, și mi-a spus: hai să stăm de vorbă. Și am stat de vorbă. Un domn de calibrul ăsta nu putea fi refuzat. Apoi, a doua zi, fata a dispărut.

— Pur și simplu. Precum camforul.

— Păi, se scremu Csuli, nu chiar pur și simplu.

— Cât ți-a dat?

Bărbatul dolofan își ridică privirea la Gordon.

— Asta nu poți scrie.

— Vezi vreo agendă în mâinile mele? Stilou?

— N-o să scrii?

— Depinde numai de dumneata. Dacă-mi spui ce vreau să știu, nu scriu. Dar merită să știi multe, căci de mult n-am mai avut o poveste pe prima pagină. Ascult.

— Cinci sute de penghei, răspunse în final Csuli.

— Cinci sute de penghei?

— Atât. Gordon, și dumneata îi știi pe domnii ăștia. Nu mă plâng. Putea să mă bage și în pușcărie. Crezi că am negociat? Aveam de ales între cinci sute de penghei și închisoare.

— Vorbește, Csuli, dar ia-o de la început, se așeză Gordon și se uită la ceas.

Trecuse de ora zece. Trebuia să se grăbească, mai avea foarte puțin timp.

— Știi exact cum e.

— Știu, Csuli, știu, dar povestește-mi, frumos. Sau, știi ce? Îl caut pe Józsi Laboráns, el o să-mi povestească tot.

— Poți să-l cauți, că nu-l găsești. A murit de tuberculoză acum o lună.

— Mare pierdere, spuse Gordon. Atunci, ai mai rămas doar dumneata.

Csuli începu să povestească șovăind. Teca, una dintre fetele lui Józsi Laboráns, fusese prinsă de detectivi și închisă timp de două săptămâni. Atunci Józsi Laboráns simțise din nou nevoia de carne proaspătă. În aceeași zi și inspectase „piața”, adică Bulevardul Mare și Calea Rákóczi. În fața unei vitrine zărise o fată cu părul negru ca abanosul. O abordase, o invitasese la cină și o considerase corespunzătoare. Dar se confruntase cu o împotrivire neașteptată, căci fata nu voia să-l urmeze. Atunci aplicase o metodă de „dresaj” deja verificată. Józsi se îndepărtase de fată și se duse la un polițist. Îl întrebase dacă în direcția aceea e Calea Andrássy, iar cu mâna arătase către fată. Polițistul, firească, se uitase într-acolo, încuviințase dând din cap și îi spusese să-și continue drumul. Fata, în mod evident, văzuse scena și, crezând că era vorba despre ea, se speriasese. Józsi se întorsese la fată și îi spusese că polițistul știa cine e ea și că dacă o mai vede pe-acolo o arestează. Dar, dacă mergea cu el, continuase Józsi, el urma s-o apere pentru că îi știe bine pe polițiști și e suficient să pună o vorbă că se

aranjează totul. Fata îl crezuse și i se alăturase lui Józsi, care pe drum îi explicase cum trebuie să se poarte pe stradă și care sunt sarcinile ei. După ce o pregătise, i-o pasase unui prieten pe nume Dezső, un ginitor permanent de pe bulevard care accepta și afaceri „discrete”. Fata se mutase în locuința lui Józsi, unde era declarată ca servitoare. Câștiga bine și i se dusesse repede buhul printre clienți.

Când Csuli termină, Gordon îl privi neîncrezător.

— Vrei să-mi spui că există femei la care funcționează chestia asta?

Csuli râse horcăind.

— La toate funcționează, Gordon. Cu siguranță ai fost și dumneata într-o temniță. Ce femeie ar vrea să ajungă acolo măcar și pentru o săptămână? Iese de acolo cu sifilis de rămâne lată, dar și dacă ar scăpa, totuși, de sifilis, sau chiar și de gonoree, tot s-ar alege măcar cu un șancru.

— De ce nu l-a părăsit pe Józsi? Întrebă Gordon.

— Vezi tu, asta ar trebui s-o întrebi pe femeie.

— Nu se poate pentru că a murit.

— Asta le e soarta, Gordon, se lăsă pe spate Csuli. Sau, dacă rezistă trei-patru ani, ajung la țară, unde mai trag câțiva ani, apoi direcția Belgrad. Dumneata ai fost și acolo. Știi ce li se întâmplă unguroaicelor la Belgrad.

Gordon dădu din cap.

— Și nu numai unguroaicelor.

— Dar ele sunt cele mai numeroase. Înainte de război au fost adunate vreo zece mii. Atunci afacerea era condusă de Ranco Dușan, iar acum de fiul acestuia. Câteva sute de fete ajung acolo și în zilele noastre, apoi sunt duse în est, la Sofia, Constantinopol și Bagdad.

— Cunoscut povestea, Csuli, dar chiar dacă n-aș fi auzit-o, tot nu m-ar interesa, nu de asta am venit aici.

— Dar am spus tot ce știu!

— Nu am spus că mi-ai fi ascuns ceva. Am spus doar să mă ajuți. S-o luăm de la capăt. Cine a fost domnul care a cumpărat-o de la dumneata?

Csuli dădu din cap.

— Gordon, știi foarte bine că nici dac-aș ști, nu ți-aș spune. Dar în cazul ăsta nu știu.

— Bine. Atunci îl vei convinge frumos pe Skublics să stea de vorbă cu mine.

— Ce are de-a face Skublics cu asta? se uită surprins bărbatul gras la Gordon.

— A făcut câteva fotografii nud cu fata.

— Din acelea?

— De care?

— Pentru catalog, răspunse Csuli.

Gordon nu prea era în temă, dar aprobă din cap.

— Pentru catalog.

— Am bănuir, încuviință Csuli. Niciun domn nu plătește cinci sute de penghei pentru o fată doar așa!

— Vezi? spuse Gordon aprinzând o țigară. Cum pot să-l conving pe Skublics să vorbească?

— Pe țăpul ăla bătrân? E cel mai nesuferit individ din oraș. Dacă-ai știi ce fotografii face, nici hârtia catalogului nu suportă așa ceva. Are clienți privați care dau și douăzeci sau chiar cincizeci de penghei pentru o astfel de poză. Iar fetelor le plătește cinci penghei.

— Te ascult, Csuli, suflă Gordon fumul.

Csuli se frământă un timp, dar nu prea mult.

— Puțini știi despre el ce-ți voi spune acum. Unul dintre ginitorii mei l-a văzut odată mergând la o întrunire.

— Ce fel de întrunire?

— Cu siguranță nu de cercetași.

— Dar?

— Skublics e comunist.

Gordon rumegă informația de aur, dând încet din cap. Și Csuli era conștient de importanța ei. Era convins că polițiștii știi din ce trăiește Skublics. Le convenea și lor un astfel de ciripitor. Dacă însă se afla că e comunist, nimic nu-l mai scăpa de detectivii serviciului de securitate a statului condus de József Schweinitzer, iar de la întâlnirile cu ei nimeni nu ieșise până acum neșifonat. Era bine și dacă ieșeau... Dar majoritatea o sfârșeau în închisoare, se îngrijea Gömbös de asta, respectiv ministrul de interne Kozma. Cu cât mai puțini comuniști pe stradă, cu atât mai bine pentru toată lumea. Comuniștii se organizau în mici celule, se întâlneau în cel mai mare secret, niciodată în același loc, și nici nu se putea imagina ce puneau la cale. Nu că Gordon ar fi crezut zvonurile cum că Matuska Szilvester, care deraiase Expresul de Viena pe un pod din apropiere de Budapesta în 1931, omorând douăzeci și două de persoane, ar fi fost comunist și nu doar dement. Dar știa că acum îl avea pe Skublics la degetul mic.

- Înțeleg, își întoarse privirea către Csuli. Unde merge la întruniri?
- Mie ce-mi iese? i se luminară ochii grăsanului în spatele ochelarilor cu ramă din sârmă.
- Nu scriu despre dumneata nicio vorbă.
- Și îmi spui, dacă s-ar scrie despre mine într-un alt caz.
- Nu promit, dar încerc.
- Bine, atunci încerc și eu să aflu unde merge la ședințe. Îi pun pe oamenii mei să întrebe.
- Pune-i să întrebe. Ai timp până deseară la ora opt. Măine mă întâlnesc cu Vladimir Gellért.
- Voi face tot posibilul.
- Cred și eu.

Gordon porni spre Parlament pe Calea Rákóczi, de această dată pustie. Urcă într-un tramvai oarecare până la Bulevardul Muzeului, de unde își continuă drumul cu tramvaiul 5. Bulevardul Carol era ceva mai populat. Lumea se plimba cu capul plecat printre cordoanele răsfirate, dar ordonate ale militarilor și polițiștilor. La Strada Constituției Gordon coborî din tramvai și porni către Piața Kossuth. Pe drum ardeau toate felinarele cu gaz și electrice, fiind însă acoperite cu un vâl negru. Mulțimea fremăta în surdină, de parcă ar fi mormăit concomitent mai multe rugăciuni diferite. Trecuse cu câteva minute de ora zece și jumătate. Gordon sosi puțin mai devreme față de cum plănuse, dar, cu toate că avea oroare de înmormântări, nu-i păru rău: era una dintre rarele ocazii când se adunau la un loc toți cei care contează și, evident, și cei care nu contează. Cordonul de husari se întindea până la scările principale ale Parlamentului. Pe stâlpi, alături de steagul maghiar fluturau și steagurile NEP^{1}. Gordon clătină din cap și porni către clădire. În piață, armata: infanteria, artileria și cavaleria erau în așteptare, pentru ca după ceremonia funerară să se organizeze în cortegiu. Brusc lui Gordon îi atrase atenția zgomotul de avioane. Privi la cer și văzu cum pe deasupra Pieței Kossuth trece o formațiune de nouă avioane. Citise cu câteva zile mai înainte desfășurătorul oficial al funeraliilor și, cu toate acestea, privi surprins avioanele. Membrii trupelor de asalt aflate sub autoritatea consilierului de poliție dr. Gyula Kálnay pocniră din călcăie și dădură onorul.

La intrarea principală stăteau câțiva detectivi, aceiași ca și data trecută. Gordon îi salută dând din cap, iar ei îi făcură semn să intre. În sala

coloanelor erau înșirate sute de coroane funerare, iar pe scara acoperită cu covor roșu invitații urcau alene.

Când ajunse în Sala Cupolei, pe Gordon îl observă un coleg care îi făcu semn cu mâna să se apropie. Gordon i se alătură în grabă și tocmai voia să-l întrebe ceva când în spatele unei coloane îl zări pe István Lukács. Șeful de rubrică îl observă pe Gordon și, după câteva cuvinte adresate partenerului său de dialog, se duse la Gordon.

— La țanc, mormăi el în loc de salut. Fă câte-un interviu cu ambasadorul englez și cel american, înainte de a porni cortegiul. Grăbește-te, n-o să aștepte după dumneata, și făcu semn spre un grup de bărbați eleganți, cu joben, care stăteau în dreapta catafalcului.

Gordon dădu din cap și ocoli catafalcul prin spate, aruncând o privire către trupul neînsuflețit al prim-ministrului. Gömbös era așezat în sicriu într-un costum de gală tipic unguresc, foarte pompos, avea obraji dați cu fard roșu, iar în fața sicriului erau așezate jerbe, coroane și buchete de flori. Pentru o clipă Gordon rămase pe loc. Chiar fusese condusă țara de acest personaj corpulent, o parodie de militar, un bătrân căruia-i cedau rinichii? Acesta era bărbatul în fața căruia se deschiseseră ușile mai multor guverne europene și care condusesse NEP cu mână de fier? Acesta era bărbatul la apelul căruia sărise și Kálmán Kánya? Gordon ridică din umeri și porni către grupul indicat.

Un bărbat elegant, cu privire servilă, dar foarte hotărât îi ieși în față. Era un director-adjunct de departament din Ministerul de Externe care îl întreabă pe Gordon ce dorește.

— Un interviu cu ambasadorul englez și unul cu cel american, răspunse Gordon.

Bărbatul clătină din cap: aici și acum nu se poate. În cele din urmă Gordon se îndepărtă cu promisiunea că va putea vorbi cu ambasadorii în cortegiul. Dădu să iasă, când brusc se făcu liniște, ca într-o sală de clasă când un profesor sever lovește catedra cu varga. Gordon se retrase în spatele a doi husari, urmărind de acolo ce se întâmplă. După câteva minute de pauză se auzi zdrăngănitul săbiilor, pocnet de călcăie, se ridicară armele pentru onor și răsună bocănitul pașilor rigizi de militari. Gordon urmări totul pe deasupra umerilor celor doi husari.

Primul care păși în fața catafalcului și lăsă capul în jos în tăcere fu ambasadorul bulgar, Stoilov. Acesta fu urmat de ministrul de externe italian Ciano, apoi de cancelarul austriac Schussnigg. La urmă porni spre catafalcul

un bărbat gras, cu fața unsuroasă, cizmele lustruite ca oglinda, haină de piele strânsă pe burtă cu un cordon și un chipiu care-i acoperea ochii. Gordon se cutremură. Era Göring Hermann, comandantul Luftwaffe, ministrul de interne german, responsabil de planul pe patru ani privind dezvoltarea economiei militare a Reichului, cel mai credincios susținător și adept al lui Hitler. Göring se opri în fața sicriului. La gât îi atârna crucea imperială. Pocni din călcâie, înălță capul, apoi cu brațul aruncat în față rămase pe loc câteva clipe în tăcere. Doar blițurile și vocea fotografiilor se auzeau în liniștea profundă. Apoi Göring se întoarse și își ocupă locul în partea dreaptă a catafalcului. Nici nu se așezase bine și apărură arhiepiscopul Jusztinián Serédi. Rămase câteva clipe în tăcere în fața sicriului, apoi se așeză în partea stângă a catafalcului. Gordon își întoarse privirea către prim-ministrul german pe a cărui față nu se putea citi nimic și brusc își aduse aminte cu ce se lăuda Gömbös lui Göring în primăvară: că în doi ani va transforma țara conform principiilor fasciste însușite de la nemți, iar în fruntea ei se va afla el însuși, ca dictator.

Atunci se ridică Kálmán Darányi și se îndreptă către scara care ducea în Sala Cupolei. Fața lui Gordon tresări la auzul sunetului produs de lovirea călcâielor. Se uită la scaunul solitar, de catifea roșie, de lângă catafalc. Pe scară apărură Horthy, în uniformă de amiral și cu chipiu, pe piept cu steaua Medaliei de Merit Maghiar în grad de Mare Cruce. Darányi, în compania celor doi președinți de cameră, Sándor Sztanyavszky și Bertalan Széchenyi, îl salută aproape cu venerație pe regent, care se apropie cu pași hotărâți de scaunul de catifea, apoi își aranjă sabia și se așeză. Gordon clătină din cap cu o ușoară voioșie zărind uniforma de amiral. Guvernatorul privea în aer cu o expresie sumbră și sprâncenele încruntate. Când apărură soborul de preoți în frunte cu episcopul evanghelic Sándor Raffay, sala se cufundă din nou într-o liniște profundă și începu ceremonia funerară. Gordon își privi ceasul. Era ora zece și patru minute. Oftă profund, se așeză în rândul de scaune rezervat presei și ascultă pe rând toate discursurile. După Raffay urmă Darányi, apoi Sztranyavszky, Széchenyi și în final Béla Ivády, președintele NEP. Lui Gordon îi vâjâia deja capul. Parcă n-ar fi participat la funeraliile lui Gömbös, ci la cele ale cuiva de talia lui Franklin Delano Roosevelt, președintele american în funcție de numai trei ani. Campionul libertății, luptător al ridicării neamului, datorită activității sale țara cunoscuse ordinea, siguranța și dezvoltarea economică, un talent creator, făuritor al viitorului, spuneau oratorii. Uneori Gordon se uita cu mirare la

cel care ținea discursul. Oare abia acum aflate cât de mare era pierderea? Noroc că din listă fusese omisă calitatea de luptător fruntaș pentru democrație. De-abia atunci ar fi fost elogiul cu adevărat complet.

În timpul discursurilor Gordon își plimba ochii pe la oficialități. Câțiva păreau să doarmă. Generalul Schamburg-Bogulski, șeful delegației poloneze, ațipise cu siguranță, căci în momentul în care ridică brusc capul se uită repede împrejur cu ochi tulburi, apoi își mască cu grijă un căscat. Horthy stătea cu fața încremenită, doar din când în când se juca cu mânerul sabiei. Văduva, fiii și cei doi frați ai lui Gömbös plângeau în tăcere, iar mama lui privea cu ochi sticloși sicriul.

După discursurile funerare fu interpretat marșul funerar din opera *Siegfried* de Wagner, sub bagheta lui Ernest Dohnányi. Gordon aproape că număra măsurile așteptând ca muzica să se termine. Când răsunară și ultimele acorduri, cortegiul funerar porni în frunte cu Raffay.

Gordon ieși din Parlament la timp pentru a vedea următorul act. Un militar ținea ridicată o cruce simplă de lemn, în spatele lui se afla carul mortuar tras de șase cai negri, urmat de alte treisprezece care pline cu coroane. Ultimele două meritau, poate, cea mai multă atenție. Pe unul era așezată coroana de la Il Duce, iar pe celălalt car se afla coroana cu o mie de trandafiri roșii trimisă de regele italian Victor Emanuel. Urmau husarii funerari purtând pe umeri sicriul acoperit cu steagul național, peste care fuseseră așezate coiful de luptă și sabia lui Gömbös. Horthy își scoase chipiul și, cu capul descoperit, așteptă pe trepte să-și poată ocupa locul în fruntea cortegiului, în urma a trei țărani care purtau cojoace. Lui Gordon îi plăcu foarte mult ideea, căci bărbatul din mijloc, mai în vârstă, cu mustață albă, avea în mâini o tavă de argint pe care ducea o lădiță cu pământ din Murga, pentru ca prim-ministrul să se poată odihni pe veci în pământul natal. Gordon își privi ceasul: era trecut de unsprezece și jumătate. Cortegiul urma să fie foarte lung, dar n-avea de ales. Lukács voia interviuri cu ambasadorii, iar o șansă mai bună pentru asta nici că avea. Își încheie haina, își aranjă pălăria, își ridică gulerul, oftă și porni spre cimitirul din Kerepes împreună cu cei îndoliați.

Bărbatul de la ministerul de externe se ținu de cuvânt, astfel că până ce cortegiul ajunsese în Piața Blaha Lujza Gordon terminase cele două interviuri. Ieși din mulțime și porni către Octogon. Tramvaiele nu circulau, fu nevoit să o ia pe jos, dar nu-i păru rău. Se duse până în Rond unde, după cum obișnuia, se uită la ușa de balcon. Era închisă. Bătrânul hoinărea din nou pe

unde va. Gordon se așeză pe o bancă, își scoase carnețelul și începu să scrie. În cortegiu îi fusese imposibil, așa că acum nota platitudinile pe care i le turuiseră ambasadorii. Ar fi putut scrie articolul și din burtă, fără să discute cu cei doi, căci știa exact ce aveau să-i spună. Fața ambasadorului american, John Flournoy Montgomery, trăda dezacordul său pentru toată tevatura aceasta, dar, evident, și el abordase subiectul cu diplomatie: politician european, mare pierdere, Ungaria trebuie să privească înainte etc. Când termină de scris, înșurubă capacul stiloului și, privind copacii, mintea îi zbură din nou la fata moartă care îl interesa din ce în ce mai tare. Auzise mai de mult, pe ici-colo, vorbe scăpate din neglijență despre femei care puteau fi alese din cataloage. Însă cel care dirija toată afacerea nu putea fi sub nicio formă de categoria lui Csuli. Cinci sute de penghei pentru o femeie? Fie ea oricât de frumoasă, suma era enormă. Csuli și cei din anturajul lui, precum Józsi Laboráns, aveau noroc dacă puteau obține cu femeile lor 10-15 penghei pe zi. Și erau oameni meschini, își cheltuiau imediat banii pe băutură, la cărți sau la cursele de cai. Fetele se ofileau repede și erau vândute unor cuiburi mizerabile din provincie, dacă nu se prăpădeau până atunci din cauza a tot felul de boli.

Cinci sute de penghei erau o investiție mare și temeinică. Cine sacrifică atâția bani pentru o fată deservește clienți serioși pe care cu certitudine nu-i trimite să se culce cu fetele într-o cameră de serviciu a unei locuințe din Cartierul Terezian. Gordon ar fi mințit dacă ar fi spus că fata nu avea nimic deosebit. Un lucru era sigur: orice ar fi aflat, dacă măcar reușea să afle ceva, nu putea fi plăcut și, foarte probabil, nici nu ar fi putut scrie nimic despre acest subiect. Deoarece, chiar dacă avea să le găsească pe fetele care deserveau o asemenea clientelă de vază, niciun ziar nu ar fi vrut să publice articolul. Și totuși...

— Parcă l-aș vedea pe taică-tu, se așeză Mór dintr-odată lângă el, punându-și în față un coș cu mere.

— Iarăși gem de mere, bunicule?

— Sigur! se înveseli chipul bătrânului. Privește numai ce frumoase sunt! Optsprezece filleri kilogramul. Am cumpărat repede cinci kilograme.

— Așadar, încercați din nou.

— Evident!

— Păi, nu se poate întâmpla nimic rău. Chiar dacă toată lumea spune că din mere nu se poate face gem, cel mult sos, în cel mai bun caz.

— Vezi, băiete, asta-i provocarea!

— Vă aduceți aminte când deunăzi ați făcut gem din niște boabe culese pe Muntele Șvabilor?

Mór se cutremură, apoi dădu din mână.

— Nu-ți face griji, băiete. Nici atunci n-am pățit nimic.

— Trei zile n-ați ieșit din baie, bunicule.

— Ei... Dar a fost gustos.

— Dacă tot suntem aici, bunicule, cât de puternică trebuie să fie o lovitură în plex ca să fie mortală?

Bătrânul se întoarse către Gordon și îi cercetă chipul.

— Așadar, ai fost la institutul de medicină legală.

Gordon dădu din cap.

— Extrem de puternică, răspunse bătrânul. O lovitură aplicată în plex trebuie să fie foarte puternică pentru a cauza moartea.

— Pazár mi-a spus același lucru.

— Numai că trebuie să știi unde și cu ce forță să lovești, continuă Mór.

— Vreți să spuneți că dacă îi trag câțiva pumni în stomac, să zicem, unei femei, atunci...

— Vreau să spun, băiete, că, după părerea mea, cine a lovit-o n-a făcut-o pentru prima dată. Șansa ca lovitura să fie mortală din întâmplare este extrem de mică.

Gordon își închise carnețelul puse stiloul la loc.

— Spune-mi, băiete, se lăsă Mór pe spătarul băncii. Tu cunoști mai bine lumea de astăzi. Ce părere ai despre Darányi ăsta?

— Ce părere să am, bunicule? E un politician. Poate reușește să țină în frâu NEP. Sau poate că nu.

— Și dacă nu? îl privi bătrânul pe Gordon.

— Știți că astă-vară Krisztina a fost la Berlin, nu-i așa? întrebă Gordon.

Mór dădu din cap.

— A făcut niște desene pentru Jocurile Olimpice.

— Cam așa ceva. Ei bine, acolo s-a întâlnit cu un anume Günther, care pe vremuri a fost polițist. Detectiv. Acest Günther investiga cazul unei persoane dispărute. Nu mă întrebați unde s-au întâlnit, răspunse Gordon la curiozitatea pe care o zărise în privirea bătrânului, în cazul Krisztinei nu se știe niciodată. Așadar, acest Günther a dus-o pe Krisztina la plimbare în Berlin. I-a arătat cum tocmai se înlocuiau în Alexanderplatz afișele antisemite cu cele pentru Jocurile Olimpice. Ei bine, un om din această conducere germană l-a vizitat pe Gömbös în sanatoriul de lângă München.

Îl cheamă Rudolf Hess. Ați auzit de el?

Mór dădu din cap negativ.

— Pe vremuri a fost secretarul lui Hitler, el a redactat *Mein Kampf*. Acest om a transmis prim-ministrului urările personale de bine din partea lui Hitler. Iar dacă vă aduceți aminte, deunăzi, la o ședință NEP, s-a cântat cu înflăcărare cântecul lui Horst Wessel, imnul Partidului Național Socialist, adică. Și apoi a mai fost și cazul de urmărire Földes.

— Ce a fost cu cazul acela, băiete?

— László Földes Fiedler a fost însărcinat în NEP să urmărească politicieni și să scrie rapoarte despre ei. Vă mai aduceți aminte cine s-a oprit la Budapesta acum câteva săptămâni pentru o bârfă mică? Ministrul de externe Neurath și Göbbels. Acesta din urmă a fost primit și de ministrul de externe Kánya. Evident, vizita a avut caracter exclusiv privat. Iar acum două săptămâni ministrul de interne Kozma a instaurat interdicția de adunare.

Gordon se ambala tot mai tare. Nu se oprea din enumerat.

— Dar discursul lui Hitler de la sfârșitul lui septembrie? Cum că dacă Germania ar avea colonii și materie primă și-ar putea permite luxul democrației? „Luxul democrației”? repetă el înflăcărat. Bunicule, democrația nu este un lux.

— Pentru tine, băiete, în America nu a fost un lux. Dar aici...

— Ce căuta Gömbös tot timpul la Roma? Mergea la vânătoare cu Mussolini?

Mór desfăcu brațele.

— Ce vrei să spui, fiule?

— Cum se numește piața unde locuiți?

Bătrânul îi răspunse cu voce stinsă.

— Piața Adolf Hitler. Dar Darányi va...

— Darányi ce, bunicule? După părerea dumneavoastră se va putea opune uliilor din NEP? Bunicule, țara asta i s-ar alătura și lui Stalin dacă i s-ar promite retrocedarea Ardealului și a Slovaciei. Englezii doar dau din gură, pe ei nu-i costă nimic să sprijine revizuirea. Dar nemții... Pe ei lumea chiar îi crede că o vor face.

— Băiete, nu contează cu cine ne aliem, spuse cu voce joasă bătrânul. Orice e mai bun decât adunătura comunistă. Orice.

— Da? îl privi Gordon.

— Da, dădu din cap bătrânul. Tu nu erai acasă în nouă sute

nouăsprezece. Tu n-ai văzut ce s-a întâmplat. Nu numai la Budapesta. Ci și la noi, la Keszthely.

Gordon nu răspunse. Ultima propoziție a lui Mór plutea în aer între ei. Bătrânul oftă, se îndreptă de spate și se ridică.

— Pe mine mă așteaptă gemul de mere, spuse, apoi își luă coșul și intră în casă.

Gordon urcă grăbit în redacție, dactilografie rapid cele două interviuri și le puse pe biroul lui Lukács. Ceasul de perete arăta ora șase și jumătate. Avea timp suficient. Cu Krisztina stabiliseră să ia cina la Abbazia la ora șapte.

Tramvaiele nu circulau, orașul parcă se refugiase în moarte clinică. Draperiile cafenelei New York erau trase, din interior abia dacă se scurgea vreun zgomot. Bulevardul era pustiu, doar din când în când apărea un băiat pe bicicletă transportând cu o viteză nebună rolele de film de la un cinematograf la altul.

La Abbazia ospătarul îl conduse pe Gordon la masa lui preferată. În cafenea erau doar câțiva clienți. La puținele mese ocupate se discuta încet, ospătarii – neavând ce face – citeau ziarele sau rezolvau rebusuri pe scaunele de lângă bucătărie, iar doi dintre ei jucau cărți. La câteva minute după ora șapte apăru și Krisztina. Gordon constată cu imensă satisfacție că bărbații își întorc privirile după ea. Nici îmbrăcămintea și nici privirea nu-i erau provocatoare, cu toate acestea avea un stil de a intra pe ușă cum puțini reușeau s-o facă. Gordon trase scaunul pentru Krisztina. Ea își scoase pălăria și mănușile și făcu semn ospătarului care stătea lângă bucătărie, gata de acțiune. Tânărul zvelt ajunsese lângă ei de parcă ar fi alunecat pe apă.

— Bună seara domnului redactor și stimatei domnișoare! îi salută. Pot să vă recomand ceva pentru seara aceasta?

Gordon dădu aprobator din cap.

— Păi, cu respect, avem friptură de vițel proaspăt și fraged, iar rosbratul este dumnezeiesc. Cu respect, vă recomand pentru friptura de vițel fasole verde înăbușită în unt, iar pentru rosbrat o porție dublă de ceapă prăjită foarte crocantă, precum și cartofi fierți-copti.

Gordon și Krisztina nu veneau la Abbazia de dragul plăcerilor culinare. Când voiau să mănânce ceva cu adevărat gustos, mergeau pe strada Bastionului, la Bibilica, unde se serveau pește și vânat preparat la jar. Dar Abbazia era aproape, era un loc plăcut și comod, iar ospătarul le recomanda

mereu cea mai acceptabilă mâncare din ziua respectivă. Aducea meniul sub braț doar de dragul aparențelor. Luă comanda care includea și cafea și o sticlă de vin roșu.

Gordon povesti repede despre intervenția lui Göring în Parlament și-i descrie Krisztinei pe cei din trupele de asalt, cu coifurile lor din oțel, pe Horthy stând pe cal și mulțimea neagră care murmura. Ospătarul aduse cafeaua și vinul.

— Ți s-a mai întâmplat ceva interesant? întrebă Krisztina după ce gustă vinul. Ai vorbit cu Csuli?

— Am vorbit, dădu din cap Gordon. Chiar am vorbit.

Și îi povesti tot ce îi dezvăluise acesta.

— Așadar, ȧapul bătrân e comunist, zise Krisztina și își privi paharul de vin. Atunci îl ai la mână.

— Și nu oricum.

— Doar nu vrei să investighezi ce s-a întâmplat cu fata? întrebă Krisztina.

— Ba da.

Krisztina își ridică privirea la Gordon și încercă să-i citească expresia de pe figură. Gordon scoase o țigară și o aprinse.

— De ce?

— Pentru că fata aceea a murit și nu interesează pe nimeni.

— Nici pe polițiști?

— Pe ei cel mai puțin.

— De unde știi?

— Mai e un pic și se fac șase ani de când lucrez la ziarul *Az Est*, aproape exclusiv cu polițiști. Știu când investighează un caz și când nu. Acum n-o vor face.

— După părerea ta, de ce n-o fac?

— Vezi, asta e o altă întrebare. Gellért a pus lipsa de acțiune sub pretextul înmormântării. Ceea ce ar putea fi adevărat.

— Ar putea fi adevărat?

— Nu știu ce se întâmplă, Krisztina. Și ție ți se pare dubioasă treaba, nu numai mie. Iar dacă e adevărat ce a spus Csuli, dacă pot obține dovezi privind prostituatele de elită...

— Vrei să fii pe prima pagină?

— Glumești? Cu cazul acesta? Nu va putea apărea niciodată.

— Atunci?

Gordon își stinse țigara pentru că apăruse ospătarul, care așeză în liniște cina pe masă.

— E vreo problemă cu faptul că investighez?

— Zsigmond, ești jurnalist de investigație. Nu inspector, nu detectiv privat. Ce știi dumneata despre investigație?

— Suficient ca să știu de unde să încep.

— De unde să începi? De zile întregi alergi fără niciun plan sau noimă. Gellért ar obține mai mult cu oamenii lui. Ba chiar și un detectiv din provincie ar afla mai multe.

— Vrei să-mi spui că nu mă pricep?

— Da, vreau să spun, răspunse Krisztina, că mai faci câte-o investigație în tot felul de cazuri mărunte, dar acum presupui că s-a comis o crimă. Nu e un caz ca al funcționarului bancar care s-a împușcat în cap sau al ucenicului care a furat de la geamgiul din colț, când pui două întrebări și ai rezolvat misterul.

Gordon inspiră adânc, ținu aerul în piept și îl expiră încet. Ca răspuns, trase în fața lui farfuria, bolul cu muștar și începu să taie carnea cu atâta forță încât lama cuțitului scârțâia pe porțelan. Krisztina se apucă liniștită de friptura de vițel și nu scoase nicio vorbă până nu terminară cina.

— Ești de părere că nu sunt calificat pentru asta, spuse Gordon și lăsă din mână tacâmurile.

— N-am spus asta, Zsigmond, se uită Krisztina în ochii lui. Aș vrea doar să ai grijă de tine. Dacă nu mă înșel, nu te potolești până nu afli ceva, orice ar fi acel lucru.

— Ce-aș putea păți? întrebă Gordon.

— Tocmai asta e. Nu știi în ce te bagi. Aș vrea doar să te gândești bine dacă ai sau nu ai nevoie de asta.

Gordon își ridică sprâncenele, luă paharul cu vin, dar nu sorbi din el, doar privi licoarea uleioasă, învolburată. Krisztina îl urmări fără să spună ceva, așteptând răbdătoare.

— Trebuie să fac ceva, spuse în final cu o voce atât de scăzută încât într-o seară obișnuită Krisztina nici n-ar fi auzit.

— Dacă nu pentru fată, atunci pentru tine, dădu din cap Krisztina.

— Cum ai spus? se apleacă mai aproape Gordon, căci în local tocmai intrase un grup mai numeros și gălăgios.

— Faci ce trebuie făcut, răspunse Krisztina cu voce tare.

— Așa va fi. Dacă nu te superi, trebuie să merg la Csuli acum.

— Vin cu tine.

— Asta nu. Nu-i o zonă potrivită pentru tine și, cu toate că l-am încolțit pe Csuli, nu am niciun motiv să am încredere în el. Mergi frumos acasă sau mai bea o cafea și lucrează. Developează câteva fotografii. Ocupă-te de ceva în camera obscură.

— Mi s-a părut că-mi spui ce să fac.

— N-aș îndrăzni. Dar îți spun ce nu vei face. Nu vii cu mine.

Csuli juca cărți la Chicheriță. Crășma se umpluse deja de miros de mâncare și bere, lumea râdea cu voce tare, la pian se auzea cel mai nou șlagăr, *Duminică tristă*, într-o variantă mai rapidă, podeaua era acoperită de chiștoace, îndrăgostiții stăteau îmbrățișați, bețivii se dădeau mari. Gordon se apropie de Csuli.

— Așteaptă-mă în bucătărie, îi spuse Csuli fără să se uite la el.

Gordon ridică din umeri și intră unde i se indicase. Acolo o bucătăreasă se străduia să stăpânească haosul, într-un colț ajutorul de bucătar își puneă o compresă cu apă rece pe mână. Pe Gordon nici până acum nu-l prea trăgea ața să mănânce la Chicheriță, dar imaginea aceea îl descurajă de tot. Pe masa din mijlocul bucătăriei se topea un bloc imens de untură, alături se oxida o grămadă impresionantă de ceapă galbenă și cartofi, într-o troacă mare pluteau în apă cărnuri imposibil de definit, iar în fața sobei o pisică rodea oase. Bucătăreasa cu privire dementă nici nu-l observă pe Gordon, care se simți nevoit să aprindă o țigară, atât de pătrunzător era mirosul de untură arsă.

După vreo cinci minute sosi și Csuli. Bărbatul gras se mișca în bucătărie ca la el acasă. Luă o lingură, o vârî într-o cratiță, gustă preparatul și dădu din cap.

— Să nu mănânci aici, Gordon. Și nicăieri unde se servește meniu la un pengheu.

— N-o să mănânc, răspunse el și căută o scrumieră.

Într-un târziu aruncă țigara pe podea, alături de celelalte.

— Ascultă aici, se sprijini Csuli de o masă care alunecă sub greutatea lui. Skublics merge la ședințe în Cartierul József. Ca să vezi cât de norocos ești, astăzi o să fie chiar acolo. Se zvonește că e unul dintre cei care conduc discuțiile și, în astfel de cazuri, stau acolo până în zori.

— Unde?

— Îți aduci aminte ce mi-ai promis? îl privi Csuli pe Gordon.

— Da, mi-aduc aminte.

Csuli rămase un timp cu privirea fixată la Gordon, apoi își frecă mâinile umflute.

— Se întâlnesc într-un subsol din Piața Matia. Se dau drept furnizori de cărbuni.

— Mulțumesc, spuse Gordon.

Csuli îl urmări cu ochii mijiți din spatele ochelarilor cu ramă din sârmă.

— Nu-mi mulțumi. Nu știu de ce te-am ajutat.

— Ba știi foarte bine, răspunse Gordon. Îți mai cer ceva.

— Ce?

— Pe Samu Rekedt pentru această noapte.

— E al dumitale. Dar să mi-l înapoiezi într-o bucată, dădu din cap Csuli, apoi își vârî nervos degetele în părul său blond, ondulat, și ieși din bucătărie.

În drum spre ușă, Gordon se apropie de Samu și îi spuse rapid ce are de făcut.

— Să nu întârzii, adăugă, și să nu bei prea mult. Dacă dai greș, n-o să mă supăr doar eu, ci și Csuli, făcu el semne în direcția grăsanului.

Samu încuviință rapid, repetând în liniște adresa și data, apoi dădu pe gât vinul.

— O să meargă, domule redactor, veți fi ginit ca lumea, nu vă faceți griji.

Ieșind de la Chicheriță, Gordon își ridică gulerul, aprinse o țigară, apoi porni grăbit către redacție. Pe drum căută soluții. Știindu-l pe Skublics, bătrânul i-ar fi răs în nas dacă i-ar fi spus unde-l văzuse. Nu, avea nevoie de mai mult. Avea nevoie de dovezi, de o fotografie. De preferat una în care Skublics e immortalizat alături de alte elemente dubioase.

Îl putea ruga pe unul dintre fotografi, Flórián Sziráki, să-l ajute. Lucrau adesea împreună și îl și plăcea pe Sziráki, dar știa că discreția nu-l caracterizează. În schimb cunoștea pe altcineva, care făcea fotografii excelente.

Cum intră în redacție, se grăbi la telefon. Valeria îl privi din spatele ochelarilor fumurii, dar văzându-i expresia de pe figură preferă să nu-l întrebe nimic. Gordon se uită la ceas: era aproape ora unsprezece. Dacă voia să-l agățe pe Skublics, trebuia să se grăbească. Își scoase carnetelul, căută un număr de telefon și-l formă, apoi, peste jumătate de minut, o salută din

cap pe Valeria și coborî în fața clădirii.

Taxiul sosi în exact cinci minute. Era un Opel Regent care văzuse și vremuri mai bune. La volan se afla un bărbat trecut de patruzeci de ani, cu șapcă de șofer.

— Seară bună, stimabile domn, rânji el cu dantura știrbă către Gordon. Unde mergem?

— În Piața Poligonului, se așeză Gordon în mașină. Repede.

— Da, să trăiți, dădu din cap bărbatul și se întoarse ca să se asigure la plecare, apoi băgă mașina în viteză și călcă accelerația.

La capătul Căii Rákóczi viră puternic pe strada Rottenbiller, apoi, ignorând trăsurile cu cai care abia se mișcau, își continuă drumul. Gordon trebuia să se țină ca să nu se clatine. În nici cinci minute ajunseră în Piața Poligonului.

— Așteaptă-mă aici, zise Gordon și se dădu jos.

Șoferul dădu din cap entuziasmat, apoi coborî geamul și începu să-și răsucească o țigară.

— N-o să ai timp s-o fumezi, spuse Gordon. În cinci minute plecăm mai departe.

— Da, să trăiți, răspunse bărbatul, dar continuă să-și răsucească țigara.

Gordon sună la portar, care îi deschise cu o figură obosită. Gordon îi strecură în pumn un pengheu și îl rugă să nu încuie poarta, căci avea să coboare de îndată.

Krisztina se vârâse deja în pat și citea. În baie, pe frânghie atârnavau mai multe fotografii dezvoltate.

— Ce noroc că încă nu ai adormit, se opri Gordon în ușă.

— Ce s-a întâmplat? se ridică în șezut Krisztina.

— Dacă vrei, acum poți să-mi dai o mână de ajutor.

— Cu ce?

— Cu fotografiatul.

— Acum?

— Ai ceva mai bun de făcut?

Krisztina închise cartea și coborî din pat.

— În trei minute putem pleca. Intră în baie și lăasă ușa întredeschisă. Până atunci povestește-mi, te ascult.

— În seara asta Skublics se află la o întrunire a comuniștilor în Piața Matia. Trebuie să-l fotografiezi.

— Nu am bliț, răspunse Krisztina.

— Nu e nevoie de bliț, am găsit o soluție.

— Care?

— Îți spun în mașină.

— În mașină?

Gordon oftă.

— Am chemat un taxi.

— Atunci chiar că ne presează timpul, spuse Krisztina și apăru în ușa băii, îmbrăcată corespunzător sarcinii.

Purta pantaloni, o scurtă de stofă, iar părul și-l strânsese în coadă de cal.

— Iau aparatul de fotografiat, trecu ea pe lângă Gordon.

Șoferul își aprinsese, totuși, țigara și pe deasupra mai muncise și în avans: răsucise alte două țigări pe care și le pusese câte una după fiecare ureche. Deschise portiera pentru Krisztina, apoi se așeză la volan.

— Endre Czövek, la dispoziția dumneavoastră, sărut mâna, se întoarce către ea. Vă deranjează, stimată domnișoară, dacă fumez?

— Fumați fără grijă, Czövek.

— Da, să trăiți, rânji din nou cu dantura lui știrbă. Încotro?

— În Piața Matia, răspunse Gordon.

Când intrară pe strada Rottenbiller, se aplecă în față și le spuse lui Czövek și Krisztinei planul lui.

— Nu avem timp de repetiție, încheie. Vom avea o singură șansă, trebuie să acționăm rapid și să dispărem de acolo și mai rapid.

Czövek dădu sumbru din cap, iar Krisztina își pregăti aparatul de fotografiat. Șoferul viră de pe Strada Fiume cu roțile scârțâind și nu menajă Opelul nici pe caldarâmul Străzii Transportatorilor. Încetini doar la colțul Pieței Matia, unde intră fără zgomot. Gordon îi arată adresa. Czövek opri vizavi de intrarea în subsol, între un camion rablagit și o căruță de marfa, stinse motorul și își trase șapca pe frunte. Krisztina trecu pe locul din față și se afundă în scaun. Coborî geamul de tot, își propti aparatul de fotografiat de rama geamului, îl reglă și îi memoră poziția, apoi își lăsă aparatul în poală și așteptă. Între timp, Gordon se retrase sub bolta unei porți și își aprinse o țigară.

În piață se auzea doar strigătul câtorva bețivani, în rest era liniște și nimic nu se mișca. Vremea se îndurase de ei: nu ploua și nici ceața nu coborâse asupra pieței. Treptat luminile de la ferestre se stinseră, cu una-două excepții, bețivii plecară, doar mieunatul unei pisici în călduri sfâșiind

liniștea nopții.

Pe la unu ușa subsolului se deschise, apoi se închise la loc. Gordon se duse repede la mașină.

— Cum am stabilit, spuse el cu voce reținută. Fii foarte atentă, Krisztina. Vom avea doar câteva secunde la dispoziție. Când vă fac semn, porniți.

Nu trebui să aștepte mult sub bolta porții. După câteva minute ușa se deschise larg și ieși o siluetă bine făcută, cu fața și hainele murdare. Gordon îi urmări de sub borul pălăriei trase peste ochi pe oamenii care ieșeau unul câte unul. În sfârșit apără și Izsó Skublics, discutând cu un bărbat subțirel. Gordon îi făcu semn lui Czövek, la care șoferul porni motorul, Krisztina deschise portiera, își puse aparatul de fotografiat pe rama geamului coborât și, când se aprinseră farurile mașinii, făcu rapid mai multe fotografii în rafală.

Skublics înțepeni. La fel și bărbatul de lângă el. Gordon se răsuci și porni cu pași iuți către Strada Teatrului Popular. Skublics porni către mașină, dar Czövek băgase deja în viteză și demară cu roțile scârțâind. Krisztina abia avu timp să închidă portiera. Ținea strâns în mână aparatul de fotografiat în timp ce Czövek, cu țigara în gură, gonia către Strada Teatrului Popular. Gordon îi așteptă la colțul Străzii Conti. Șoferul încetini, Gordon sări în mașină, apoi cotiră pe bulevard, unde puteau să-și continue drumul într-un ritm mai calm către Piața Poligonului.

Era trecut de ora două dimineața când Krisztina ieși din baie. Pe sfoară atârnavu fotografiile proaspăt dezvoltate. Ochii ei se înroșiseră de oboseală, dar arătă cu satisfacție în spatele ei.

— Doar două nu au ieșit. Toate celelalte sunt foarte clare. A meritat să cumpăr obiectivul.

Gordon veni lângă fotografii și le privi cu capul înclinat. Pe fața lui Skublics se vedea spaimă, iar pe a bărbatului de lângă el mai degrabă furie, o furie rece, cruntă, distrugătoare.

— Figura asta mi se pare cunoscută, îl arătă Gordon pe bărbatul de lângă Skublics. L-am mai văzut undeva, dar n-aș putea spune unde.

— O să afli mâine, răspunse Krisztina din pat. Acum vino și cuibărește-te aici, lângă mine.

CINCI

— **F**otografia asta unde ai făcut-o? își ridică Kornél Kosik ochii la Gordon.

Reporterul politic stătea la biroul său, cu toate că era sâmbătă. N-avea de ales: se întâmplaseră atât de multe în cursul săptămânii încât nu-și permitea luxul de a se odihni. Așa că era la biroul său din redacție și tocmai își revedea notițele când apăruse Gordon. Acum se uita la fotografie și clătina uluit din cap.

— Tu știi cine-i ăsta?

Gordon studie temeinic fotografia. Părul ondulat și unsuros al bărbatului era pieptănat pe spate, ochii lui vii și cenușii priveau cu dispreț în obiectivul aparatului de fotografiat. O asemenea figură n-o uiți prea ușor, și totuși Gordon dădu din cap în semn de negare.

— Mi-e cunoscut de undeva. L-am mai văzut, dar nu știu unde.

Kosik își vârî degetele în părul vâlvoi pe care n-ar fi stat nicio pălărie, apoi băgă cheia în singurul sertar care se putea încuia și scoase de acolo o cărticică subțire, cu copertă albastră. Gordon încercă să deslușească titlul, dar degetele îngălbenite de tutun ale lui Kosik acopereau literele. Acesta răsfoi cartea plină cu fotografii adnotate cu câteva propoziții sau chiar și cu alineate întregi. Când găsi fotografia căutată, luă o hârtie, acoperi textul, iar lui Gordon îi arătă doar imaginea.

— El este?

— Da, încuviință din cap Gordon.

— Era urmărit la nivel național încă din 1919, începu Kosik, pentru că a aderat la Armata Roșie și a fost redactorul ziarului *Comuna*, dar a reușit să fugă la Viena, apoi la Bratislava, întorcându-se ilegal în țară în 1922. În 1923 a fost arestat, împreună cu șaptezeci de tovarăși și a fost condamnat la cincisprezece ani de închisoare. În 1924 însă a fost extrădat, pe cale diplomatică, Uniunii Sovietice, împreună cu patruzeci și unu de alți condamnați. De aici lucrurile sunt neclare. Se știe doar că a purtat tratative cu diferite partide comuniste din Europa și că la un moment dat a devenit membru NKVD. Știi ce-i aia, nu?

— Serviciul de siguranță internă al sovieticilor. Poliția lor secretă.

— Să zicem, dădu din cap Kosik. Și a luptat și în Războiul Civil

Spaniol. Este evident, nu-i așa, că e de partea naționaliștilor. Nu e sigur, dar am auzit din diferite surse că a fost văzut în Catalonia. Iar acum aici, la Pesta. Iar în sensul ăsta avem și dovezi, bătu el cu stiloul în fotografia lui Gordon.

— Îmi spui odată cum îl cheamă?

— De ce vrei să știi? se rezemă Kosik de spătarul scaunului.

Gordon se așează pe colțul mesei și își chibzui răspunsul.

— Am o ofertă, spuse într-un târziu.

— Te ascult.

— Ți dau fotografia și adresa unde a fost făcută.

— Mie ce-mi iese?

— Să zicem că nu păstrez fotografia pentru mine și nu aflu din altă sursă cine este în poză, răspunse Gordon.

— Înțeleg. Ne-am înțeles.

— Mai am o condiție.

— O condiție?

— Da.

— Să auzim!

— Așteaptă până luni. Până atunci să nu-l contactezi pe Schweinitzer.

— De unde știi că aş merge la Siguranța statului?

— Lasă, Kornél, lasă...

Kosik inspiră adânc, apoi dădu din cap.

— Până luni se poate. Cred că deja e în drum spre Moscova, deci nu mai poate fi prins. Numele lui este Gerő. Ernő Gerő.

— El este. Gerő. Ce caută ăsta aici? se uită Gordon la Kosik.

— Nu mă întreba pe mine. Dar bănuiesc că n-a venit să participe la înmormântarea lui Gömbös.

— Ne-am înțeles, aștepți până luni.

— Aștept.

— Nu vrei să-l înhați, ci să punctezi la Schweinitzer, zise Gordon și se ridică de la masă.

Între timp Kosik puse înapoi în sertar cartea cu coperta albastră, aruncă pe ea fotografia, apoi încuie sertarul și puse cheia în buzunarul vestei.

— Te deranjează? se uită el la Gordon.

— Pe mine? Absolut deloc. Faci ce vrei cu fotografia.

Gordon ieși agale din redacție, traversă pe partea cealaltă a Căii

Rákóczi, coti pe Strada Teiului și păși în Chicheriță. Samu nu era nicăieri. Îl întreabă de el pe barman, dar acesta clătină din cap.

— A plecat aseară, de atunci nu l-am mai văzut. Cu toate că aici își începe fiecare zi.

Gordon ieși din Chicheriță, se opri să-și aprindă o țigară, apoi porni către bulevard. De sub arcada unei porți îi apăru brusc în față un bărbat. Era neras și duhnea a bere.

— Dumneata ești Gordon? întreabă.

— Cine întreabă? făcu un pas în spate Gordon.

— Samu Rekedt.

— Eu sunt.

— Samu vă transmite că vă așteaptă în Buda, pe Strada Crapului. Să vă grăbiți. A spus să vă grăbiți.

Gordon intră la cafeneaua New York, sună la firma de taximetrie și îl ceru pe Czövek. Domnișoara de la dispecerat a răspuns cu servitudine.

— Zece minute, domnule.

Gordon îl așteaptă pe Czövek pe trotuar. Traficul fiind scăzut, nu trecură nici zece minute și Opelul Regent ponosit își făcu apariția.

— De data asta încotro? întreabă șoferul cu un rânjet pe față.

— Strada Crapului, răspunse Gordon.

— Ne grăbim? se întoarse Czövek.

— Ne grăbim, dădu din cap Gordon.

La Octogon Czövek viră pe Calea Andrássy, fără să-și menajeze mașina. Circulația era moderată și aici. Trecu în goană prin fața Operei încă drapată în negru, apoi de pe strada Contele István Tisza urcă pe Podul cu Lanțuri. Gordon privi Dunărea. Șlepurile și bărcile duceau o luptă crâncenă cu râul în care nivelul apei scăzuse periculos. Cetatea se învălui treptat în ceață. Din Piața Clark Ádám, Czövek viră pe Strada Principală, apoi pe Strada Crapului.

— Unde, mai exact? privi în spate șoferul.

Gordon își clătină capul.

— Nu știu. Dar așteaptă puțin.

Și coborî din mașină, privi câteva clipe scările care duceau către strada Hunyadi. Tocmai se întorcea să urce din nou în taxi când dintr-o scară de subsol păși lângă el un tip îmbrăcat cu un sacou sport.

— Dumneata ești Gordon?

După răspunsul afirmativ al acestuia, individul aruncă chiștocul și

continuă.

— Samu vă așteaptă la intrarea în Strada Cetății.

Gordon nu mai știa ce să creadă. Urcă în mașină și indică noua adresă. Czövek nu pierdu timpul nici acum. La intrarea în Strada Cetății se opri. Gordon nici nu apucă să coboare că lângă el apărură un tip la fel de uscățiv ca precedentul, având o înfățișare deplorabilă.

— Strada Anna, îi spuse lui Gordon.

În fața Bisericii Matia stăteau câțiva turiști. Slujba începuse deja. Gordon se aplecă în față către șofer.

— Mergi mai încet aici, să mă pot uita pe strada Anna.

Știa că aceasta e o străduță scurtă, cu doar câteva case, unde nu s-ar putea ascunde nici măcar un ginitor experimentat precum Samu Rekedt. Trecură încet prin fața străzii și Gordon constată că avusese dreptate. Îi spuse șoferului să oprească.

— Czövek, mergi frumos înapoi în Piața Sfintei Treimi și așteaptă-mă acolo.

Șoferul dădu din cap, întoarse mașina și dispăru în ceața tot mai deasă.

Gordon intră grăbit pe Strada Anna. Încerca să nu atragă atenția asupra sa, dar nici nu era nevoie: Samu n-avea unde să se ascundă, chiar ar fi dorit. La începutul Străzii Domnești se opri și privi în jur. Nimeni nicăieri. Atunci auzi brusc un fluierat firav și pe partea cealaltă a străzii apărură, dintr-un gang, Samu. Avea ochii roșii, barba căruntă, nerasă de câteva zile, fața trasă, iar vocea mai răgușită decât de obicei.

— Strada Anna, numărul unu, îi spuse lui Gordon. Primul apartament la stânga. Toată noaptea a fost în mișcare, continuă. Noroc că am luat câțiva ginitori cu mine în Piața Matia, altfel ar fi reușit să se fofileze.

— M-ai alergat, nu glumă, dădu din cap Gordon. Să înțeleg că a pornit pe Strada Crapului, apoi s-a dus pe Strada Cetății și în final aici. Ești sigur că-i înăuntru?

Samu dădu obosit din cap. Gordon băgă mâna în buzunarul interior, scoase portofelul și îi întinse lui Samu o hârtie de zece penghei, dar acesta clătină din cap.

— Eu nu lucrez pentru dumneata, eu lucrez pentru Csuli.

Își trase șapca pe ochi și dispăru în ceață tușind.

Gordon se opri în fața porții de la numărul unu. Se uită împrejur și o deschise. Curticica interioară era neglijată, neîngrijită. În dreapta, o scară ducea la etaj, iar în stânga era o ușă. Lângă perete, o plantă uscată într-un

vas, un preș jerpelit, frunze măturate în grabă. Intră în curte. La geamurile locuinței jaluzelele erau trase. Gordon se duse la ușă și începu să bată în ea. O jaluzele se mișcă aproape imperceptibil. Gordon începu să bată și mai tare. În sfârșit se deschise ușa, în crăpătură apărând un ochi al lui Skublics.

— Ce mama mă-sii cauți aici dumneata? șuieră el.

Gordon nu-i răspunse, ci împinse ușa și pe bătrân odată cu ea. Skublics făcu un pas în spate, dispăru pentru o clipă, apoi Gordon îl zări cum se apropie dinspre șemineu cu mâna ridicată deasupra capului, ținând vătraiul. Gordon așteptă ca bătrânul să lovească și în acel moment îi prinse încheietura și îi luă vătraiul. Apoi îl îmbrânci pe Skublics într-un fotoliu ponosit. Gordon băgă mâna în buzunar, scoase fotografia și i-o aruncă bătrânului în poale. Skublics nu se clinti. Gordon luă un sfeșnic de pe policioara șemineului, aprinse lumânarea cu țigara și o ținu în fața lui Skublics. Bătrânul îi susținu privirea.

— Nu mai întreb încă odată. Cine este în fotografie? spuse încet Gordon.

— În care fotografie? îl privi Skublics cu ochii rotunjiți. În asta?

— Nu, în cea pe care ți-am arătat-o acum câteva zile la atelier. Dacă locul ăla se poate numi atelier...

— Nu știu despre ce vorbești. Pleacă sau chem poliția.

Gordon încleștă pumnii, apoi încet își relaxă degetele.

— Du-te, se trase el deoparte și lăsă lumânarea pe masă. Cheamă poliția. Măcar nu mai trebuie să te caute.

— Dumneata..., scuipă cuvântul Skublics, cu ochii lui ca niște nasturi scăpărând de ură.

— Să aud! Cine e în fotografie?

— De ce ți-aș spune? Oricum o să mă prindă. Le-ai dat deja fotografia, iar securitatea statului are oameni peste tot. Eu cred că dumneata ești unul dintre ei.

— Skublics, dac-ar fi așa, aș fi spart ușa cu jandarmii și aș fi chemat toată presa aici. În ce privește securitatea statului, să nu fii atât de sigur. Ei primesc fotografia de-abia luni. Ai timp să dispari.

— De ce să am încredere în tine? întrebă bătrânul cu voce tăioasă.

— Să ai încredere? îl privi Gordon. Nu trebuie să ai încredere în mine. Știi doar că s-au făcut mai multe fotografii...

Skublics dădu afirmativ din cap. Cu mâinile uscățive își mângâie barba, în ochi îi licări speranța.

— În câteva fotografii dumneata ești singur. În alte câteva ești în compania unui comunist pe nume Ernő Gerő. Dar există și fotografii în care Gerő este singur. Ei bine, eu i-am dat omului meu o astfel de fotografie. Dacă vrei, crezi, dacă nu, nu.

— Să presupunem că te cred.

— Să presupunem. Și să presupunem că fotografia în care ești cu Gerő i-am trimis-o lui Schweinitzer prin taximetristul care mă așteaptă afară acum. Unde ajungi cu presupunerile?

Skublics nu răspunse.

— Să nu speri că vei fi extrădat sovieticilor, cum s-a întâmplat cu Gerő. Poți spera orice, dar asta nu. Sunt sătui de comuniști maghiari, nu le mai trebuie încă unul. Și pe deasupra unul ca dumneata. Un turnător. E adevărat, nu ești turnător la securitatea statului, dar ce contează?

Bătrânul făcea de zor calcule. În cele din urmă se hotărî.

— Nu-i știu numele, începu el. Dar știu cine a adus-o acolo.

— Ascult, se așază Gordon în celălalt fotoliu, trase lumânarea mai aproape și își scoase carnețelul.

— E una dintre femeile lui Zsámbéki.

— Cine e Zsámbéki acesta?

— El are femei exclusiviste în Sectorul V.

— Mai exact.

— Pe strada Báthory. Există acolo o casă plină cu fete. Zece sau douăsprezece. Dar acolo nu se întâmplă nimic, doar stau și așteaptă. Pentru că există o carte, un fel de catalog. Din asta aleg domnii deputați acolo, în camerele din dos ale Parlamentului. Fetele sunt fotografiate de mine. Domnii arată cu degetul o fată, comunică cu locuința de pe strada Báthory, apoi se întâlnesc cu aleasa lor într-un hotel.

— Vrei să spui că fetele sunt curtezanele deputaților?

— Și ale domnilor din camera superioară. Mai degrabă ale acestora. Camera inferioară e plină de sărăntoci neciopliți și țărani. Ei, fata asta a fost luată de Zsámbéki. A auzit că în anturajul lui Csuli există o ființă extrem de frumoasă și școlită, se linse pe buzele crăpate bătrânul. E evreică, dar unii tocmai asta vor. Și că vorbește mai multe limbi. Așadar Zsámbéki s-a dus la Csuli și a cumpărat-o. A îmbrăcat-o frumos și a trimis-o la mine cu Margó Vörös.

— Cine este Margó Vörös?

— Madama, răspunse Skublics.

— Stă pe strada Báthory?

— Nu, dădu din cap bătrânul. Pe strada Fark Miksa.

Gordon notă adresa.

— Deci nu știi numele fetei.

— De ce aș reține tocmai numele?

— Și ce fel de fotografii ai făcut cu ea?

— Cea pe care ai văzut-o.

— Altele nu?

— Eu am vrut, dar Margó nu m-a lăsat.

Gordon își strânse din nou pumnii. Se ridică și păși în fața bătrânului.

— Cară-te de-aici.

— Mă dai afară din propria mea casă?

— Din țară, mitocanule. Ești un mitocan nenorocit. Am auzit că la Paris e în floare piața de fotografii nud cu fete. Acolo te-ai putea întâlni și cu tovarășii tăi de principii. Iar dacă vrei să mă ascuți, îți iei imediat catrafusele, pentru că poate că ai greșit când ai avut încredere în mine. Și, cine știe, dacă nu te grăbești poate scriu și un articol despre dumneata, pe care ar putea să-l preia redacția noastră pariziană. O poveste atât de murdară trezește și acolo interesul.

Gordon privi încă odată înapoi din prag. Skublics stătea mângâindu-și barba și holbându-se la covor. Gordon trânti ușa în urma lui, ieși agale în Piața Sfintei Treimi și urcă în Opel.

— Încotro? întrebă Czövek.

— În Piața Poligonului, răspunse Gordon.

— Ne grăbim?

Gordon își privi ceasul. Era puțin trecut de ora douăsprezece.

— Condu cu calm. Prânzul poate aștepta.

Krisztina pregătise grenadiermarsch. Gordon simți deja de pe scări mirosul plăcut al pastelor cu cartofi și ceapă. Pășind în locuință, pe cuier observă sacoul lui Mór. Bătrânul venea des la Krisztina, căci stăteau la distanță de doar câteva străzi. De obicei aducea mereu un borcan cu gem. Acum, însă, adusese și clătite.

— Atât de bine mi-a ieșit gemul de mere, încât am fost nevoit să fac și clătite, spuse bătrânul cu fața luminoasă.

Lângă el, pe masa din bucătărie, stătea aburind un morman de clătite.

Krisztina luă cratița de pe foc, o duse în camera de zi și o puse pe masă.

— Veniți, veniți! le spuse bărbaților.

În timpul mesei cei trei discutară despre tot felul de lucruri. Gordon nu voia să spună de față cu Mór ce descoperise. Când ajunseră la clătite, la început gustă cu teamă cea mai nouă creație a bătrânului, apoi mănăcă cu tot mai multă poftă.

— Bunicule, nu-i rău deloc gemul. Deloc nu-i rău. Cât zahăr ai adăugat, că nu se scurge? întrebă.

— Mult, băiete, destul de mult, răspunse bătrânul cu un zâmbet secretos.

După desert, Gordon își aprinse o țigară și își privi ceasul.

— Ce faceți în după-amiaza aceasta, bunicule? se întoarse către bătrân.

— O, băiete, mă așteaptă o grămadă de pere acasă, am cumpărat din nou rubarbă, am destulă treabă, răspunse bătrânul.

— V-am întrebat doar pentru că după-amiază eu vreau să văd un meci de box. Am auzit că un măcelar din Csepel boxează mai bine decât Harangi.

— Nimeni nu boxează mai bine decât Harangi! se răsti bătrânul.

— Harangi, care a câștigat medalia de aur la Berlin? se interesă Krisztina.

— Da, dădu din cap afirmativ Gordon.

— Eu am văzut suficient sânge, băiete, nu sunt curios să văd și mai mult, dădu din mână bătrânul.

— Cum doriți, bunicule.

— Zsigmond, n-ai uitat, nu-i așa, că diseară mergem la film?

— Nu, n-am uitat sub nicio formă, răspunse Gordon, apoi îl rugă pe bătrân să povestească la ce rețete noi de gem se gândește.

Gordon păși în arena de box a Clubului Sportiv Vasas, de lângă Gara de Vest din Budapesta, unde îl izbi imediat mirosul binecunoscut: un amestec de transpirație, căldură înăbușitoare și fum de țigară. Se opri în ușă și se uită împrejur. Nu mai fusese acolo de mult, trecuseră vreo două săptămâni de când fusese unul dintre entuziaștii sportului din sală. Se bucură că în sfârșit izbutise să se rupă de cotidian: moartea lui Gömbös și investigarea cazului evreiceii.

În mijlocul arenei erau două ringuri, pe unul se desfășurau antrenamente, pe celălalt se pregăteau de meci. Arbitrul de tabelă și arbitrul de ring tocmai le dădeau indicații boxerilor și stafurilor lor. Deși era vorba, evident, de un meci amical de amatori, cu toții erau foarte serioși. În jurul ringului erau o puzderie de oameni, mulți dintre ei discutau agitați, doar în

cămașă, în timp ce alții, puțin mai retrași de mulțime, urmăreau desfășurarea evenimentelor îmbrăcați în costume.

Gordon intră în arenă. Multă lume îl salută, dădu mâna cu el și schimbă câteva cuvinte despre faimosul meci din iunie dintre Joe Louis și Max Schmelling, un subiect preferat fiind, evident, în continuare, victoria lui Harangi din Berlin. Lui Gordon îi părea foarte rău că nu reușise să meargă la Olimpiadă, dar ziarul nu-i permisesese. E drept, urmărise cu mari emoții toate meciurile transmise de faimosul comentator sportiv István Pluhár. Iar meciul pentru titlu al lui Harangi îl urmărise tot aici, în arena de box a lui Vasas: radioul fusese pus în mijlocul unui ring, cei prezenți erau așezați în jurul aparatului și ascultaseră comentariul de parcă finala olimpică s-ar fi desfășurat în fața ochilor lor. Când arbitrul îi ridicase mâna lui Harangi, cu toții urlaseră împreună cu Pluhár, chiar și Gordon. Fusese o seară excelentă. Gordon se aflate în mulțime și atunci când Harangi sosise acasă de la Berlin cu lotul olimpic. În acele momente nu-i mai păsa de nimic, aruncându-și pălăria în aer și urmând mulțimea care îl condusesse pe Harangi afară din Gara de Est. Nici nu știa de când nu se mai bucurase atât de mult pentru victoria unui pugilist. Era fan înflăcărat al lui Harangi de ani de zile, captivat de siguranța de sine, agilitatea și de mâna extrem de rapidă a sportivului, precum și de superioritatea calmă pe care o transmitea acesta.

Își scoase sacoul, și-l puse pe braț, pălăria și-o împinse pe spate de pe frunte și privi cu atenție împrejur. În sfârșit îl găsi pe cel pe care-l căuta. Jenő Strausz stătea în apropierea ringului, povestind ceva către doi tineri îmbrăcați în șort, care îl urmăreau cu ochii larg deschiși. Strausz avea ce să povestească: la campionatul internațional organizat la Budapesta în februarie 1912 îl învinsese la categoria grea, într-un meci memorabil, pe Ralf Geyling. Strausz nu prea își arăta vârsta. Deși se apropia de cincizeci de ani, fiecare gram din cele aproape nouăzeci de kilograme ale lui erau mușchi. Cu părul tuns scurt, spatele ușor gârbovit, mustața tunsă îngrijit, părea să fie deasupra întregii mulțimi. De zeci de ani creștea generațiile viitoare de pugiliști, având un rol important în descoperirea unor mari talente precum István Énekes sau Zsiga Adler. Când îl zări pe Gordon, lui Strausz i se lumină fața și deschise larg brațele.

— Zsigmond! Bine ați venit! N-am crezut că o să ajungeți.

— Nimeni nu poate fi mai bun decât Harangi, dar pe acest măcelar din Csepel trebuie să-l văd, răspunse. Are și un nume?

Strausz își ridică sprâncenele.

— N-o să vă vină să credeți. Îl cheamă Miska Măcelaru.

— Miska Măcelaru, îngână Gordon.

— Sună, totuși, mai bine decât Cizmaru, dădu din mână Strausz.

— Dar numele lui adevărat?

— Nu știm. A apărut în Asociația Sportivă a Muncitorilor din Csepel și toată lumea îi spunea deja Miska Măcelaru. E greu de crezut că l-ar chema Miska Măcelaru, dar n-are nicio importanță.

— L-ați văzut deja boxând? întrebă Gordon.

— Dacă l-aș fi văzut, cu siguranță nu aș fi fost aici, răspunse Strausz. Ori e ca toți ceilalți furnizori de cărbune sau măcelari, și-atunci n-are rost să-l mai văd încă o dată, ori i-aș dedica lui tot timpul meu ca să știe să și gândească puțin, nu numai să lovească al naibii de bine.

— Cu cine luptă?

— Micsicsak, dădu din mână Strausz.

— Atunci o să fie un meci rapid și fără sânge, dădu din cap Gordon și privi către latura cealaltă a ringului.

Nu-i veni să-și creadă ochilor.

— Văd bine, acela e Antal Kocsis? îl întrebă pe Strausz.

— Vedeți bine. Nu știu când și de unde a apărut, dar este aici.

Campionul olimpic de la Amsterdam, la categoria muscă, emigrase în America la începutul anului 1930, de atunci nimeni nu-l mai văzuse în Ungaria. Soseau mai mereu tot felul de vești false, cum că și-ar fi băut banii, că primise o lovitură de-și pierduse mințile, că ar avea un contract în America de Sud și altele asemenea. Gordon știa că nimic din toate astea nu era adevărat. Kocsis devenise și în America un pugilist cu renume, dar, fiind un suflet bun, avea mereu probleme financiare. Dacă un ungur de acolo îi cerea bani cu împrumut, nu-l putea refuza. Evident că acei bani erau duși pe apa sâmbetei.

Gordon se strecură prin mulțime și se apropie de Kocsis. Omulețul slăbănog care-și dăduse cu briliantină părul pieptănat pe spate purta un costum bine croit și avea pe buze un zâmbet plăcut.

— Antal! îl salută Gordon. Ce faci tu aici?

Kocsis se întoarse rapid și, văzându-l pe Gordon, îl îmbrățișă de bucurie.

— Zsigmond! Să fiu al naibii, cât mă bucur să te văd. Când ne-am văzut ultima dată?

— Pe 27 aprilie 1930 în Philadelphia, răspunse Gordon fără să stea pe

gânduri. Ai boxat cu un polonez, l-ai scos din ring în runda a șasea. Wajda, așa-l chema, nu?

— Eu nu mai știu, tu îți amintești mai bine, îl bătu Kocsis pe spate pe Gordon.

— Dacă tot am scris despre meci..., îi răspunse Gordon.

— Ai scris despre fiecare meci la care ai putut veni.

— M-am străduit să ajung la cât de multe am putut. Antal, de-abia te-ai întors acasă, nu-i așa?

— Așa este, dădu din cap afirmativ Kocsis.

— Ai fost la meciul lui Louis și Schmelling din New York?

— Sigur că da.

— Vreau să știu tot! Fiecare lovitură, fiecare croșeu, fiecare eschivă, fiecare blocaj, fiecare knockdown. Tot.

Ochii lui Kocsis se luminau și începu să-i povestească lui Gordon meciul. Retrăia cu atâta intensitate totul, încât aproape că reinterpreta fiecare rundă. Treptat, toți cei de lângă ring li se alăturară lui Gordon și Kocsis. Până și Strausz se apropie de ei, însă în jurul lor se strânsese deja atâta lume, încât fu nevoit să se urce pe marginea podiumului.

— Atunci Schmelling a reușit să se eschiveze prin joc de picioare, ferindu-și capul din fața loviturii și apărându-se cu mâna dreaptă. Louis tot venea, Schmelling l-a ținut lipit de el și, când Louis nu era atent, Schmelling i-a tras un croșeu cu dreapta, bang, apoi încă unul, bang, apoi în stomac, bang, bang, bang..., continuă Kocsis entuziasmat.

Gordon era atât de acaparat de poveste încât, involuntar, îi urmărea mișcările lui Kocsis, la loviturile mai puternice gemea, îl număra pe Louis împreună cu Kocsis, și erau atât de cufundați în povestea meciului, încât nici nu observară că Măcelarul din Csepel ajunsese deja în runda a doua cu Micsicsak.

Surprinzător, Miska Măcelaru părea să fie doar de categoria semigrea, abia dacă avea puțină burtică, iar brațele îi erau lungi și musculoase, Micsicsak neștiind ce să facă cu el. În a cincea rundă Măcelarul îi aplică brusc adversarului subțirel o lovitură de dreapta exact în plex. Micsicsak se prăbuși și nu se mai mișcă. Arbitrul principal se aplecă asupra lui, îl numără, iar când văzu că Micsicsak nu se clintește chemă medicul, apoi ridică mâna dreaptă a Măcelarului.

Gordon așteptă puțin, apoi se întoarse la Kocsis.

— Cum e chestia asta cu lovitura în plex, Antal?

— Cum să fie? îi întoarse întrebarea pugilistul.

— Micsicsak s-a prăbușit pentru că lovitura l-a prins nepregătit sau...

— Zsigmond, nu prea te poți pregăti pentru lovitura asta, răspunse Kocsis. Mai ales dacă ți-o aplică un animal ca Măcelarul ăsta.

— Vreau să te mai întreb ceva. Ce se întâmplă dacă lovitura este aplicată cu atâta forță, să zicem, în plexul unei femei?

Kocsis oftă.

— Unde vrei să ajungi?

— E doar o întrebare, nimic altceva.

— Poate avea un sfârșit tragic.

— Cât de tragic?

— Păi, în cea mai tragică situație poate să moară. De ce întrebi? Te pregătești de ceva?

— Eu? De nimic. Doar lucrez la un caz în care s-a întâmplat ceva asemănător.

— În fond, depinde de hazard. Am fost lovit și eu deasupra rinichiului de mi s-a oprit respirația și nu puteam să mă ridic. Pur și simplu s-a blocat aerul în mine. Pentru o lovitură puternică precum a Măcelarului e aproape imposibil să te pregătești. Brațul i s-a declanșat, ai văzut și tu, iar Micsicsak nu s-a putut feri. ăsta a fost sfârșitul.

Gordon dădu din cap. Urma să înceapă un nou meci. Rămase până la șase seara între Strausz și Kocsis: aceștia îi criticau pe pugiliști, analizau loviturile, iar în pauze invocau mari meciuri de odinioară. Pe la ora șase, Gordon oftă.

— Eu trebuie să plec.

— Doar nu la muncă? întrebă Strausz.

— Ba da. Într-un anumit sens.

Dădu mâna cu Kocsis și Strausz și, în drum spre ieșire, îi salută pe ceilalți, apoi păși pe Strada Padmaniczky și porni către Piața Berlin.

Strada Falk Miksa era aproape pustie. Prin geamurile înalte ale elegantelor apartamente de acolo se întrezăreau lustre și perdele scumpe, și din când în când lunecând câte-o umbră. Gordon găsi lesne adresa. Oprindu-se în fața casei, se miră că Madam Margó locuiește într-o zonă atât de selectă. Era de înțeles: supraveghind și dirijând fetele din casa de pe strada Báthory, trebuia să locuiască în apropiere. Gordon era convins că locuința nu era proprietatea ei și că un bărbat secretos, pe nume Zsámbéki,

cel care o cumpărase de la Csuli pe fata cu părul negru, achita chiria.

Sună. Portarul apăru în doar câteva clipe. Gordon îi împinse în mână un penghei fără să-i spună nimic, la care bărbatul îl măsură din cap până-n picioare și, fără să-l întrebe la cine venise, spuse: — Etajul trei, la stânga, apoi se întoarse în micuța locuință de lângă scări, târșâindu-și picioarele.

Curtea interioară era curată, îngrijită, cu câteva tufe chele, un salcâm bogat, precum și câteva straturi de flori frumos amenajate. Gordon luă liftul până la etajul trei. Când coborî, coti la stânga și se opri în fața primei uși. Prin geam nu se întrezărea niciun pic de lumină. Ciocăni. Peste câteva clipe ușa se deschise. Femeia era cu câțiva centimetri mai scundă decât el. Avea în jur de un metru șaptezeci și cinci, umeri largi, sâni voluptoși, șolduri rotunde, picioare lungi și musculoase. Când își strânseră mâinile, Gordon simți că ale femeii erau moi și calde, dar puternice. Să fi avut vreo douăzeci și cinci de ani, dar pe fața ei apăruseră deja semnele îmbătrânirii. În colțul buzelor cărnoase, senzuale se zăreau mici riduri. Riduri și mai firave întrețeseau o pânză fină în jurul ochilor ei cu gene lungi. Ochii mari, albaștri erau ușor înroșiți. Părul șaten, cu fir gros, ar fi avut nevoie de un pieptene, nici măcar cărarea nu era dreaptă. Buza superioară era rujată puțin mai gros într-o parte decât în cealaltă. Purta un capot de mătase, de culoarea vinului roșu, care nu o prea avantaja, iar într-o parte mai era și desfăcut. Pe piciorul stâng, în față, i se deșirase un ochi la ciorap. Aceasta era, așadar, Madam Margó care – potrivit informatorului lui Gordon – prinsese în plasă crema politicienilor și făcea orice pentru a le satisface nevoile.

— Ce dorești, frumosule? întrebă ea sprijinită de tocul ușii.

— Vă caut din cauza evreiceii, răspunse Gordon.

— Nu așa se procedează, îl privi Margó.

— Dar cum?

— Dacă m-ați găsit pe mine, trebuie să știți și cum merg lucrurile. De altfel, nu știu despre ce vorbiți, pe cine căutați, aici nu-i niciun exemplar de evreică. Vi se pare că sunt evreică? i se adresă ea provocator lui Gordon.

El negă încet din cap.

— Izsó Skublics mi-a spus să vă caut pe dumneavoastră.

— Sunteți prietenul lui Skublics?

— Vi se pare că sunt prietenul lui Skublics?

— În cazul lui nu se știe niciodată.

— Îmi permiteți să intru?

— Vă rog, deschise Margó larg ușa.

Gordon închise după el și o urmă pe femeie în camera de zi, odinioară elegant mobilată, însă mobilierul obosise între timp. În încăpere domnea dezordinea.

— Așadar, vă interesați de Judit Jeges, spuse Margó îndepărtând de pe un scaun o pereche de pantofi din piele de șarpe, o ceașcă și o farfurioară ca să-i facă loc lui Gordon să se așeze.

Avea vocea moale și somnolentă. Gordon îi spuse adevărul.

— Da, ea mă interesează. Dar mai ales cine a omorât-o și de ce.

Fata se încruntă.

— Doar nu vreți să spuneți că a omorât-o cineva?

— După semne, așa pare.

— Iar dumneavoastră credeți că...

— Aici eu sunt detectivul, o întrerupse Gordon, și nu-mi place să-mi preia cineva rolul și să pună întrebări în locul meu.

Margó îl măsură pe Gordon din nou din cap până în picioare.

— Dumneavoastră? Detectiv?

— Să spunem doar că investighez, răspunse Gordon și trase de sub șezut un ciorap de mătase.

Nu știa exact de ce zisese că e detectiv: poate pentru că așa situația părea mai simplă, însă își dădu imediat seama că greșise. Margó se ghemui în celălalt fotoliu și îl privi pe Gordon tăcută.

— Investighez. Nu sunt chiar detectiv, se corectă el, ci jurnalist de investigații la ziarul *Az Est*.

— Deci lucrați la un articol? Întrebă Margó.

— Să zicem.

Femeia se ridică și se apropie de măsuța din dreptul ferestrei, pe care erau înșirate mai multe sticle. Își turnă un pahar de gin, aruncă în băutură o rondea de lămâie uscată și îl dădu pe gât. Apoi luă un alt pahar, îl umplu și pe acela și îl puse în fața lui Gordon, pe o masă de fumat. Gordon privi paharul, iar Margó îl privi pe Gordon, care încerca să găsească cea mai bună soluție dintre numeroasele posibile. În mod evident, Margó o cunoștea pe fată, pe Judit Jeges, un pseudonim, cu siguranță. Gordon scoase o țigară și o aprinse. Margó stătea la geam și privea plictisită strada, astfel că Gordon o putea studia temeinic. Își îmbrăcase capotul în grabă, de aceea era deschis într-o parte. Coapsele ei lungi erau musculoase. Culoarea bordo nu-i venea bine, cu toate acestea îi scotea în evidență voluptatea sânilor și subțirimea mijlocului. Din profil se observa forma frumoasă a nasului și buzele pline,

senzuale. În privirea ei era ceva de pisică: trăda deopotrivă plictiseală și provocare. Provocare. Gordon oftă. Atunci Margó se întoarse către el și ridică ochii astfel încât să-i prindă privirea. Gordon îi rezistă. În cele din urmă femeia se întoarse către geam, ochii ei reflectând decepție, sau mai degrabă experiență. Gordon conștientiză extrem de clar că trebuia să-și aleagă cu grijă următorul pas. Ceva nu era în regulă cu ea. Ultima dată când văzuse o femeie bând gin fusese în America, și nici acolo nu era ceva ce întâlneai adesea. Dar nu conta asta. Ce conta, însă, era faptul că, în aparență, Margó știa totul despre Judit. Gordon renunță până la urmă la toate ideile sale, se aplecă în față în fotoliu și povesti pur și simplu tot ce aflase despre fată. Margó se uită în tot acel timp la stradă, fără să se întoarcă măcar o dată.

— Marți noaptea pe Strada Nucului Bătrân a fost găsită o evreică moartă. După cum ați spus, o chema Judit Jeges. Poliția, cel puțin deocamdată, nu se ocupă de caz. Medicul legist este de părere că a fost lovită în plex cu atâta forță, încât a murit. Izsó Skublics susține că fata a fost cumpărată de la Csuli, iar el a făcut câteva fotografii cu ea. Dumneavoastră ați însoțit-o la Skublics.

Iar după o pauză de o clipă, Gordon încheie:

— Cum o chema?

Atunci Margó se întoarse, făcu o grimasă și scăpă paharul din mână. Crezuse că-l pune pe masă, dar greși cu douăzeci de centimetri.

— Nu cred că v-aș putea ajuta, spuse calm femeia în timp ce se uita la băutura vărsată pe covor.

— Nici nu sunt sigur că am nevoie de informații de la dumneavoastră, schimbă Gordon tactica. Cred că mă descurc și fără.

— Dacă vă descurcați, cu atât mai bine. Dar nu uitați, eu sunt singura care vă poate ajuta.

— Vreți bani? Întrebă Gordon.

— Da, răspunse Margó. Dar nu de la dumneata.

Și scuipe pe podea restul de coajă de lămâie, își băgă degetele în păr, apoi își șterse gura cu dosul palmei și zâmbi.

— Bine, domnule jurnalist. Sunt dispusă să colaborez cu dumneata. Considerați în continuare că nu vă costă nimic, eu oricum obțin ce mi se cuvine încă înainte de finalul jocului. Mă credeți? Îl întrebă provocator pe Gordon și se uită la el de parcă s-ar fi aflat la distanță de o stradă.

Nu era momentul să discute despre bani.

— Sper să obțineți ce vi se cuvine, răspunse calm Gordon.

— Fac eu rost. Acum ascultați-mă. Dumneavoastră nu sunteți pilit, dar eu sunt. Și, pe deasupra, atât de cherchelită încât vă voi spune tot ce vă interesează. Așa sunt eu. Cui îmi place îi spun orice dorește să știe. Trebuie doar să întrebe. Haideți, întrebați-mă!

Gordon nu prea înțelegea de ce se răzgândise Margó, dar îi puse întrebări, iar femeia îi răspunse. Între timp, Margó se îndepărtase de fereastră, se așezase în fotoliul de vizavi, cu picioarele încrucișate, astfel încât capotul i se desfăcuse și mai mult, Gordon zărindu-i abdomenul plat și începutul rotunjimii sânelui.

— Cu siguranță a frecventat școli bune, povesti Margó, pentru că vorbea perfect nemțește, era politicoasă și știa cum să poarte haine bune. Nu am vorbit prea mult cu ea. Judit era retrasă, zâmbea rar și îi trata pe bărbați cu răceală. Asta îi înnebunea, zâmbi Margó. Știu eu bine. Era cea mai populară fată. Zsámbéki cerea foarte mulți bani pe ea, erau clienți care plăteau chiar și cincizeci, o sută de penghei. Judit era introvertită. Când ne mai așezam la un pahar și ni se alătura și ea, nu bea, nu vorbea, doar tăcea.

— Atât? o privi Gordon. Altceva nu-mi puteți spune despre ea?

Margó clătină din cap. Se ridică, se duse din nou la măsuță și turnă din nou gin într-un pahar curat, dar nu mai puse lămâie, doar îl dădu pe gât.

— Un singur lucru vă mai pot spune.

— Și anume?

— Când beam cafea, întreba mereu de unde am cumpărat cafeaua. Odată Mantzi a spus că n-a cumpărat-o de la Meinl, ci de la Arabs. „Eu nu beau din asta”, a spus Judit. „E aceeași cafea”, i-am răspuns noi. Apoi ea a mototolit ziarul pe care-l citea și a ieșit din bucătărie ca o furtună.

— Atât? întrebă Gordon.

— Atât, răspunse Margó.

— Altceva mai știți?

— Am spus tot ce știu, răspunse fata. Chiar prea mult.

Gordon se ridică.

— Nu. Dar suficient.

— Vreți să spuneți că deja știți cine a omorât-o pe fată?

— Deocamdată nu. Trebuie să mai clarific câteva lucruri pentru a afla.

— Cine e? Cine? se ridică brusc Margó, complet lucidă.

Îl apucă pe jurnalist de haină.

— Spuneți-mi, cine a ucis-o?

- Încă nu știu.
- Fiți băiat bun!
- Încă nu.

Femeia eliberă gulerul hainei lui Gordon, își încrucișă mâinile la spate și îi râse în față.

— Bine. Păstrați-vă informațiile. Și încercați să deslușiți ce e adevărat din ce v-am povestit.

— Oricât adevăr o fi, mulțumesc. Mulțumesc și pentru gin.

Se ridică, o privi pe Margó și porni către ușă. Femeia stătea la geam și își întoarse privirea spre Gordon. Acesta închise ușa în urma lui și ajunsese deja la scări când Margó strigă după el.

— Așteptați puțin, domnule jurnalist.

Gordon se opri și se întoarse.

— Ce să aștept?

— Mai e ceva.

— Ce?

— Vă interesează?

— Să mă intereseze?

Margó îl privi pe Gordon cu ochii mijiți.

— Dumneavoastră faceți aici pe investigatorul, nu-i așa?

— Spuneți, se întoarse Gordon în dreptul ușii.

— Așteptați aici, răspunse femeia și trânti ușa.

Gordon așteptă. Trecură câteva minute. Își aprinse o țigară. Într-un târziu apărură Margó cu o scrisoare în mână.

— Chiar acum mi-am adus aminte de această scrisoare.

— O scrisoare.

— Da, o scrisoare.

— Și v-ați adus aminte de ea chiar acum.

— Chiar acum. Dacă nu mă credeți sau nu vă interesează...

— Ce vreți? suflă fumul Gordon.

— Nimic, se propti Margó de tocul ușii. De la dumneavoastră, nimic.

Gordon își încrucișă mâinile la piept și o privi pe femeie.

— Este o scrisoare de dragoste, spuse Margó.

Gordon întinse mâna. Femeia dădu drumul scrisorii în mâna lui Gordon.

— I-a alunecat odată întâmplător din poșetă.

— Iar dumneavoastră ați ridicat-o.

— Am vrut să i-o înapoiez, dar n-am avut ocazia.

Gordon nu spuse nimic, lăsă scrisoarea să-i alunece în buzunarul interior al sacoului și porni către scări. Femeia îl opri din nou.

— Nu știți în ce v-ați băgat.

Gordon se întoarse.

— Nu știți în ce v-ați implicat, repetă Margó. Țștia nu glumesc. Să vă uitați mereu peste umăr!

Și trânti ușa.

Gordon ridică din umeri. Ce i se putea întâmpla? Și de cine trebuia să-i fie frică? L-ar fi împușcat? Suntem la Budapesta, nu la Chicago.

Când ieși din casă coti la stânga, către Piața Prințul Rudolf al Austriei. Cum ajunsese în Bulevardul Leopold, dinspre Dunăre se stârni un vânt rece. Privind către Podul Margareta, văzu cum se adună nori negri. Își strânse haina mai bine pe corp și se opri în stația de tramvai. În depărtare străluceau luminile Teatrului de Comedie. În dreptul lui erau parcate mașini scumpe. Când vântul încetini pentru o clipă, se auzi muzica dintr-o cafenea din apropiere.

Tramvaiul intră în stație claxonând. Gordon urcă și călători până în Piața Berlin. Ca de obicei, în fața Gării de Vest era mare agitație. Clădirea revărsa valuri de călători și înghițea la fel de mulți. Gordon opri în fața ceasului Modiano și privi în urmă la stația de tramvai. Avea senzația că e urmărit, dar nu văzu niciun suspect. E drept, nu știa cine poate fi considerat suspect în asemenea cazuri. În fața Hotelului Westend stăteau niște bărbați tineri, făcându-și calcule dacă pot plăti 60 de penghei pentru o cameră pe o lună sau să caute ceva mai ieftin, mai la marginea orașului. În fața Berăriei Vesele un afiș de un metru anunța: „În această seară muzică populară vieneză cu Törke Berta și orchestra ei”. Gordon clătină din cap. Oare e vreo seară când nu cântă? Piața Berlin avea o forță de atracție deosebită prin agitația ei, mulțimea permanentă de oameni, tramvaiele care claxonau încontinuu, birjarii care strigau zi-lumină, polițiștii fluierând, funcționarii făcând naveta între camerele închiriate și berăria învecinată, băieții săraci de la țară și bărbații care-și părăsiseră soțiile. În mijlocul pieței era un scuar circular în centrul căruia, în partea de jos a ceasului Modiano, funcționa o tutungerie. Gordon cumpăra deseori țigări de acolo. Bărbatul invalid de război îl salută și de această dată cu bucurie.

— Domnule redactor! Ca de obicei?

— Dați-mi-le! dădu din cap Gordon și vârî țigările turcești în buzunar. Cum merge afacerea, Kramer?

— Ce să mai vorbim? dădu din mână bărbatul neras. Fabinyi, ministrul finanțelor, a vrut cu siguranță numai bine, dar măgăreața cade iarăși doar pe noi.

— Prin faptul că a interzis împrumutul de ziare?

— Știți, n-a fost nicio problemă cu asta. Mai intra câte-un domn, cerea tutun și între timp răsfoia ziarul. N-a fost nicio problemă cu asta. Clienților fideli le împrumutam ziarele sau revistele pentru doar câțiva filleri, clătină din cap bărbatul, apoi continuă plin de demnitate: Dar dacă mi le restituiau rupte, trebuiau să plătească! Nu spun că erau mulți bani pe lună, doar câțiva penghei, să zicem zece. Acum însă nu mai e voie deloc. Acum nu mai poți răsfoi pur și simplu ziarele, pentru că a interzis ministrul finanțelor.

Gordon dădu din cap cu compasiune, apoi ieși din tutungerie. Parcurse pe jos Bulevardul Terezia până la Strada Podmaniczky, din care intră pe Strada Jókai. Aici nu se simțea mai nimic din vârtejul Străzii Câmpului. La colțul Străzii Horn, o crâsmă îl ademini cu miresmele îmbietoare ce pluteau în aer. Ziua însă fusese lungă, Gordon obosise și voia să ajungă acasă cât mai repede. La intrarea pe Strada Cavalerului era liniște și calm, dar cum se apropie de Strada Câmpului, zgomotul Broadway-ului pestan nu făcu decât să se accentueze. Își privi ceasul, trecuse de ora șapte. Excelent, mai avea timp să se spele și să se schimbe, pentru că la Cinematograful de Vest de pe Bulevardul Elisabeta *O noapte la operă* începea abia la ora opt. Gordon nu se jena de faptul că-i plac frații Marx și nu era întâmplător nici faptul că se străduia să se uite în fiecare săptămână cel puțin o dată la *Jurnalul mondial Fox*. Se plictisise deja de corespondențele din Războiul Civil Spaniol și din Abisinia, dar uneori mai prezentau și evenimentele din America. De exemplu, deunăzi președintele Roosevelt...

— Îmi puteți spune, vă rog, cât este ceasul? răsări brusc lângă Gordon un bărbat cu pălărie.

Gordon ridică privirea și sesiză că era ceva în neregulă, dar nu reuși să facă nimic. Dădu să meargă mai departe, dar din spate cineva îl prinse de brațe și i le trase cu forță. Gordon încercă să-și ridice privirea, dar pălăria îi alunecase peste ochi și degeaba încerca să-și elibereze brațele, erau ținute cu mâini de fier. Atacatorul îl trase sub arcada unei porți. Celălalt îi păși în față, îi smulse cu o mișcare pălăria, la care Gordon își înalță capul. Din cauza unui felinar stradal care clipea în spatele atacatorului, Gordon nu-i

putea vedea fața. Îi trecu prin minte să strige, dar își dădu seama că ar fi fost în zadar. Orice-ar fi făcut, era doar o chestiune de câteva secunde să fie curățat. O lovitură, o împușcătură și gata. Bărbatul din spate îl ținea cu mâini sigure. Gordon cercetă privirea bărbatului din fața lui. Nici acum nu-i vedea ochii. Atunci, bărbatul îl lovi în stomac ca fulgerul. Gordon se chircoli și începu să icnească. Bărbatul din spate continua să-l țină cu mâini ferme. Gordon știa că n-ar trebui să o facă, dar își încordă mușchii abdomenului, pregătindu-se pentru următoarea lovitură. Aceasta îi provocă o durere infernală. Ochii i se umplură de lacrimi. Picioarele i se înmuiară. Încercă să inspire, dar nu reușea. Stomacul parcă i-ar fi fost plin cu cuburi de plumb din care metalul i se prelingea încet spre plămâni. Gordon făcu totul ca să nu-l cuprindă panica. Bărbatul își ridică mâna din nou pentru a lovi, Gordon încercă să-și relaxeze trupul. De această dată lovitura nu-i mai provocă atât de multă durere, dar stomacul i se strânse și începu din nou să icnească. Prin minte îi trecu un gând prostesc: noroc că nu cinase la crâșmă. Ar fi vărsat mâncarea, nu doar ar fi icnit. Bărbatul își ridică din nou privirea la Gordon. Acesta nu-i vedea fața nici acum. Auzi însă cum îi trosnesc degetele când își strânge pumnul. Nici nu văzu lovitura care de această dată nu ateriză în stomac, ci în bărbie. Simți cum îi crapă buza și auzi cum i se deplasează mandibula și maxilarul, scrâșnindu-și dinții. Atunci bărbatul din spatele lui îl eliberă. Gordon se prăbuși ca o marionetă căreia i se dă brusc drumul. Capul i se lovi de caldarâm. Simți cum din frunte începe să-i curgă sângele. Nu-și mușcase limba, poate că totuși învățase ceva din meciurile de box. „Limba lipită de cerul gurii, fără să o miști, fără să te gândești, doar lipită de cerul gurii.” Trântit la pământ, Gordon voia să scuipe, dar nu reușea. Sângele amestecat cu salivă i se prelingea pe la colțul gurii. Atunci bărbatul cu pălărie se aplecă asupra lui.

— Aici ar trebui să vă opriți, șuieră el.

Gordon îl privi în față. Văzu doar puțin din ea, dar îi fu de-ajuns. Îi zări gura, dacă se putea numi gură. Buza de jos îi atârna, în partea de jos abia dacă avea dinți, iar sus i se vedeau doar caninii. Deasupra gurii atârna un nas îngrozitor de strâmb, de era greu de imaginat că deținătorul lui poate să respire.

— Aici ar trebui să vă opriți, pentru că altfel, cu fața ciopârțită, frumoasa dumneavoastră prietenă n-o să mai fie atât de frumoasă, continuă bărbatul.

Gordon gemu. N-ar fi trebuit. Începu din nou să icnească și să-i curgă

sânge din gură. Bărbatul cu nasul cârn se ridică, își curăță pantalonii de praf și făcu un pas în spate. Apoi, cu vârful pantofilor jerpeliți, îl lovi pe Gordon în stomac, încât acesta văzu negru în fața ochilor. Nici nu mai simți când bărbatul îl lovi zdravăn în rinichi, drept rămas-bun. Când, însă, călcă cu tocul pantofului în palma dreaptă a lui Gordon, de parcă ar fi stins un muc de țigară, acesta își reveni. Atunci, pe stradă coti o mașină și cei doi bărbați dispărură într-o clipă.

Gordon nu se putea gândi decât la durere, simțea că e singura modalitate de a rămâne conștient. Stătea întins precum vagabonzii beți în fața crâșmelor de pe Calea Țllői. Treptat, reuși să-și învingă greața. Încercă să se ridice proptindu-se în mâna dreaptă, dar îl străfulgeră o durere puternică. Se întoarse pe spate și se rostogoli pe trotuar, unde reuși să se ridice încet în șezut, sprijinindu-se în mâna stângă. Spatele și-l rezemă de perete și își pipăi mâna dreaptă. La cea mai mică atingere se cutremura. Cu dureri înfiorătoare își încercă toate degetele. Toate se mișcau, cu excepția arătătorului, care avea o poziție nefirească. Apoi urmă încheietura mâinii. Putea s-o miște în stânga și în dreapta, deși uneori auzea un scrâșnet. Și, evident, durerea era pe măsură. Încet își recăpătă suflul. Închise ochii și, treptat, reuși să inspire tot mai adânc. La început îi veni să vomite ori de câte ori lua aer, dar după cinci minute greața îi trecu. Nu se grăbea, știa că nu poate spera la ajutor.

Pe trotuar se apropia o pereche. Femeia era îmbrăcată în rochie neagră, de seară și blană de nură, iar bărbatul purta smoching, pălărie și haină din păr de cămilă. Când îi văzură silueta ciomăgită și murdară, trecură în grabă pe trotuarul de vizavi. Gordon așteptă câteva minute. Când simți că îi reveniseră cât de cât puterile, încercă să se ridice. Nu-i merse. Stomacul îi zvâcnea, la fel și mâna. Încercă să se împingă în sus, ținând spatele proptit de perete. Avea picioarele aproape drepte când simți că pe perete se termină fundația și încep cărămizile ornamentale. Trase aer adânc în piept, își propti mâinile chiar deasupra genunchilor și se împinse până se ridică în picioare. Ameți. Se sprijini de perete ca să nu cadă. Sângele de pe frunte i se prelinse în ochi. Și-l șterse cu mâneca sacoului.

Evaluă distanța până acasă. Locuința lui se afla chiar la intrarea în Strada Cavalerilor, aproape de Strada Câmpului, imediat a doua casă. Mai avea patru porți până acolo. Își adună puterile și își împinse trupul de la perete, încercând să rămână în picioare. De-abia atunci simți cu adevărat efectul loviturii primite la rinichi. Dacă n-ar fi reușit să se prindă de una

dintre cărămizi, ar fi căzut din nou. Voia să evite acest lucru cu orice preț, căci nu era sigur că s-ar mai putea ridica încă o dată. Rămase puțin pe gânduri, apoi se rezemă cu mâna stângă de perete. Simțea că-l vor ține puterile.

Înainta încet, pas cu pas, cu mâna stângă apucând cărămidă după cărămidă, trăgându-și picioarele după el – mâna stângă, piciorul stâng, piciorul drept; mâna stângă, piciorul stâng, piciorul drept.

Când ajunse la poartă, își adună din nou toate puterile pentru a putea bate în ea. Apoi se propti cu spatele de poartă și sa lăsat încet în jos, pe caldarâm. Ușa se deschise și portarul privi împrejur. Când îl observă pe omul pe jumătate așezat în fund, pe jumătate întins pe jos, vru să închidă, dar Gordon gemu: — Eu sunt, Ivancsik.

Intendentul se aplecă și se uită la fața lui Gordon. Apoi strigă de uimire.

— Nu vă mișcați, domnule redactor! spuse.

Gordon nici n-avea de gând să se miște.

— Vă ajut eu.

Apoi îl prinse cu grijă de sub braț, îl ridică în picioare cât putu și îl ajută până în locuința sa de sub scări. Soția intendentului stătea în bucătărie speriată de moarte.

— Nu te mai uita așa la mine, Irénke! țipă Ivancsik la ea. Fugi după doctor!

— Nu e nevoie, gemu Gordon.

— Ei nu zău, domnule redactor, ultima dată când am văzut așa ceva eram pe frontul din Italia. E nevoie de felcer aici, imediat.

— Urcați în locuința mea, acolo mă așteaptă Krisztina, spuse încet Gordon.

— Imediat, răspunse bărbatul. Irénke, ce mai aștepți? Ai auzit ce-a spus domnul redactor. Haide, frumușel, pas alergător!

Femeia plecă grăbită. Ivancsik îl lăsa pe Gordon să alunece ușor de pe umărul său pe un taburet. Peste nici un minut în bucătărie apăru Krisztina. Era palidă, doar în zona pomeților se observa o roșeață. Se lăsa în genunchi în fața lui Gordon.

— Zsigmond, Zsigmond, ce ți-au făcut? întrebă ea și se întinse după mâna dreaptă a bărbatului.

— Până la urmă și-au luat tălpășița, gemu Gordon și își retrase mâna.

— Rămâi aici, îl chem pe Mór, spuse Krisztina și îl mângâie pe Gordon pe părul plin de sânge.

— Fii liniștită, de data asta rămân unde sunt.

Când se întoarse, Krisztina avea în mână un prosop umed cu care îi înfășură cu grijă mâna lui Gordon. Îi șterse sângele de pe față, așa că peste zece minute, când sosi Mór, Gordon arăta mult mai bine față de cum se simțea de fapt. Bătrânul aruncă o privire asupra lui și spuse: — Chemați salvarea.

— Nici vorbă, bunicule. Sunteți aici, pentru mine este arhisuficient.

— Băiete, cu mine nu ajungi prea departe. Eu am fost un nenorocit de medic de dispensar, nu chirurg.

— Totuși, încercați, bunicule, spuse Gordon.

Bătrânul oftă.

— Te consult în apartamentul tău. Dacă poți urca. Dacă nu – direcția spital.

Gordon se ridică încet și se clătină. Mór și Ivancsik îl prinseră de sub brațe și îl ajutară să urce încet la etajul unu. Krisztina deschisese deja ușa, în baie pregătise câteva cearșafuri și trusa de prim-ajutor pe care i le dăduse Mór. Gordon se prăbuși în scaun. Krisztina îl dezbracă cu grijă. Pantalonii trebuiră tăiați, dar restul hainelor le scoase, cu chiu, cu vai. Apoi îl spală cu cearșafuri, de la brâu în sus, și îi curăță temeinic rănila de pe frunte și de la buze.

— Poți intra în cameră, băiete? îl întrebă bătrânul, privindu-l cu îngrijorare de după ochelarii rotunzi.

— Da, bunicule, răspunse Gordon, și cu ajutorul Krisztinei intră în dormitor, unde se prăbuși pe pat.

— Krisztina, dumneata ieși, îi spuse bătrânul.

Își deschise geanta medicală și se apucă să-l consulte pe Gordon. Când termină, îi spuse: — Dacă mâine nu urinezi cu sânge, poți rămâne acasă. Altfel, te duci imediat la Spitalul János.

Krisztina, care nu ieșise, evident, doar se rezemase de tocul ușii, oftă ușurată.

— Și nici mâna nu e ruptă, doar un deget ți s-a luxat. Pe acesta ți-l pun acum la loc. O să te doară, dar voi fi rapid.

Gordon dădu din cap, bătrânul îi prinse încheietura ferm, cu mâna stângă, iar cu mâna dreaptă arătătorul. Întâi îi trase degetul în față, apoi i-l împinse în spate. Lui Gordon îi tâșniră lacrimi din ochi.

— Asta nu mi-ai spus, bunicule! îl privi pe bătrân.

— Și încă nu ți-am tratat rana de la cap! Noroc că nu e lungă, altfel ar fi

trebuit să pun copci, ceea ce nu-mi place. Lovitura ți-a atins un vas, de aceea ți-a țâșnit sângele. Krisztina, dați-mi iodul.

Bătrânul vârî în sticluță un băț de chibrit pe care înfășurase niște vată, apoi curăță temeinic rănila de pe frunte și de la gură.

— Bea asta, Zsigmond, îi întinse Krisztina un pahar.

Bătrânul dădu din cap aprobator.

— Bea, băiete.

Gordon dădu pe gât pălinca, ochii i se închiseră încet și capul i se înclină într-o parte.

ŞASE

Când se trezi în zori, Gordon constată şi el cât de mult adevăr grăiesc pugiliştii când răspund la o întrebare care le era adresată frecvent: „În ring doare puţin. După aceea mai tare. Dar asta încă nu-i nimic. Durerea adevărată apare a doua zi.”

Îl durea peste tot, capul îi zvâcnea, la fel şi degetul şi palma, iar în rinichi simţea un junghi. Dar izbuti să se ridice. Ieşi, împleticindu-se, în camera de zi. Krisztina stătea în faţa geamului şi desena la lumina lămpii de birou. Gordon o urmări rezemat de uşă. O privise de mai multe ori chiar şi câte o jumătate de ceas, dar nu reuşea să înţeleagă cum se nasc din mâinile ei acele linii, forme şi umbre. Văzuse o mulţime de desenatori, în special pe cei de la poliţie şi pe corespondenţii de la judecătoria. Munca lor însă nu-l acapara pe Gordon în aceeaşi măsură. Uneori el însuşi încerca să deseneze, dar nici măcar o hartă nu era în stare să schiţeze cum trebuie. Mâna Krisztinei se mişca perfect pe hârtie şi într-un totul deliberat. Abia dacă se oprea să se gândească şi foarte rar corecta. Ilustrase deja mai multe cărţi de poveşti şi doar Gordon ştia că, de fapt, copiii erau modelaţi după rudele din Sibiu ale Krisztinei, pe care nu le mai văzuse de mult timp şi le păstra în memorie încă din copilărie. Datorită originilor săseşti fusese de la sine înţeles să studieze în Germania. Tatăl ei avea rude la Weimar, astfel Krisztina absolvise Universitatea Bauhaus fondată de Gropius. Cu toate acestea, nu se împotmolise în acest curent, proiecta cu plăcere afişe, mărci, odată, la Târgul Internaţional din Budapesta, şi pavilionul Tungsram fusese construit după proiectul ei. Niciodată nu avusese un loc de muncă obişnuit, orice ar fi însemnat asta. Lucra independent, pe bază de comenzi, şi niciodată nu-şi căutase de lucru, pentru că ea era cea căutată. Gordon o întreba adesea: „Când o să aibă loc o expoziţie Krisztina Eckhard?” Răspunsul era, în cel mai bun caz, evaziv. Krisztina ura să fie clasificată drept artistă, dar era ceva ce ura şi mai mult: să i se spună sufragetă. Bărbaţilor le era teamă de ea, dar o şi respectau. Şuşoteau pe la spatele ei. Pe ea, însă, acest lucru nu o interesa. Îi plăcea să deseneze, nu nega că e de acord cu mişcarea feministă privind egalitatea în drepturi, dar nu vocifera în acest sens. Pe ei să-i intereseze doar ce desenez şi proiectez, îi spunea adesea lui Gordon. Rezultatul era că nu avea prietene în sensul adevărat al

cuvântului. Nu reușea să le înțeleagă pe femeile care sufereau într-o căsnicie nereușită, pe femeile care aveau amanți, sacrificiul făcut fără rost și fără o cauză anume, invocând pentru toate acestea caracterul sacru al căsătoriei și al familiei. Nu frecventa societatea și de obicei se întâlnea doar cu femei de rangul ei. Și jucau cărți sau bridge, ceea ce era total de neînțeles. Pentru Gordon numai bridge-ul era un mister mai mare decât Krisztina.

Gordon stătea în ușă, cu toate că membrele îl dureau, îi ardeau, îi zvâcneau. Mór dormea pe canapea. Krisztina îl învelise cu o pătură, iar bătrânul sforăia îmbrăcat în cămașă. Atunci Krisztina se întoarse și îl zări pe Gordon. Îl privi furioasă și vrând să spună ceva. Gordon îi făcu semn cu degetul să tacă. Apoi, tot cu mâna, o chemă în dormitor.

— În buzunarul interior al sacoului găsești o scrisoare, spuse când Krisztina intră în dormitor.

Stătea pe marginea patului și încerca să rămână nemișcat.

— Adu-mi-o.

Krisztina se uită la plic, apoi i-l întinse lui Gordon.

— Citește-o, Krisztina. Nu cred că aș putea s-o țin în mână, o rugă el.

Krisztina deschise plicul și scoase din el o foaie împăturită. Își dresе glasul și începu să citească:

„Draga și scumpa mea Fanny, îmi lipsești îngrozitor și dureros. Nu știu ce să fac fără tine. Zilele trec trăgănate, nici Tora nu mă ajută. Caut în ea răspunsurile, dar nu le găsesc. Peste tot caut răspunsuri, peste tot. Care este răspunsul la faptul că te iubesc din toată inima și că pentru mine mai presus de toate este să fim împreună? Care este răspunsul la faptul că vor să ne despartă? Nu întâmplător tata a devenit rabin. Poate că nu știe toate răspunsurile, dar se preface că le știe, iar acest lucru este suficient ca oamenii să-l creadă. Îl respectă, îl iubesc și se tem de el. Eu le împărtășesc doar acest ultim sentiment. Iubirea este doar pentru tine. Îți aduci aminte ce ți-am spus în restaurantul acela? Să nu uiți. Și să nu mă uiți nici pe mine. Voi rezolva cumva, încă nu știu cum, dar tot timpul mă gândesc doar la asta. Să fiu în sfârșit cu tine, să-ți pot săruta gura în voie, să te pot ține de mână în voie, să pot privi în ochii tăi frumoși în voie. Vreau să te răsplătesc pentru tot, pentru tot, și sunt hotărât să te fac cea mai fericită femeie din lume, chiar dacă nimeni nu vrea acest lucru. Al tău, Slomo.”

Krisztina împături scrisoarea și o puse înapoi în plic.

— Nu vrei să-mi spui care-i toată povestea? Pentru ce te-ai lăsat bătut în așa hal? Și, apropo, te simți mai bine?

Gordon încercă să zâmbească, dar din cauza răni de la buză zâmbetul i se transformă în grimasă. Apoi, încet, bolborosind îi povesti vizita la Madam Margó.

— Chiar atât de mult te interesează încât accepți să fii bătut în asemenea hal?

— Acum, când pe jumătate m-au omorât deja în bătaie, da.

— Zsigmond, nu mai face pe eroul, se ridică în picioare Krisztina.

— Stai liniștită, nu fac pe eroul. Dar nu pot face altceva. Cum m-aș privi în oglindă, dacă n-aș încerca să pun mâna pe cel care mi-a făcut-o? Întrebă. Cum m-ai privi tu, dacă nu aș încerca? Întrebă el.

Considera că nu are sens să-i spună Krisztinei despre amenințarea individului cu nasul spart. Dar trebuia să acționeze foarte repede.

Krisztina strângea spătarul scaunului cu atâta forță încât i se albiseră degetele. Se vedea că vrea să spună ceva, dar preferă să se întoarcă și să iasă din cameră. Era cât pe ce să-l doboare pe Mór, care stătea zbârlit și somnoros în ușă, în mână cu o tavă cu un pahar cu lapte, o felie de cozonac și un borcan de gem.

— Nu merită să vă prăpădiți gemul cu el, îi aruncă Krisztina. E bătut în cap, nu merită decât rumeguș.

— Băietе, băietе, clătină bătrânul din cap. Mănâncă asta, apoi vorbim.

Lăsa tava lângă pat și se așeză la geam. Urmări în liniște cum Gordon mănâncă încet totul.

— E gem de piersici de anul trecut și mi-a ieșit foarte bine, spuse în final.

Gordon dădu din cap afirmativ, apoi încercă să se ridice în picioare.

— Încotro? îl privi Mór.

— Am treabă, bunicule.

— Bată-te Dumnezeu, tu n-ai altă treabă decât să stai în pat și să gemi!

— Pot geme și fără să stau în pat, spuse Gordon.

— Dar în pat merge mai bine, dădu din cap Mór.

— Acum nu se poate, bunicule. Trebuie să plec.

— Să pleci? Unde, Doamne, iartă-mă, trebuie să pleci? Nici nu te poți ridica din pat, ce să mergi! Și chiar dacă ai reuși, ai speria trecătorii de pe stradă, băietе, la cum arăți.

— Trebuie să mă duc pe Strada Tutunului, îi răspunse Gordon. E acolo un rabin al cărui băiat se numește Slomo.

— Dacă mă-ntrebi pe mine, nu e singurul rabin de genul ăsta.

— Atunci, îl caut doar pe acesta și o să vorbesc cu el.

— O să vorbesc eu cu fiecare, îi răspunse rapid bătrânul.

— Dumneavoastră?

— Eu, băiete. Tu nu poți pleca nicăieri. Trebuie să te odihnești. Ce vrei să afli despre rabin?

— Despre rabin? Nimic. Dar despre băiatul lui și despre iubita acestuia – totul.

— Să nu întreb de ce, nu-i așa? îl privi Mór.

Între timp își netezi părul, își încheie greșit vesta; cămașa îi era șifonată, iar cravata îi stătea într-o parte.

— Nu mă întrebați, bunicule.

— Plec cu o singură condiție, îi spuse Mór.

— Condiție?

— Da, cu o condiție. Te duci acum în baie și urinezi în acest pahar, îi spuse bătrânul întinzându-i un pahar de apă. Dacă urina nu are urme de sânge, mă duc. Dar, dacă urinezi cu sânge, te duci tu la spital. Și de data asta nu discut.

Gordon oftă, se ridică anevoie, luă paharul și tabachera și se duse în baie scrâșnind din dinți. Închise ușa în urma lui și se așeză în fața oglinzii. Luă o țigară și o aprinse. Apoi, expirând fumul, își studie fața. Arăta ca un boxer nenorocit care alergase cu figura în mănua unui adversar real. Pe frunte, deasupra ochiului stâng, rana era acoperită de un bandaj. Mór îl bandajase serios, dar sângele trecuse prin fașă. Buza de jos îi crăpase și era umflată. Când își trecu limba peste ea, gemu de durere. Ochiul îi era însângerat, dar măcar nu i se făcuse monoclu. Per total nu arăta chiar așa de rău. Trebui să renunțe la bărbierit, căci ar fi avut nevoie de mâna dreaptă care, deși bandajată, îi zvâcnea puternic. Bătrânul pusese un fel de cremă de ciocolată pe noptiera lui, să se ungă cu ea. Un sacou și o cămașă curată aveau să-i dea o înfățișare acceptabilă.

Se apropie de vasul de toaletă și ridică capacul de celuloid. Luă paharul în mână și începu să urineze, pe față întipărindu-i-se durerea. Când termină, ridică paharul. Nici urmă de sânge. Lăsă paharul pe marginea chiuvetei, se spală cu grijă pe față cu apă rece, își pieptănă părul pe spate și ieși din baie.

— Poftim, bunicule, lăsa el paharul în fața bătrânului.

Mór îl ridică în lumină și oftă mulțumit.

— Băiete, nicio urină de până acum nu m-a bucurat așa de tare, declară bătrânul.

— Bine, spuse Gordon și se așază pe marginea patului. Acum, însă, dumneavoastră trebuie să-mi promiteți câteva lucruri.

— Spune, băiete.

— Să fiți foarte atent pe stradă, să nu vă urmărească cineva. Nu vă uitați doar după pietoni, ci și la mașini. Când ieșiți din casă, să priviți cu atenție în jur, să nu fie vreo mașină staționată cu șofer în ea. Pe trotuar să mergeți tot timpul lângă perete, însă în fața porților ieșiți pe marginea trotuarului. Din când în când opriți-vă inopinat și priviți în urmă, dar nu foarte ostentativ. Dacă observați ceva dubios, nu stați la discuții, ci intrați într-o cafenea, beți ceva, apoi veniți acasă.

— Înțeleg, băiete, dădu din cap bătrânul.

— Și e posibil să nu obțineți nimic, pentru că e duminică și duminica nu prea e mișcare în zona Străzii Tutunului.

— Nu-ți face griji, băiete, o să rezolv problema.

— Dar fiți foarte atent și cu băgare de seamă.

— Așa voi fi. Iar tu rămâi acasă, în pat.

— Așa o să fac, bunicule, dădu din cap Gordon.

— Krisztina! strigă bătrânul. Nu-l lăsa nici măcar să se ridice din pat, îi spuse când femeia veni din camera de zi. Trebuie să stea întins și să se odihnească, altfel cine știe ce i se mai întâmplă, se ridică Mór și își încheie din nou, de astă dată cum trebuie, vesta.

După ce Krisztina îi aranjă cravata, își luă pălăria și porni.

Nici nu ieși bine bătrânul pe ușă, că Gordon se ridică din pat. Cu pași nesiguri se duse la telefon și ridică receptorul cu mâna stângă. Atunci însă își dădu seama că îi este imposibil să formeze numărul cu mâna dreaptă bandajată, care îl durea groaznic. Lăsă receptorul din mână și încercă să formeze numărul cu mâna stângă, însă nu reuși. Krisztina urmări din ușă cum Gordon merge împiedicându-se până la geam, ridică un creion și cu acesta încearcă să formeze numărul. Dar creionul îi alunecă dintre degete. După a cincea încercare trânti furios creionul și se întoarse către Krisztina.

— N-ai vrea să mă ajuți, pentru numele lui Dumnezeu? Sau te distrezi pe cinste?

— Pe cine vrei să suni? îl întrebă Krisztina pe un ton rece.

— Cafeneaua Istanbul.

— De ce?

— Trebuie să vorbesc cu cineva.

— Nu mai spune!

— Mă ajuți sau nu?

Krisztina se apropie de telefon. Gordon îi dictă din memorie numărul. Când sună, Krisztina îi întinse receptorul.

— Jenő Strausz este acolo? întrebă Gordon.

Ascultă răspunsul, apoi lăsa receptorul să cadă la locul lui. Se întoarse în dormitor și începu chinuit să se îmbrace. Krisztina îl urmărea cu brațele încrucișate.

— Unde te grăbești?

— Am treabă.

— Treabă. După ce ai fost bătut măr, tu pur și simplu ai treabă. Îmi permiți să te întreb ce treabă?

— Ți permit. Trebuie să vorbesc cu Jenő Strausz.

— Și nu poate aștepta până mâine. Sau până când o să ai o înfățișare cu care poți ieși printre oameni.

— Nu poate aștepta, îi răspunse Gordon și suportă privirea Krisztinei.

Nu putea să-i spună despre amenințarea individului cu nasul strâmb. Numai când va ști că nu mai poate face nimic. Că încercase totul. Dar mai era mult până acolo.

— Atunci poate că nici eu nu pot aștepta, Zsigmond, îi trânti Krisztina. Accept oferta de la Penguin și plec la Londra.

— Dar întâi ajută-mă să mă îmbrac, spuse Gordon.

Își trăsese pe el pantalonii, dar cu cămașa nu se descurca de unul singur. Krisztina rămase pe gânduri câteva clipe, apoi veni lângă Gordon și îl ajută să îmbrace cămașa. Îi încheie sacoul, îi legă cravata și îi dădu până și haina. Gordon ieși în hol și, cu mâna stângă, își puse pălăria pe cap. Însă de la această mișcare ameți, fiind nevoit să se sprijine de perete. Fața i se strâmbă de durere. Krisztina nu se mai putu stăpâni. Își luă haina din cuier și poșeta.

— Unde mergi? o întrebă Gordon.

— Dacă tu crezi că o să continui să mă uit la tine cum te distrugi, te înșeli!

Trânti ușa după ea și plecă vijelios.

Gordon scoase cheia de lângă ușă, o vârî cu mâna stângă în broască, o întoarse și porni în jos pe scări.

Era o dimineață umedă, cenușie. Trotuarul devenise alunecos din cauza

ceții, așa că Gordon renunță la planul lui de a merge pe jos la Cafeneaua Istanbul. Îi trebui mai bine de un sfert de oră să ajungă în Piața Berlin. Acolo urcă în tramvai, se așează pe un scaun și privi orașul tomnatic. Pe Podul Margareta se plimbau tinere în formă, cu rachete de tenis în mâini. Gordon nici măcar nu încercă să întoarcă capul după ele, să le privească în timp ce coborau pe Insulă. Cu greu se ridică și făcu semn vatmanului că vrea să coboare.

Cafeneaua se afla la doar câțiva metri de stație. Deși era încă devreme, în local era multă lume. Unul dintre ospătari îi deschise ușa. Gordon păși în incinta plină de fum amestecat cu aromă de cafea și miros de chifle proaspete. Casiera bătea zgomotos în casa de marcat, ospătarii treceau în toate direcțiile cu tăvi încărcate, la mese stăteau tineri înstăriți din Buda, femei și bărbați deopotrivă. Gordon privi împrejur. În spate îl zări pe Strausz alături de Antal Kocsis. Porni în direcția lor, dar în drum spre ei simți un junghi puternic în zona coastelor, de fu nevoit să se sprijine de o masă. Tânărul dichisit de la masa respectivă se holbă la domnișoara care stătea vizavi de el, cu o privire mirată, apoi răcni indignat: — Nu vezi pe unde umbli, omule? Auzi tu, să te îmbeți așa devreme!

Gordon ar fi preferat să-i răstoarne cafeaua în poală, dar avea ceva mai important de făcut. La indignarea tânărului își ridică privirea și Strausz și, când îl văzu pe Gordon, sări să-l ajute. Gordon însă îi făcu semn că se descurcă. Se târî până la masa lui Strausz, lăsându-l totuși pe Kocsis să-i tragă un scaun.

— Ce-ai pățit, Gordon? întrebă Strausz. Dacă n-aș ști mai bine, aș spune că te-a bătut personajul principal dintr-un articol de-al dumitale. Dar știi că aceia ori sunt morți, ori sunt în închisoare.

— Nu pe mine ar trebui să mă bată, ci pe judecător, dacă au vreo problemă cu sentința, dădu din mână Gordon și surprinse privirea unui ospătar. O cafea, neagră, tare, dublă, rapidă, îi spuse, apoi le povesti celor de la masă ce pățise noaptea trecută.

— Și nu știi de ce te-au ciomăgit? întrebă bătrânul.

— Nu, dădu din cap Gordon.

— Zsigmond, nu există să te ciomăgească cineva în halul ăsta așa, pur și simplu, îl privi mirat Kocsis.

— Din păcate, există, răspunse Strausz. Toni, tu ai plecat de mult timp de aici. De atunci s-au schimbat câteva lucruri, și nu numai faptul că plătim cu penghei în loc de coroane, clătină el din cap. Spune-mi, cum arăta omul

acela?

— Probabil puțin mai scund decât mine, cu o statură medie, dar poate numai din cauza hainei cred asta. Nu i-am văzut ochii, în schimb i-am văzut gura și nasul mai mult decât era nevoie. Sus avea doar canini, jos nici măcar canini. Buza îi atârna, iar nasul îi era strâmb.

Strausz își întoarse privirea către Kocsis, care ridică o sprânceană.

— Strausz, și dumneata ești de părere că despre el e vorba? întrebă Kocsis.

— Fără niciun dubiu, dădu din cap bătrânul.

— Cine? își plimbă privirea Gordon de la unul la celălalt.

Atunci apărură ospătarul și puse pe masă o cană plină ochi cu cafea neagră, aburindă. Gordon își scoase tabachera, trase din ea o țigară, fiindu-i recunoscător ospătarului că îi oferi un foc. Trase fumul în piept, sorbi o gură mare de cafea și se uită la Strausz.

— Îl cheamă Pojva, începu bătrânul. Îl cunoaștem, și Toni îl știe.

Kocsis încuviință cu seriozitate dând din cap.

— S-a apucat la un moment de box la nivel de amatori și n-a fost rău. Nu era prea rapid, dar nici nu era nevoie, pentru că trupul lui părea turnat din bronz, nu simțea nicio lovitură, iar mâinile îi erau atât de puternice, încât dacă nimerea bine pe cineva, acela nu se mai ridica din ring. Dar nu a ajuns departe, pentru că boxerii mai tehnici îl scoteau repede din joc. Apoi, cândva, în jurul anilor 1925-26, a fost exclus din asociație, din Cercul Tinerilor din Budaörs. Câștiga tot mai multe meciuri cu metode nereglementare. Își lovea adversarii în ceafă, se agăța de ei și îi lovea în rinichi și sub centură folosind doar cotul, îi ținea, îi imobiliza, făcea tot ce voia. Nu merita să fie numit boxer. Și mai era și rău, meschin și lacom.

— Cu puțin înainte să plec, am auzit că lucrează ca bătaș, menționează Kocsis.

— Și, evident, boxează în continuare.

— Unde?

— Unde? La marginea orașului, în tot felul de locuri dubioase. Fără mânuși, până începe să curgă sânge. Așa își câștigă banii. Și e tocmit ca bătaș, cum spune Toni.

— Cămătarii?

— Toți cei care-și permit să-l plătească. Nu e ca și cum ar fi foarte scump.

— Unde se țin aceste meciuri interzise?

— Nu știu, Zsigmond, răspunse Strausz. Și nici nu vreau să știu.

— Eu pot afla, se lăsă în față Kocsis.

— Îți mulțumesc, răspunse Gordon.

— N-aveți pentru ce, chiar nu este cazul, dădu din cap Kocsis.

Gordon ameți, era cât pe ce să alunece de pe scaun. Strausz îl ajută să se îndrepte. Ziaristul își adună puterile și îl rugă pe bătrân să-i cheme un taxi. Strausz făcu semn chelnerului.

În timp ce așteptau, Kocsis începu să vorbească despre meciurile interzise.

— Zsigmond, trebuie să uiți tot ce știai până acum despre box. Ei nu folosesc mănuși și e bine că măcar există ring. Corzile au o înălțime de cel puțin un metru și jumătate, un metru șaiszeci, peste înălțimea regulamentară de un metru și douăzeci. Ca să nu cadă nimeni din ring. Există arbitru, dacă se poate numi astfel, dar nu există descalificare și e bine atunci când există runde. Organizatorii bat un clopot mare, iar cei doi se năpustesc unul asupra celuilalt, se lovesc unde nimeresc. Doar lovitura sub centură e interzisă, orice altceva e permis. E permisă lovitura la ceafă? Evident. Cu cotul? Sigur. Important este ca la final cineva să rămână lat. Cu cât mai târziu, cu atât mai bine, căci cât timp ambii sunt în picioare, se poate paria. Nu trebuie să spun că bookmakerii câștigă enorm. Uneori luptă proprii lor boxerii. Evident, nu direct, dar se poate bănuî. Nu există credit, poți paria doar pe banii pe care îi ai asupra ta. Au fost seri în care un bookmaker a strâns aproape două mii de penghei.

— Tu de unde știi lucrurile astea, Toni? îl privi mirat Strausz pe Kocsis.

— Ei..., ridică acesta din umeri.

Atunci apărură chelnerul și anunță că sosise taxiul. Gordon se ridică, cu mâna stângă scoase din buzunar un pengheu și îl aruncă pe masă.

— Mulțumesc, spuse cu voce joasă, apoi privi către ușă și porni cu privirea ațintită încontinuu asupra ei.

Un alt chelner îi deschise ușa, Gordon nici nu se uită spre el, doar dădu din cap și ieși încet în dimineața cețoasă de octombrie.

Imediat ce Gordon păși pe trotuar, șoferul taxiului din fața ușii accelerează și urcă pe Podul Margareta. În locul lui opri un Citroen negru. Gordon nici nu avu timp să se revolte, căci din Citroen coborî un bărbat înalt, cu mustață. Gordon îl recunoscuse: era Csomor, unul dintre investigatorii Serviciului V.

— Bună ziua, îl salută Csomor cu gravitate. Urcăți, vă rog, spuse

deschizând portiera din spate.

— De ce ar trebui să urc? întrebă Gordon supărat.

— Pentru că vă spun eu, răspunse investigatorul, apoi veni lângă Gordon, îl luă de braț și îl urcă în mașină.

Pe banchetă stătea Vladimir Gellért, care citea un dosar gros, din gură atârându-i o țigară.

— Ce-i asta? ceru Gordon explicații.

Inspectorul nu-i răspunse, continuă să citească dosarul fără să-și ridice privirea.

— Am întrebat, ce-i asta! repetă Gordon.

— Ce să fie? își ridică Gellért privirea. Vă ducem acasă. Văd că sunteți obosit. Și ar fi o prostie să dați banii pe taxi.

— Dau banii pe ce vreau.

— Porniți, Csomor, îi spuse Gellért investigatorului.

Acesta porni motorul, așteptă să treacă mașinile și urcă pe pod. La Piața Prințul Rudolf, însă, viră la dreapta, pe Strada Falk Miksa.

— Locuința mea nu este în direcția aceasta, spuse Gordon furios, fără să se mire că nu primește răspuns.

Csomor încetini puțin în fața casei lui Madam Margó, Gellért privind în sus la geam. În cele din urmă oprirea în fața Parlamentului. Csomor stinse motorul.

— Și acum? întrebă Gordon. Ce vreți să faceți?

— Întrebarea este, Gordon, închise Gellért dosarul, ce faceți dumneavoastră. Adulmecați?

Gordon fu într-atât de surprins încât nici nu izbuti să răspundă.

— Adulmecați? Puneți întrebări? Eventual scrieți un articol? continuă Gellért.

— Și dacă da, ce vă interesează? Și, mă rog, de unde știți, la ce lucrez?

— Ei-ei, Gordon, dădu din cap Gellért.

Fața îi era mai palidă decât de obicei, sub ochi avea cearcăne întunecate care nu puteau fi ascunse nici de ochelari. Sacoul îi atârna pe trupul uscățiv.

— Nu vă amintiți? A murit o fată? Și dumneavoastră ați întrebat ce e cu ea. Poftim, investigăm.

— Da? întrebă ironic Gordon. Și ce ați aflat?

Gellért nu răspunse, doar trase din țigaretă.

— Am întrebat ce ați aflat.

— Greșiți, Gordon. Vorbiți cu un inspector al Poliției de Stat a

Regatului Ungariei. Nu dumneavoastră puneți întrebări aici, ci eu. Eu, unul, nu mă joc de-a detectivul.

Gordon se lăsă pe spate obosit. Îi zvâcnea rinichiul, la fiecare mișcare îl dureau mâna dreaptă, din rana de la gură i se prelingea sânge.

— De ce puneți întrebări în legătură cu o prostituată moartă? îl privi Gellért prin norul de fum. Ce căutați pe la Institutul de medicină legală?

Gordon deschise gura să răspundă, dar inspectorul continuă:

— De ce ați urgentat autopsia? Dumneavoastră ați lăsat-o grea? V-a fost teamă că se află? Și, dacă tot am ajuns aici, ce conspirați cu Csuli?

Gordon uită pentru o clipă de durere. Își îndreptă spatele și îl ascultă cu atenție pe Gellért.

— V-au bătut puțin, continuă Gellért. S-a mai întâmplat și cu alții. Puteați s-o pățiți mai rău. De obicei Pojva acționează mai hotărât decât acum.

Gordon nici măcar nu se mai miră de cele auzite. Era de așteptat ca Gellért să invoce și asta.

— Toată lumea din Cartierul Maria Valeria e îngrozită de el. Și, dacă mă uit la dumneata, nici nu mă mir. Nu contează. Nici cu bani nu scoateți din el cine l-a tocmit, declară Gellért.

Deschise puțin geamul ca să sufle fumul afară, privind între timp Parlamentul cu drapelul în bernă și garda care îl păzea. Continuă fără să se întoarcă către Gordon: — Nu mai investigați. Dacă vreți să mă ascultați, nu mai investigați oameni de afaceri cinstiți din Buda. Nu căutați nimic pe Dealul Trandafirilor. Acolo trăiesc numai oameni cinstiți. Dacă vreți necazuri, o să le găsiți, dar n-o să vă ajute nimeni.

Atunci, Gellért îi făcu semn lui Csomor care porni motorul. Gordon îl urmări cu ochii mișiți pe Gellért, care continua să privească afară pe geam. De pe Strada Báthory Csomor ieși pe Calea Împăratul Wilhelm, de acolo viră pe Strada Câmpului și opri la colțul Străzii Cavalerului. Investigatorul se dădu jos de la volan și deschise ușa din spate. Atunci, Gellért se uită la Gordon, dar nu-i spuse nimic. Csomor îl ajută pe Gordon să coboare, apoi urcă în mașină și porni spre Calea Andrássy.

Gordon apăsă soneria și se rezemă de perete. În câteva clipe apăru Ivancsik, care deschise poarta.

— Ce bine că ați venit, domnule redactor, spuse agitat și îl ajută pe Gordon să intre.

În timp ce îl sprijini în sus pe scări mai zise:

— Domnul doctor este furios că ați dispărut.

Într-adevăr, Mór deschise ușa supărat, dar când îl zări pe Gordon expresia i se înduplecă.

— În dormitor, îi arătă lui Ivancsik, apoi închise ușa și îl ajută pe portar.

Îl așezară pe Gordon în pat. Mór îi scoase haina și i-o dădu portarului.

— Puneți asta pe cuier, Ivancsik.

Bărbatul dădu din cap și se pregăti să iasă.

— Stați puțin! îl strigă bătrânul. Uitați, doi penghei, comandați ceva de prânz de la Berăria Veselă.

Ivancsik dădu din nou din cap.

— Da, vă rog, mă grăbesc.

Când închise ușa după el, Mór îl privi pe Gordon, care încerca să scoată o țigară din tabacheră. Bătrânul îl ajută, îi dădu și un foc.

— Pe unde ai umblat, băiete?

— Nu acum, bunicule. O să vă povestesc, răspunse el. Mai bine spuneți-mi dumneavoastră ce ați aflat.

— N-a fost ușor, începu Mór. Știi câți oameni am întâlnit eu pe stradă? Că de sunat, n-am sunat la nicio poartă.

— Cum ați făcut, bunicule?

— Nu contează, băiete, am rezolvat, dădu el din mână.

— Eram convins de asta.

— Ei bine, tatăl acestui Slomo, că sunt chiar trei Slomo, este rabinul Rav Teitelbaum Sajele. Ai auzit de el?

— Nu, dădu din cap Gordon. Ar fi trebuit?

— Se spune că este unul dintre cei mai deștepți rabini. Poate că așa și este.

— De ce?

— Pentru că a acționat rapid când a mirosit pericolul.

— Ce pericol?

— Se spune că Slomo îi făcea curte fiicei unui comerciant numit Szöllősy.

— Fanny, dădu din cap Gordon.

— Dacă știi, de ce m-ai trimis?

— Nu știu, bunicule. Și ați vorbit cu Slomo acesta?

Bătrânul dădu din cap dezamăgit.

— Nu am putut.

— Voi vorbi eu cu el.

— Nici tu nu vei putea.

— De ce?

— Pentru că acum șase săptămâni rabinul Teitelbaum și-a urcat fiul în trenul de Hamburg, iar de acolo l-a trimis cu vaporul la New York. Acolo va merge Slomo la școala de rabini.

— Și acolo este destul de departe de Fanny, își stinse Gordon țigara.

Cineva sună la ușă. Mór se ridică, apoi, peste câteva clipe, apăru cu un sufertaş.

— Omul acesta a adus tocăniță de cocoș, spuse. Cu găluște. Cu castraveți în oțet. Nu-i un meniu dietetic, dar acum de asta ai nevoie.

Intră în bucătărie, apoi apăru din nou cu o tavă în mână, pe ea o farfurie adâncă cu tocănița, iar pe o farfurioară castraveții, alături o felie de pâine.

Gordon începu să mănânce cu poftă. Nu simțea rana de la gură și nu-l deranja nici faptul că trebuia să mănânce cu mâna stângă. După ce termină, Mór îi luă tava din față și o duse în bucătărie. Până să se întoarcă, Gordon adormise, culcat pe o parte. Respira greu, agitat. Mór trase perdeaua, luă Cartea de bucate a maestrului bucătar, se așeză în camera de zi și începu să citească cu mare atenție.

ȘAPTE

Îl trezi un zgomot supărător. Avu impresia că îi trebui cel puțin un sfert de oră până să se dezmeticească din somnul zbuciumat, deși în realitate nu dură decât un minut. Se ridică în picioare chinuit de dureri în membre și porni încet spre telefon. În camera de zi, pe canapea, sforăia Mór. Din partea lui ar fi putut să sune o întreagă centrală telefonică și nu s-ar fi trezit. Până să ajungă la aparat, acesta încetase să mai zbârnâie. După câteva minute însă țârâi din nou.

— Zsigmond, auzi din depărtare vocea speriată a Krisztinei.

— Da. S-a întâmplat ceva?

— Dacă s-a întâmplat ceva? Nu știu. Cred că da.

— Spune.

— M-am trezit acum un sfert de oră. M-a cuprins un sentiment ciudat, mi s-au deschis brusc ochii și mi s-a strâns stomacul. M-am ridicat din pat și m-am uitat dacă nu cumva umblă cineva prin casă. Nu era nimeni. Am verificat ușa, dacă am încuiat-o. Atunci am văzut o foaie de hârtie prinsă de geam.

Gordon se așează în fotoliu.

— Am deschis ușa, continuă Krisztina. Era articolul tău. Apoi am privit în jos, pe preș. Era un pui cu gâtul rupt.

— Da?

— Iar pe articol era scris cu cerneală roșie: „Puicuță proastă, dacă nu-i spui să înceteze, îți rupem și ție gâtul”. Ești acolo, Zsigmond?

— Sigur că da, răspunse el. Închide telefonul, nu te mișca, nu lăsa pe nimeni să intre, îl trimite pe bunicul la tine. Eu nu pot veni, am treabă. Bunicul o să te aducă aici. Nu lăsa pe nimeni să intre, în afară de el.

— Dar Zsigmond...

— Nici un dar Zsigmond, de data asta, fă ce spun, răspunse Gordon și închise telefonul.

Intră în baie, își puse halatul și se așează pe scaunul din fața canapelei.

— Bunicule, spuse de câteva ori. Bunicule, treziți-vă.

Dar Mór continua să sforăie. Atunci, Gordon îl mișcă puțin.

— Bunicule, treziți-vă.

Ochii bătrânului se deschiseră brusc. Gordon îl ajută să se ridice în

capul oaselor, așteptă să-și frece ochii până-i trece somnul.

— Ce e, băiete? întrebă Mór.

— Trebuie să mergeți imediat la Krisztina și să o aduceți aici. Cineva a lăsat pe preșul ei un pui cu gâtul rupt și a amenințat-o că-i rupe și ei gâtul dacă nu mă oprește.

— Pornesc chiar acum, băiete, îl privi speriat bătrânul pe Gordon.

— Aranjați-vă, eu chem un taxi până atunci.

Bătrânul se ridică încet, se duse în baie și, până să revină, începu și Gordon să se îmbrace.

— Bunicule, puteți coborî în fața casei, taxiul a pornit deja. Urcați la Krisztina, apoi veniți aici și nu deschideți ușa nimănui, doar mie.

— Te poți îmbrăca singur, băiete? întrebă bătrânul.

Gordon își puse pantalonii strângând din dinți.

— Da, bunicule, nu vă faceți griji pentru mine.

Și pentru că nu se descurcă cu nasturii cămășii, scoase din dulap un pulover sport pe care îl primise de la Krisztina. Cu sacoul îi fu mai ușor, și cu haina la fel. Înainte să plece, scoase din sertarul biroului un pachet de țigări egiptene și îl băgă în buzunar.

Pe Bulevard și pe Calea Rákóczi era deja forfotă, ca în fiecare dimineață de luni: oameni grăbindu-se la serviciu, mașini și autobuze claxonând, cai neastâmpărați în fața căruțelor. Gordon îl salută pe portar dând din cap, urcă în redacție și își scoase haina; biroul se trezea treptat la viață. Luă un carnetel și un creion și porni către subsol.

Pe culoar ardea un singur bec. Pașii îi răsunau cu ecou în drum spre ușa de fier pe care nimeni n-o încuia vreodată. Intră, întinse mâna spre stânga și aprinse lumina. Camera rece se umplu de lumină. În fața lui, șiruri lungi de rafturi cu toate numerele publicațiilor *Az Est*, *Pesti Napló* și *Magyarország*, în ordine cronologică. În cazul ziarului *Az Est* era vorba doar de 26 de ani, dar în ce privește *Pesti Napló* erau 86 de ani. Când achiziționase *Pesti Napló*, în 1920, proprietarul trustului, Andor Miklós, cumpărase toată arhiva și nu se zgârcise nici cu banii, nici cu timpul pentru a indexa totul. Cartonășele de clasificare aproape că ocupau mai mult spațiu decât ziarele legate pe ani. Lângă perete stăteau dulapuri din lemn ca acelea din biblioteci, având etichete de identificare pe sertare.

Gordon nu recunoștea în fața nimănui că nu prea înțelege sistemul. În anii petrecuți în America învățase sistemul de acolo, cu cel de aici însă nu

se descurca. E drept, nici nu-și dăduse prea mult silința, căci Benő Strasser, șeful arhivei, știa tot ce se putea ști despre publicații. El și Valeria, care lucra exclusiv noaptea, erau ciudații redacției. După cum susținea Strasser, din 1910, de la lansarea publicației *Az Est*, în fiecare dimineată, fie vară, fie iarnă, chiar și de Crăciun și Paște, la opt dimineata intra în redacție. Se așeza la birou, își lua creionul și carnetul, citea toate ziarele din ziua anterioară și își făcea notițe. Gurile rele spuneau că citea și făcea notițe și din anunțuri, respectiv din programul radio. Gordon nu pune la îndoială cătuși de puțin acest fapt, pentru că Strasser stătea la birou de la opt dimineata până la cinci după-amiaza și scria, completa cartonașe și fuma neîncetat. Pe vremea când trăia, Andor Miklós cobora la el regulat și-i cerea opinia pe diverse subiecte, căci nimeni nu cunoștea publicațiile trustului mai bine decât Strasser.

Gordon se opri în fața rafturilor și oftă adânc. Nici prin gând nu-i trecu să studieze cartonașele, preferă să ia de pe raft primul volum cu numerele legate lunar din publicațiile *Az Est* și *Pesti Napló* din 1933 și se așeză cu ele la masa de lângă ușă. Nu la masa lui Strasser, nici Gordon nu îndrăznea să se așeze acolo, ci la o masă rezervată vizitatorilor. Știa ce caută, nu știa însă unde. Își privi ceasul de mână adus din America. Era șapte și un sfert. Avea timp să citească până la sosirea lui Strasser.

La opt fix ușa se deschise și intră arhivarul.

Era un om scund, cu fața osoasă, care în ciuda zecilor de ani petrecuți în lumină artificială nu purta ochelari. Își scoase haina și sacoul, își trase cotierele, cozorocul cu viziera verde și de-abia atunci se întoarse către Gordon.

— Trebuie să fie foarte important, dacă sunteți aici atât de devreme, îl salută el.

— Chiar este important, Strasser, dădu din cap Gordon. Trebuie săpat.

— Săpați.

— Nu e numai important, ci și urgent, spuse Gordon și veni lângă masa lui Strasser, își băgă mâna în buzunarul sacoului și scoase pachetul de țigări.

Ochii arhivarului sclipiră văzând țigările egiptene scumpe. Trase pachetul mai aproape, îl desfăcu cu grijă, scoase o țigară, o pipăi, o miroși, o luă între buze, apoi scoase o cutie de chibrituri și aprinse țigara cu o plăcere nemărginită.

— Ce vreți, Gordon?

— Totul despre Szöllősy, negustorul de cafea.

— Proprietarul Arabs?

— Da.

— Tot?

— Tot ce se poate.

— V-ați plâns de cafeaua lui și de nervi v-a ciomăgit? îl măsură Strasser pe Gordon.

— Așa ceva.

Arhivarul își aranjă cotierele și cozorocul, apoi trase sertarul și scoase din el o carte imensă. O deschise. Era indexul indexurilor, Gordon știa bine că era inima arhivei, în care doar Strasser se descurca.

— Întoarceți-vă la ora patru, se uită el la Gordon.

— La patru?

— Dacă vreți în scris.

— Nu vreau în scris, Strasser, mie-mi ajunge cuvântul dumneavoastră.

— Dacă ajunge, întoarceți-vă la prânz. Nicidecum mai devreme.

— La douăsprezece sunt aici, își luă Gordon pălăria.

Trase cu grijă ușa de fier în urma lui, nu cumva să-l deranjeze pe arhivar.

Îl durea peste tot, dar cu toate astea se mișca puțin mai ușor decât cu o zi înainte. Mâna îl deranja cel mai mult. Rana de la cap nu mai zvâcnea și pălăria trasă pe frunte acoperea pansamentul. Buzele îi erau umflate în continuare, dar nu îl mai țineau când vorbea. Iar pentru că la mișcări bruște simțea un junghi la rinichi, se ferea de mișcările bruște. Dar mâna... O vârî în buzunar, încercând să nu o ia în seamă.

În Piața Blaha Lujza urcă în tramvai. Se așează la geam și privi orașul. Oameni înfrigurați cutreierau străzile de dimineată, ținând gulerele ridicate și purtând mănuși. Cine nu și le permitea își băga mâinile în buzunar sau și le încălzea preț de câteva clipe la vânzătorii de castane coapte. În dreptul Insulei Margareta erau acostate vapoare, pe apă se antrenau vâslași hotărâți. Nici urmă de grupurile mari de familii care ies de obicei la aer pe vreme frumoasă de vară, de copiii care tândălesc cu tricicletele, de femeile caremping cărucioare pentru copii, de bărbații care se plimbă cu ziarul sub braț. Din când în când, de pe insulă vira câte-un taxi ducând câte-un oaspete de la hoteluri, dar în rest nicio altă mișcare...

Gordon coborî la capăt de linie, în Piața Kálmán Széli. Aici era o tutungerie unde se găseau țigări străine speciale – și multe alte lucruri,

evident, pentru cei inițiați. Gordon bănuia că, proprietarul tutungeriei, Kovách, nu fusese niciodată pe front, sau dacă fusese, nu căpătase nicio rană. Era un bărbat puternic, sănătos, cu obrajii îmbujorați și cu mustața și barba tunse cu o grijă exagerată.

— Dați-mi două pachete din cele egiptene, Kovách, îl salută Gordon.

Bărbatul strecură mâna sub tejghea și după căutări nu prea îndelungate scoase două pachete.

— Altceva nu doriți, domnule redactor? întrebă el.

— Acum nu, răspunse Gordon.

— Păcat, nici nu vă imaginați câte chestii am aici, sub tejghea. Lucruri nemaivăzute de frumoase. Și încă câte...

Și cu asta se ridică, ieși de după tejghea, agăță plăcuța cu ÎNCHIS. Gordon îl urmări cu interes, deși era foarte grăbit. Kovách dispăru după ușa din spate, apoi reapăru ținând în mână două tăvi din lemn și un coș din răchită.

— Uitați-vă repede la acestea, vă rog, spuse și își etală marfa de proveniență dubioasă. Uitați-vă la acest stilou Parker Vacumatic nou, vedeți câtă cerneală are, stimabile domn. Pe Strada Profetului, Klein Herman vinde Maior cu optzeci de penghei, iar eu cu douăzeci și nouă. Și mai am aici câteva minunății de ceasuri de mână Longines și Omega, nici nu mai spun la ce preț.

Gordon clătină din cap.

— Atunci, cu tot respectul, duceți-i domnișoarei o pereche din ciorapii aceștia de mătase naturală. La magazinul de ciorapi al lui Heilig sunt mult mai scumpi, știți. Signorian de 400, subțire ca voalul, pentru numai doi penghei. La Heilig aceiași ciorapi costă trei cincizeci, stimabile domn. Nu? Nu. Înțeleg. Atunci, dacă asta nu, în spate am un aparat de radio Orion 44 cu lungimi de undă ultracurte, complet nou, absolut nefolosit, de fapt...

— Kovách, trebuie să plec. Și niciodată nu am cumpărat nimic de la dumneata în afară de țigări.

— E adevărat, respectele mele, dar niciodată nu se știe când vă răzgândiți.

— Speranța moare ultima? îl privi Gordon.

— Cum ați spus?

— Nu contează.

Kovách își dosi marfa într-o clipă și îi dădu drumul lui Gordon, care ieși în piață. Cât rămăsese în tutungerie, piața se trezise la viață. Tramvaiele

treceau unul după altul, unii porniseră în excursie în direcția Normafa, deși era luni, vânzătorii de ziare se întreceau în a-și promova marfa, gospodinele se grăbeau către piața de pe Strada Luminii. Gordon își continuă grăbit drumul. Nu-i plăcea în Buda. Pesta îi era mai aproape de suflet, acolo măcar se simțea acasă, pe cât se putea simți acasă undeva. Străbătu puhoiul de oameni în direcția Pieței Fânului și intră în Cafeneaua Cetatea Buda. Și aici erau o zarvă și o aglomerație de nedescris, dar nu avea ce face, Vécsey nu dorea să-și bea cafeaua de dimineață în altă parte decât acolo. Gordon nu era singurul care știa unde să-l găsească pe Leó Vécsey. Când nu stătea în redacția publicației *Magyar Rendőr*, era aici, în Cafeneaua Cetatea Buda, scria sau traducea. De când îi încredințaseră redacția *Magyar Rendőr*, Vécsey nu mai scria știri polițienești. Se săturase de ele, îi plăcea mai mult munca de redactor, căci îi mai rămânea timp și pentru traduceri și poezii. Cu toate acestea, în continuare era cel care cunoștea cel mai bine lumea interlopă a orașului. Știa totul despre infractori, escroci, măsluitori, falsificatori, dar și despre polițiștii care-i urmăreau pe aceștia.

Nu erau prieteni, dar se cunoșteau bine, iar dacă li se încrucișau drumurile în chestiuni de serviciu se ajutau reciproc cu amabilitate. Vécsey îl privea pe Gordon cu un oarecare respect pentru anii petrecuți în America. De ce, Gordon nu înțelegea, dar știa precis că nu era cazul să întrebe. La un singur lucru se gândea, și anume la ideea fixă a lui Vécsey.

— Zsigmond, aici nu au loc infracțiuni, astea-s glume cu spărgători alde Grósz Pieptderată și cu desfrânate precum Jolán Kerepesi și altele de teapa ei. Țștia nu sunt infractori, ci amatori. Și chiar și ca amatori sunt jalnici, dacă vreți să știți părerea mea, îi spunea adesea lui Gordon și începea să povestească despre câți oameni fuseseră împușcați la Chicago și câte milioane de dolari fuseseră furate la New York în săptămâna aceea.

Vécsey nu înceta să bălăcărească America. Gordon nu se putea gândi decât că Vécsey și-ar fi dorit să fie corespondent de poliție la o publicație din Chicago.

— Zsigmond, dumneata ai călcat pe cineva pe bățatură, își ridică Vécsey ochii albaștri, cu o privire deranjant de pătrunzătoare.

— Un fleac, dădu din mână Gordon. Am auzit însă că Hollywood-ul v-a cumpărat o carte.

— *Circul vieții*, dădu din cap Vécsey.

— Așadar, veți fi bogat și faimos.

— Sau nu, răspunse Vécsey.

— V-au plătit bine?

— Nu într-atât încât să nu trebuiască să muncesc, răspunse Vécsey.

— Acum ce scrieți?

— Un volum de poezii.

— Titlul?

— *Inimă izgonită*.

— Se știe a cui inimă a fost izgonită și unde?

— Dacă tot ați deschis subiectul..., zâmbi Vécsey. Doriți o cafea?

Gordon dădu din cap. Vécsey făcu semn ospătarului, apoi își încrucișă mâinile.

— Cred că nu ați intrat întâmplător aici.

— Nu, recunosc Gordon. S-a întâmplat ceva, ceva ce depășește activitatea obișnuită a Cercului Infractorilor Amatori de pe Strada Király.

— Vă ascult.

— S-a găsit cadavrul unei tinere evreice...

— Pe Strada Nucului Bătrân, încheie propoziția Vécsey. Mi-a povestit unul dintre oamenii lui Csuli.

— Atunci, ați auzit și de Skublics.

— Sigur că da, se lăsă pe spate Vécsey.

Își descheie sacoul perfect croit și întinse mâna vânjoasă.

— A dispărut lăsând totul în atelier. Ca măgarul în ceață.

— Să zicem, spuse Gordon.

— Înțeleg. Întrebarea este, Zsigmond, ce vreți să faceți? Nu puteți scrie despre asta.

— Atâta lucru știu și eu, ridică Gordon la gură ceașca cu cafea, apoi o lăsă repede din mână.

Licoarea fierbinte aproape că îl opărise.

— Însă am un plan.

— Ar fi chiar indicat, dădu Vécsey aprobator din cap. Un plan este totdeauna binevenit. Numai să nu-mi spuneți că aici intru eu în schemă, pentru că pe mine nu mă interesează niciun fel de plan. Mai ales unul de acest gen.

— Am nevoie de informații. Nu cer nimic altceva, Leó. Informații.

— Informații puteți cere. Poate că vi le pot furniza.

Gordon scoase o țigară. Se descurca deja destul de bine cu mâna stângă. Vécsey îi oferă un foc.

— Ce fel de informații? întrebă el încruntat.

— Politicieni și curtezane.

Vécsey își ridică teatral degetul și fluieră ușor.

— Ambele categorii se pot cumpăra cu bani.

— Leó, am întrebat serios.

— Știu că ați întrebat serios, dar nu vreau să răspund serios. Nu o să scrieți, oricum. Asta sub nicio formă.

— Asta am stabilit deja. Nu voi scrie. Există o casă pe Strada Báthory, acolo sunt fetele. Și mai există o carte, sau să-i spunem mai degrabă catalog, din care politicienii pot alege. Fetele au fost fotografiate de Skublics. Totul este coordonat de o femeie numită Madam Margó, care lucrează pentru un anume Zsámbéki.

Vécsey îl privea pe Gordon cu ochii mijiți. Își încrucișă din nou brațele, se lăsă pe spate în scaun și se legănă un timp pe picioarele din spate ale acestuia. Când se lăsă jos din nou, spuse încet: — Nu doar ei. Nu numai politicienii, membrii camerei inferioare și superioare, ci și politicieni din străinătate au văzut deja acel... cum îi spuneți dumneavoastră, catalog.

— Sunt implicați și polițiștii?

— Concret, nu, răspunse Vécsey. Știe doar cine trebuie să știe și, în mod corespunzător, nu face nimic.

— Înțeleg.

— Nu, nu înțelegeți. Nu înțelegeți deloc. Nu numai că nu puteți scrie despre asta, dar nici nu puteți vorbi nimănui despre asta. De exemplu, noi astăzi nici nu ne-am întâlnit.

— Să nu exagerăm, Leó.

Vécsey se aplecă peste masă.

— Ați auzit de detașamentul de poliție al lui Schweinitzer? Întrebă el cu voce reținută.

Gordon clătină din cap.

— Nici nu vreți să auziți de ei, iar să-i întâlniți nu doriți sub nicio formă.

— Ce fac?

— Nici asta nu vreți să știți. Credeți-mă, Zsigmond, e mai bine să nu știți. Dacă vă umblă gura, Bárczy îi dă ordine lui Schweinitzer.

— István Bárczy de Bárcháza?

— Mai există și altul?

— Secretarul de stat al prim-ministrului?

— El, și nu faceți pe prostul. Ce vreți să obțineți?

Gordon își scoase mâna bandajată din buzunar și o puse pe masă.

— La început, fata decedată m-a interesat doar din pasiune. Poate iese un articol bun, mă gândeam. Părea interesant cazul. Apoi, în orice direcție mă îndreptam, mă loveam de ziduri. Asta mi-a stârnit interesul. Sâmbătă noaptea era cât pe ce să mă omoare în bătaie. Astăzi în zori au pus în fața locuinței Krisztinei un pui cu gâtul rupt. Cu mesajul că, dacă nu încetez, ea urmează. Nu mă mai pot opri.

— Deși ar trebui.

— Și dacă o fac, ce obțin?

Vécsey rămase pe gânduri.

— Nimic, răspunse în final și se lăsă din nou pe spate. Nu vor crede că ați încetat, indiferent cine ar fi în spatele poveștii. Aveți dreptate, aceasta nu mai este Budapesta, e Chicago. Nu toți gangsterii au nevoie de o armă.

— Vedeți? Chiar dacă trec peste faptul că m-au bătut, că m-au amenințat și că atentează asupra vieții Krisztinei, chiar dacă puțin mi-ar păsa de moartea fetei aceleia, nu m-aș mai putea opri. Dar nu am trecut peste astea și îmi și pasă de moartea fetei. Trebuie să fac ceva, dacă nu...

— Nu continuați, interveni Vécsey. Înțeleg.

— Eu însă în continuare nu înțeleg ceva, spuse Gordon și strivi chiștocul. Cu o zi înainte de înmormântarea lui Gömbös am fost acolo, la catafalc. L-am văzut pe ministrul de interne Kozma și știți cu cine stătea de vorbă?

— Nu.

— Nu cu Schweinitzer. Și nici cu șeful serviciului de ordine publică, ci cu Vladimir Gellért.

— Nu e de mirare, răspunse Vécsey.

— Nu?

— Kozma și Gellért au fost colegi la Universitatea Ludovika.

— István Bárczy a absolvit și el la Ludovika, spuse Gordon.

— Da, numai că mult înaintea lor.

Gordon dădu din cap, se ridică și aruncă pe masă un penghei.

— Mult succes cu Hollywoodul. Și mulțumesc.

— Nu-mi mulțumiți.

— Un lucru să-mi mai spuneți, se sprijini Gordon de scaun.

— Ce?

— Ce știți despre negustorul de cafea Szóllósy?

— Despre proprietarul Arabs?

— Despre el.

Vécsey studie un timp privirea lui Gordon.

— În afară de faptul că în '33 și-a cumpărat titlul de „cavaler”?

— Costă mult un asemenea titlu?

— De ce, vreți să cumpărați și dumneavoastră? îl privi Vécsey pe Gordon.

— Nu, doar sunt curios.

— Ei, dacă mă întrebați pe mine, pentru un evreu creștinat merită toți banii.

Gordon ajunsese la redacție mult după ora unsprezece. István Lukács stătea în biroul lui și se lupta cu un mic teanc de manuscrise, având în mână un creion roșu.

— Ia te uită! aruncă el furios o privire scurtă către Gordon. E ora unsprezece și ați binevoit să apăreți la locul de muncă! Poate că în America așa e moda, Gordon, dar dumneavoastră lucrați la Pesta, dacă n-ați fi observat asta până acum. Știți, noi suntem meschini, ținem la programul de lucru etc. La ora nouă un jurnalist stă deja la birou și își scrie articolul, sau nu stă la birou, însă umblă după un subiect, iar la ora două predă articolul. Oare nu am specificat asta până acum? Ei bine?

Atunci, în sfârșit își ridică privirea și observă fața nebărbierită a lui Gordon, rana de pe buză, pansamentul care i se iveaua de sub pălărie și mâna dreaptă care-i atârna ciudat.

— Ce naiba vi s-a întâmplat?

— Am avut un accident.

— V-ați bătut?

— Nu de bunăvoie.

— Măcar cu un jurnalist de la vreo foaie concurentă pe tema care din voi să scrie despre fata care s-a otrăvit cu chibrituri?

— Trebuie să-mi odihnesc mâna dreaptă. Medicul mi-a spus că până vineri nu o pot folosi.

Lukács îl măsură pe Gordon de după biroul său.

— Nu pot bate la mașină. Să scriu, nici atât.

Editorialistul trânti creionul pe manuscrise și a oftat adânc.

— Atunci mergeți frumos acasă și până vineri învățați să scrieți cu mâna stângă. Sau să bateți la mașină cu mâna stângă. Ori ambele.

Ridică pagina dactilografiată și continuă să citească.

Gordon coborî în arhivă. Ușa era închisă, ca de obicei. De cum intră văzu că Strasser aşază în teanc, pe o masă de lângă perete, nişte ziare legate. Era copleşit de munca lui. Din când în când scotea repede creionul de după ureche, scria ceva cu litere de tipar, răsfoia câte-un volum, îl pune deoparte, continua să caute, îşi consulta cartea cu indexuri şi se scărpină în cap. Gordon era conştient că arhivarul nu trebuia deranjat în asemenea momente pentru că atunci se enerva, închidea volumele unul câte unul şi se scufunda în tăcere, pufăind o ţigară din spatele biroului său.

Evident că ţigara îi atârna şi acum în colţul gurii. Gordon se aşază în scaunul rezervat oaspeţilor şi îşi aprinse una la rândul lui. Era puţin trecut de ora prânzului. Strasser luă volumele unul câte unul şi le puse la locul lor în raft. Când termină, se aşază la birou, îşi reciti notiţele şi, câteva minute, se uită în tavan. Apoi se ridică brusc, se duse grăbit la un raft, scoase un volum la întâmplare, îl răsfoi, îşi luă creionul de după ureche şi notă ceva.

— Bănuiam eu, mormăi el şi se întoarse la birou.

Îşi aranjă cotiera şi spuse:

— Sunt gata, Gordon.

— Splendid.

Arhivistul îşi aşază frumos notiţele în faţă şi întoarse privirea spre Gordon.

— Nu mi-aţi cerut în scris, aşa că referinţele nu le-am notat. Poate mi le amintesc, dacă sunt importante, dar nu le luaţi ca literă de lege.

— Nu-mi trebuie să ştiu când şi unde a apărut şi cine a scris, Strasser. Îmi este suficient cuvântul dumneavoastră.

— Aşadar, zise Strasser şi întoarse capul.

Gordon stătea deja ca pe ace şi îi venea să-l zgâlţâie pe arhivar ca să înceapă odată să vorbească. Dar era convins că merită aşteptarea. Ştia precis că dacă ar fi angajat un detectiv privat i-ar fi trebuit de zece ori mai mult timp ca să descopere de zece ori mai puţin decât descoperise Strasser, şi nici nu şi-ar fi ţinut gura.

— Aşadar, repetă arhivarul. Cavalerul András Szöllősy de Szöllőshegy s-a născut la Budapesta în 1876. Pe tatăl lui îl chema deja oficial Tamás Szöllősy, mai exact Tamás Rotenau Szöllősy. A sosit în Buda după luptele de eliberare din '48, fiind evreu aşkenazi, şi a deschis un magazin mixt. Nu se ştie exact când s-a creştinizat, doar aproximativ, undeva spre sfârşitul anilor 1850. Pe fiul său l-a botezat András, nu Andreas. Soţia lui a fost botezată tot în religia romano-catolică. Tatăl lui Szöllősy a devenit cu

adevărat înstărit în momentul în care și-a mutat magazinul la Pesta, în 1867. András a fost singurul lor copil, așa că n-a fost o problemă să-l trimită la studii în străinătate. Întâi a studiat la Antwerpen, apoi la Berlin. În 1902 s-a întors la Budapesta și imediat i s-a alăturat tatălui său în afacere. Acesta însă a murit în 1905. Un an mai târziu, András s-a căsătorit cu Irma Petneházy. Li s-a născut un singur copil, în 1914, o fiică botezată Fanny. În primii doi ani ai Războiului Mondial a călătorit mult, în special în Africa. A fost printre primii care au făcut afaceri în Abisinia. În 1919 avea deja cinci magazine în Pesta, însă acestea nu însemnau mai nimic față de afacerea cu importul de cafea. O vreme a fost principalul furnizor al magazinelor din Viena și Belgrad. De aici a pătruns pe piața germană în 1920. S-a descurcat foarte bine în această situație politică delicată, a reușit să evite furtunile, deschizând curând mai multe magazine care funcționau și ca angrouri: unul la Berlin, unul la München, unul la Bremen și unul la Nürnberg. În 1933 Horthy i-a acordat titlul de „Cavaler”, numindu-l în același timp consilier secret. De la începutul anului exporturile sale de cafea se îndreaptă în mare parte către Germania, unde devine unul dintre cei mai mari furnizori. Locuiește pe Strada Pasarét la nr. 48. Biroul lui se află pe Calea Împăratul Wilhelm. Automobilul de uz personal este un Maybach DS8 Zeppelin sedan cu număr de înmatriculare MA 110. Se spune că este un om introvertit, petrece mult timp în Germania în interes de afaceri. Nu frecventează teatrele, nu prea are viață socială. Soția lui, Irma Petneházy, este mult mai activă: face parte din diferite asociații ale femeilor. Cea mai mare decepție a lui Szóllősy este că nu i s-au mai născut copii, astfel că nu știe cui să-i lase afacerea.

Gordon nici nu încercă să noteze ce-i citise Strasser cu voce monotonă, fără intonație – arhivarul n-ar fi fost bun de prezentator la radio, dar nici nu și-ar fi dorit acest lucru.

— Spuneți-mi, Strasser, îmi puteți da notițele? întrebă.

Arhivarul îl măsură pe Gordon din cap până-n picioare.

— Așa ceva n-am mai făcut.

— Dar n-ați mai văzut nici jurnaliști care vor să muncească și nu pot pentru că aproape le-a fost ruptă mâna.

— Am văzut mulți ziariști care nu puteau să muncească, dar există situații de excepție.

— Iar aceasta e una dintre ele, se ridică în picioare Gordon și puse încă un pachet de țigări egiptene în fața lui Strasser.

— Și eu cred la fel, spuse el, luă rapid pachetul și împinse notițele în fața lui Gordon. Nu știi dacă o să vă fie de ajutor. Doar nu vreți să scrieți un articol despre el? Ar fi interesant.

— De ce?

— Szóllósy n-a dat niciodată vreun interviu ziarelor. Nouă cu siguranță nu, și nici de alții nu știu. S-a scris despre el, dar el nu a vorbit niciodată.

— De ce atâta mister?

— Vedeți, asta trebuie să descoperiți dumneavoastră, dacă vreți, căci eu, aici, în arhivă, nu pot face asta. Și țin să menționez că nici nu e ca și cum aș vrea din cale-afară.

Gordon urcă în redacție, se apropie de telefon și formă un număr. Îi răspunse Mór.

— Sunteți bine, bunicule? întrebă el.

— Bine, băiete. Cât trebuie să stăm aici?

— Nu prea mult. Vorbiți cu portarul să aducă prânzul, dar până nu ajung acasă, nu ieșiți din locuință. Puteți să mi-o dați pe Krisztina?

— Stai așa, băiete. Ce-i asta? În ce te-ai implicat?

— O să vă spun, bunicule, dar nu pot vorbi acum despre asta. Chemați-o pe Krisztina.

În timp ce o aștepta pe Krisztina, Gordon trase în față ziarul *8 Órai Újság* și îl răsfoi. Se opri la rubrica anunțuri. Cinci texte scurte, cu câteva propoziții, unul sub celălalt. Citi repede primul anunț, deși știa ce se publică. „Pe această cale îi informez pe stimații mei clienți actuali și viitori că începând cu data de 10 octombrie mi-am maghiarizat numele din Klein în Kutas. Cu stimă: dr. Kutas Endre, avocat.” Textul celorlalte anunțuri era similar. Medici, comercianți, avocați – anunțuri publicate unul după altul despre maghiarizarea numelor. Surprinzător era doar faptul că...

— Zsigmond.

— Ești bine, Krisztina?

— Sunt bine. Mai bine, răspunse Krisztina. N-aș fi crezut că mă bulversează în asemenea hal.

— Nu fi supărată.

— Nu e vina ta.

— Ba da, e vina mea.

Krisztina rămase puțin pe gânduri.

— Bine, e vina ta. Au fost aceiași care te-au bătut pe tine?

— Da.

— Știi cine au fost?

— Bănuiesc.

— Bănuiești.

— Da.

— Dar nu-mi spui acum.

— Exact, răspunse Gordon și se uită împrejur în redacție.

Nu-l urmărea nimeni, Gömbös era deja de domeniul trecutului, colegii lucrau la altceva.

— Și?

— Ce și?

— Până când suntem consemnați la domiciliu?

— Discutăm când ajung acasă. Acum trebuie să plec, aveți grijă de voi, răspunse Gordon și închise telefonul.

Un singur motiv avea pentru care nu-i părea rău că nu poate lucra. Zilele precedente subiectul principal era pe cine va coopta Darányi în guvern, alături de NEP. Ce era atât de mult de speculat? Pe cei care fuseseră și până acum acolo. Horthy îl numise încă din ziua înmormântării pe Kálmán Darányi, care activase doar câteva zile ca prim-ministru desemnat, de altfel o pură formalitate.

În redacție se lucra tocmai la articolul despre formarea noului guvern. În fața lui Gordon zăcea jurnalul *Pesti Napló*. Îl răsfoi. Nimic nu confirma mai mult încrederea lui Horthy decât faptul că îl numise atât de repede pe Darányi, care hotărâse să comaseze Ministerul Comerțului cu cel al Industriei. Noul ministru avea să fie Géza Bornemissza, care îl înlocuia pe István Winckler. De asemenea, îl schimbase pe ministrul apărării naționale: în locul lui József Somkuthy ministrul urma să fie coordonat de generalul de infanterie Vilmos Róder. Oamenii-cheie rămăseseră în funcții, constată Gordon: Bálint Hóman ministru al culturii, Tihamér Fabinyi ministru al finanțelor, Kánya Kálmán ministru de externe și, evident, Miklós Kozma ministru de interne. Gordon înțelegea și nu prea de ce era asta o știre. De fapt, nici nu conta cine era șeful și cine erau membrii guvernului. Nimic nu se schimba. Ziarele trebuiau să apară, iar în ele trebuiau să existe știri, chiar dacă totul rămăsese neschimbat.

În Piața Blaha Lujza urcă în tramvaiul 4 și reciti cu mare atenție notițele lui Strasser. Din Piața Fânului luă tramvaiul 14, apoi la intrarea în Alea

Italiană coborî și merse pe Strada Pasarét. Nu-i părea rău cătuși de puțin de plimbare. Îl mai jena rinichiul și avusese zile în care se simțise mai bine, dar mișcarea îl întrema. Între timp se putea gândi la ce să facă în continuare.

Pe Strada Pasarét abia dacă trecea cineva. Pe trotuarul cartierului rezidențial mai apărea câte-o doică plimbând un copil sau împingând un cărucior, dar majoritatea caselor stăteau ursuze, inaccesibile și făloase în spatele gardurilor vii sau foarte înalte. Frunzele uscate erau adunate, se pregăteau de iarnă. În dreptul unor vile îi zărea pe grădinari muncind. Din hornuri șerpuia fum, dar alte semne ale vieții nu prea existau.

Și vila de la numărul 48 era protejată de un gard înalt, dar nu într-atât, încât să nu se vadă casa luxoasă din spatele lui. Era o casă vizibil nouă, nu mai veche de zece ani. Două scări duceau la o terasă unde doar în fața ușii din stânga se vedea întins un covoraș. La etaj obloanele erau închise, balconul stătea gol. Pe lângă perdelele de dantelă nu se zărea nicio mișcare. În grădină se aliniau mesteceni, câțiva platani și o superbă zadă înaltă de cel puțin cincisprezece metri, de pe care atârnavă în ciorchine conuri.

Gordon se apropie de poartă și sună. În câteva minute apără o servitoare, îmbrobodită cu o basma.

— Pe cine căutați? întrebă ea suspicioasă.

— Sunt de la ziarul *Az Est*, îl caut pe stăpânul tău, răspunse Gordon cu un ton care îi transmitea fetei că nu avea încotro decât să-i dea drumul să intre.

— Nu este acasă. Domnia sa este la birou, spuse fata și, înfrigurată, își strânse baticul mai bine.

Gordon dădu din cap, tocmai asta spera.

— Și doamna?

— Este acasă.

— Atunci, ce mai aștepți? îi spuse cu o privire pătrunzătoare. Spune-i că sunt aici.

— Da, vă rog, deschise fata poarta.

Gordon o urmă în casă. În hol era o căldură plăcută. Privi împrejur. Era în mod limpede o locuință amenajată cu mult gust, însă nu prea primitoare. Totul strălucea, totul era frumos, elegant. Îi dădu fetei haina și pălăria, apoi o urmă în camera de zi. Aceeși impresie ca în hol. Mobilă scumpă și grea, covor persan, garnitură Biedermeier – bănuia că e originală –, lustră din cristal, vază de Zsolna, perdele de brocart. Parcă s-ar fi aflat într-un muzeu sau într-un magazin elegant de mobilă. Nicăieri vreun obiect personal,

nicăieri vreo cută pe fața de masă, nicăieri vreo carte uitată. Se așează lângă măsuța de fumat, într-un fotoliu frumos, dar incomod. Pe masă nu era nicio scrumieră. Tocmai își aranja bandajul de la mână când ușa se deschise și intră soția lui Szóllósy. Era o femeia înaltă și zveltă, cu o rochie până în podea, cu mijlocul subțire, spatele rigid și părul împletit în coc, în care se vedeau șuvițe grizonate.

— Bună ziua, îl salută rezervată femeia.

— Bună ziua, îi răspunse Gordon ridicându-se în picioare.

— Fata a spus că ați venit de la un ziar.

— Da, dădu din cap Gordon, de la ziarul *Az Est*. Scriem un articol despre situația cafelei și aș fi dorit să vorbesc cu soțul dumneavoastră.

Femeia păru să se liniștească puțin. Se așează pe canapea și sună după fată.

— Doriți cafea? îl întreabă pe Gordon.

— Mulțumesc.

— Cafea, Anna.

— Da, doamnă.

— De ce nu l-ați căutat la birou pe soțul meu? se uită la Gordon.

— Am avut treabă în zonă și m-am gândit să încerc, poate îl găsesc acasă. Conduce o firmă mare, poate că nu trebuie să meargă zilnic la birou.

— Tocmai de aceea conduce o firmă mare, pentru că în fiecare dimineață este la birou la opt. Și muncește, adăugă femeia, apoi, cu o mișcare grațioasă, își aranjă părul.

Gordon se uită la mâinile ei. Avea pielea obosită, dar, cu toate acestea, se ținea foarte bine. În tinerețe bărbaii cu siguranță stăteau la coadă pentru a-i intra în grații. Nu-i era ușor cu un trup atât de zvelt, dar cu postura capului, ca de regină, și cu siguranța de sine pe care o transmitea prin privirea ei îi alungase în mod sigur pe vânătorii de zestre, pe filfizoni și pe cei care o curtau fără intenții serioase.

— Înțeleg. Cu toate acestea, v-aș adresa câteva întrebări. Doar scurt.

— Vă ascult.

— Dacă știu bine, Arabia este unul dintre cei mai mari importatori de cafea, alături de Meinel.

— Așa este.

— Aveți magazine în Pesta, dar și în Germania.

— Așa este.

— La Berlin, München, Stuttgart și Bremen.

— Nürnberg, îl corectă femeia pe Gordon.
— Soțul dumneavoastră are, așadar, relații excelente.
— Ce vreți să spuneți? Își ridică femeia capul.
— Ei, Nürnberg este pepiniera național-socialiștilor. Adunările lui Hitler, defilările din septembrie, legile de la Nürnberg...
— Ce vreți să spuneți, de fapt? Întrebă femeia și se trase pe marginea canapelei.
— Că nu e simplu pentru un comerciant maghiar să aibă o firmă în cetatea naziștilor.
— Noi importăm cafea, nu fascism.
— Nu am spus așa ceva, bătu Gordon în retragere.
— Soțul meu a muncit mult pentru a ajunge pe piața germană. A făcut multe sacrificii. Abia dacă mai vine acasă, mai mult stă afară, mai ales la Berlin.

Anna bătu încetișor la ușă, apoi intră ținând o tavă de argint, pe ea un serviciu de cafea din porțelan de Meissen. Puse tava pe masă și ieși repede. Femeia luă cafetiera și turnă. Gordon continuă: — Aceasta ar fi fost următoarea întrebare. Ce se va întâmpla cu afacerea, cu imperiul? Le va prelua fiica dumneavoastră?

Parcă i-ar fi dat femeii o palmă. Mâna ei se opri în aer, cafetiera se cutremură. Inspiră adânc, lăsă cafetiera pe tavă, apoi, cu o voce rece și cu o privire în care se amestecau frica și ura, îi răspunse: — Dacă vreți să vorbiți despre afacere, căutați-l pe soțul meu. Dacă doriți să vorbiți despre familia noastră, mai bine plecați imediat. Scriitorășii n-au nicio treabă cu viața noastră privată. Vă conduce servitoarea, se ridică și ieși din cameră fără să privească înapoi.

Gordon gustă cafeaua. Nu înțelegea ce era cu tevatura legată de Arabia și Meinl. Era doar cafea – neagră și amară.

Slujitoarea apăru din nou în ușă. Gordon lăsă cu grijă ceașca pe masă și o urmă pe fată în hol, unde aceasta îl ajută să-și îmbrace haina. Gordon o măsură din priviri. Avea părul împletit în două codițe, ochi mari și rotunzi. Cu o mână osoasă își frământa șorțul.

— Ce s-a întâmplat cu Fanny? o întrebă el încet.
— Vai, Dumnezeule, nu mai întrebați așa ceva, răspunse fata cu privirea speriată.
— De ce nu?
— Pentru că nimeni nu vorbește despre ea. De-abia am venit aici, dar

nici numele nu i s-a pronunțat în fața mea.

— De când ești aici?

— De două săptămâni.

— Și fata dinaintea ta?

— S-a întors în satul ei natal.

— În care sat?

— Bükkszentkereszt.

— De ce?

— Nu știu.

— S-a certat cu stăpânii?

— Nu știu, vă rog, vă rog să plecați acum, zise fata și privi înspăimântată împrejur.

— Cum o cheamă?

— Teréz Ökrös, răspuse. Dar ce frumos broda... de minune! Nici dumneavoastră n-ați văzut așa ceva.

— Cred și eu, dădu din cap Gordon. Așadar, ce e cu fiica stăpânilor? Ce s-a întâmplat cu ea?

Fata se făcu palidă.

— Vorbiți mai încet! se răsti ea la Gordon.

Se înfuriase atât de tare încât nu-și mai putea ascunde accentul specific celor din nord.

— V-am spus că nu știu nimic. O vorbă nu scapă stăpânii despre ea. O singură dată am fost în camera ei, dar era atât de curată, de parcă nimeni n-ar fi locuit acolo. Au și zugrăvit-o.

Ridică sfidător capul.

— Acum vă rog să plecați, nu vreau să mă dea afară și pe mine.

Gordon ridică sprâncenele, dar nu mai întrebă nimic. Își luă pălăria și ieși. În fața casei, se întoarse și privi în sus clădirea. Perdelele atârnavu neclintite, în spatele lor nu văzu nicio mișcare, ca și cum înăuntru n-ar fi locuit nimeni.

Ajuns pe Alea Italiană urcă în tramvai, apoi în Piața Fânului luă alt tramvai. Se grăbi spre casă. Ușa i-o deschise Mór, care încuie imediat pe dinăuntru și lăsa cheia în încuietore.

— În sfârșit, băiete! se luminează el la față. Începuserăm să ne facem griji.

— Nu-i nicio problemă, bunicule, sunt acasă. Krisztina?

— Lucrează în camera de zi.

Gordon își scoase haina și intră în cameră. Krisztina strânsese totul cu grijă de pe biroul lui Gordon și era cufundată în desenat. Tușul aluneca ușor călăuzit de mâna ei. Gordon nu vedea ce lucrează.

— Așadar, ai apărut, își ridică ea privirea din desen.

— Da.

— Ei bine, ce s-a întâmplat?

— O să-ți povestesc pe drum, îi răspunse Gordon.

— Pe drum?

Însă Gordon ridicase receptorul și formă numărul serviciului de taxi. Se descurca tot mai bine cu mâna stângă, nu mai avea nevoie nici de creion.

— Înțeleg, coborâm în zece minute. Spuneți-i că poate vom dormi acolo, să fie pregătit.

Închise telefonul și căută ceva pe măsută. Găsi o broșură, formă din nou un număr și rezervă o cameră cu două paturi pentru două nopți.

— Ce-i toată chestia asta, Zsigmond? se ridică Krisztina.

— O să-ți povestesc în mașină.

— Ce?

— Ce am aflat.

— E atât de periculos încât trebuie să ne ascundem?

— Poate fi, răspunse Gordon și se apropie de dulap. Dar am nevoie și de ajutorul tău, își întoarse el privirea spre Krisztina.

Ea nu spuse nimic.

— Strâng repede câteva lucruri, continuă Gordon și aruncă pe pat niște haine. Te pregătești repede, te rog? Aș vrea să pornim cât mai curând.

Krisztina oftă, apoi își strânse furioasă desenele, își împachetă creioanele, tușurile și caietele. În acest răstimp, Mór stătea tăcut în ușa bucătăriei.

— Bunicule, se întoarse Gordon către el. N-ați vrea să-mi dați jos valiza de pe dulap? Eu nu sunt în stare.

Bătrânul se duse la dulap și trase o valiză învelită în mușama, uzată, umblată prin toată lumea.

— În ce te-ai băgat, băiete?

— În nimic din ce n-aș putea ieși, răspunse Gordon. Bunicule, m-am băgat în ceva ce nu știu unde va duce. Îmi fac griji pentru Krisztina și pentru dumneavoastră. Știu că nu vreți să veniți cu noi din cauza...

— Gemurilor, continuă Mór.

— Da, a gemurilor. Și nu vreți să plecați de acasă, dar măcar încuiați

ușa când sunteți acasă. V-ați cumpărat suficiente legume și fructe?

— Am mere, pere, struguri. Sunt cam veștede, și încep să se facă și castanele. De ce?

— Aș fi mai liniștit dacă nu ați ieși din casă câteva zile, pe cât se poate. Aveți destule fructe, aveți din ce face gem. Și oricum ați spus că nu aveți timp să vă scrieți rețetele.

Mór își strecură arătătorul de la mâna dreaptă în buzunarul vestei și îl privi pe Gordon tăcut.

— Ai dreptate, spuse într-un final. N-ar fi rău să-mi scriu cele mai bune rețete.

— Vedeți, cum a fost gemul de mere de data trecută...

— Acela n-a fost prea deosebit, dădu din mână bătrânul.

— Mie mi-a plăcut. Scrieți rețeta aceea. Ne întoarcem miercuri. Sau poate chiar mai repede.

Când coborâra în fața casei de pe Strada Cavalerului, taxiul îi aștepta deja, la volan fiind același Czövek, întocmai cum ceruse Gordon. Șoferul rânjea satisfăcut.

— Sărut mâna, domnișoară. Înțeleg că facem o excursie, nu-i așa? În ce direcție?

— În Piața Poligonului, răspunse Gordon.

Czövek băgă în viteză profund dezamăgit și porni. Nu scoase nicio vorbă, cum nici Krisztina nu vorbi, ci se cuibări într-un colț al mașinii și urmări circulația. Gordon se certă în sinea lui că nu-i ceruse lui Mór să-i bandajeze mâna, dar nu avusese timp de asta. Avea să ceară apă rece la hotel.

După ce opriră în Piața Poligonului, Krisztina se întoarse către Gordon.

— Așteptați-mă aici. Nu trebuie să urci, Zsigmond, o să mă grăbesc.

Czövek îi deschise Krisztinei portiera, apoi își aprinse o țigară. Gordon se lăsă pe spate și închise ochii. Dacă Krisztina avea toane, drumul acela, care oricum nu era foarte scurt, avea să pară foarte lung. Dar nu putea s-o condamne.

Deschise ochii abia când se trânti portiera. Krisztina se așază lângă Gordon, iar Czövek se strecură la volan.

— Acum, unde mergem? întrebă el. Înapoi pe Strada Cavalerilor?

— Lillafüred, Hotel Palace, răspunse Gordon.

Czövek fluieră scurt, își aranjă chipiul de șofer, scoase cu greu mașina

lui voluminoasă cu spatele din parcare și porni pe Calea Andrássy către Piața Eroilor. De pe Strada Arenei viră pe Calea Kerepesi, spre Drumul Național 3. Gordon se uită la vitezometru. Șaizeci de kilometri pe oră. Apoi, privindu-și ceasul, calcă că aveau să ajungă la ora șase, în cel mai bun caz, dacă nu chiar mai târziu.

Încet-încet casele se răreau, iar pe Gordon îl trecu un fior. Nu se simțea în largul lui niciodată când trebuia să părăsească Pesta. Nu se simțea în siguranță nici chiar în cartierele de la periferie. Nu putea să spună de ce. Era ca și cum ar fi ajuns într-o altă lume. Într-o lume necunoscută ale cărei reguli doar le bănuia. Dacă s-ar fi putut, n-ar fi plecat niciodată din Pesta. Nici Krisztinei nu-i vorbise despre acest sentiment, deși bănuia că ea știa.

Cum începeau să apară case mai neîngrijite, străzi lăturalnice mai noroioase, el se simțea tot mai puțin la locul lui. Asta până ieșeau din oraș. Aici Gordon deja respira mai degajat, dar continua să privească suspicios peisajul, satele din depărtare, pădurile dese, orașelele vesele. La Gödöllő mai fusese o dată, intrase și în castelul Grassalkovich, reședința lui Horthy. Îl trimisese ziarul la o recepție unde erau invitați mai mult diplomați americani. Îi plăcuse castelul, cu eleganța sa din alte vremuri, însă nu știa cum să interpreteze mentalitatea oamenilor. Orașenii se făleau cu aspectul lor citadin, iar cei din provincie nu s-ar fi dezbrăcat pentru nimic în lume de provincialismul lor autosuficient. Atunci se amplifică în el sentimentul că se află într-o altă țară.

— Ți-am spus să-ți cumperi o mașină, spuse Krisztina privind și ea peisajul.

— Nici prin gând nu-mi trece, răspunse Gordon.

— Ce frumos era acel Graham Paige! Costa doar opt sute de penghei, continuă Krisztina.

— Unde să merg eu cu mașina?

— De exemplu la Lillafüred, acum, cu mine.

— Pentru asta să fi cumpărat mașină? Să te duc la Lillafüred?

Krisztina îl privi și clătină din cap, dar nu-i răspunse.

— De altfel, adăugă Gordon, eu n-am nervi să conduc la Pesta.

Krisztina se întoarse spre geam. Ajunseseră pe la Gyöngyös când începu să vorbească din nou: — Îmi spui și mie despre ce e vorba? Sau vrei să faci pe detectivul secretos tot drumul?

— Da' de unde, răspunse Gordon. Nicidecum.

— Atunci spune odată, avem timp berechet.

— Fata moartă. O chema Fanny Szóllósy. Unicul copil al proprietarului firmei Arabs. Cum a ajuns în mâinile lui Csuli, încă nu știu. De fapt, asta știu, dar de ce s-a coborât atât – nu știu. Era îndrăgostită de Slomo, fiul rabinului Rav Teitelbaum Sajele. Bănuiesc că băiatul a lăsat-o grea, apoi s-a aflat cumva, iar rabinul și-a urcat băiatul pe vapor și l-a trimis la New York.

— Cum a ajuns Fanny pe stradă?

— Asta nu știu.

— A dat-o afară taică-su?

— Nu știu, Krisztina, dar răspunsul este acolo, unde mergem acum, răspunse el, apoi îi povesti tot ce aflase de la servitoarea familiei Szóllósy și, evident, de la soția lui Szóllósy.

— Deci, mergem la Lillafüred ca să vorbim cu Teréz Ökrös la Bükkszentkereszt.

— Dar și pentru că tu ți-ai dorit de mult timp să vii aici, dădu din cap Gordon.

— Zsigmond, n-are rost să amesteci lucrurile. Venim aici pentru că ai tu treabă. Nu de dragul meu.

— Dar și pentru că nu am vrut să rămâi la Pesta, răspunse Gordon. Nu cred că ai fi în siguranță acum acolo.

— Îți făceai griji pentru mine? își ridică sprâncenele Krisztina.

— Da, pentru tine.

Ea nu răspunse. Rămase pe gânduri câteva clipe.

— Știi despre ce e vorba?

Gordon clătină din cap.

— Nu știu, Krisztina, doar bănuiesc.

— Ce bănuiești?

— Ceva cumplit. Dar sper din tot sufletul că nu s-a întâmplat lucrul la care mă gândesc.

— La ce te gândești?

— Nu vrei să știi, răspunse Gordon.

— Ba da, vreau să știu, dar tu nu vrei să-mi spui.

— Nu-ți spun pentru că încă nu sunt sigur. Îți povestesc când aflu totul.

— Când va fi asta?

— Nu știu. În câteva zile. Săptămâna asta.

— Săptămâna asta, îl privi Krisztina stând pe gânduri. Ah, dacă tot vorbim, era să uit. Săptămâna asta trebuie să le răspund celor de la Penguin.

— Știu, nu am uitat.

— Bine.

Trecuse mult de ora șase când ajunseră la Miskolc. Czövek conducea cu atâta siguranță de sine pe serpentinele abrupte care duceau la hotel, de parcă ar fi știut drumul pe dinafară.

Se lăsase noaptea. Arareori venea din față vreo mașină și încă și mai rar erau nevoiți să ocolească câte-un turist rătăcit, cu baston de excursie, cu capul plecat și având un rucsac pe umeri. În dreptul barierei se opriră, căci trecea pufăind un trenuleț turistic cu vagoanele pline cu copii care țineau fețele lipite de geam și părinți stând obosiți lângă ei. Din depărtare se zăreau luminile Hotelului Palace.

Gordon privi tăcut clădirea scufundată în lumină de pe malul lacului Hámori. Din 1931, de când văzuse prima dată această capodoperă, încerca să înțelegea ce căuta ea acolo. Evident că și atunci venise în interes de serviciu, dar nu putea să nu constate frumusețea și existența extrem de anacronică a castelului. Familiile germane străvechi aveau asemenea castele, în ale căror săli, cu secole în urmă, stătuseră la povești regi, cavaleri și prințese, iar în sătucurile de la poalele castelelor crescuseră generații întregi. Apoi regii și prinții dispăruseră, veniseră vremuri noi, mai moderne, castelele fuseseră roase de timp. Însă cel din fața lui fusese construit cu numai șase ani înainte, având din start destinația de hotel. Și, pe deasupra, arhitectura lui venea din Evul Mediu, din epoca lui Matei Corvin. Gordon privi îngândurat clădirea în timp ce trecură pe lângă pâraul Sinva și urcară șerpuind până în fața hotelului.

Un valet în uniformă le deschise portiera. Krisztina coborî din mașină, la fel și Gordon.

— Trage pe dreapta, mă întorc imediat, îi spuse Gordon lui Czövek.

Hamalul luă bagajele și îi urmă în holul luxos. Bărbați în costume vânătorești și smoching se grăbeau către restaurant, lângă ei soțiile lor în rochii de seară scumpe, cu bijuterii grele. Gordon se duse la recepție.

— Pe numele Gordon, o cameră cu două paturi pentru două nopți, spuse el răspicat.

— Da, domnule, răspunse bărbatul și răsfoi registrul. Pofțiți la etajul trei. Hamalul o să vă arate drumul.

— Ar trebui să se cazeze pentru o noapte și șoferul meu, spuse Gordon.

— O, sigur că da. Pofțiți, pot să vă recomand câteva case unde ar putea dormi peste noapte.

Gordon luă biletul pe care recepționarul scrisese adresele și se întoarse către Krisztina.

— Dacă vrei, urcă. Îl trimit pe Czövek să se cazeze și vin și eu.

— Grăbește-te, răspunse Krisztina și porni spre hamal.

Czövek fuma stând pe capota mașinii. Zărindu-l pe Gordon, sări de pe mașină.

— Uite, Czövek, aici sunt câteva adrese unde poți dormi peste noapte, îi întinse el hârtia, apoi o monedă de cinci penghei. Și ia banii. Ar trebui să-ți ajungă și pentru micul dejun.

— Mulțumesc.

— Du-te, iar mâine dimineață la ora nouă să fii aici.

Czövek aruncă mukul de țigară, urcă în Opel și viră către sat.

Hamalul tocmai cobora din lift când Gordon se întoarse și îi vârî în pumn o monedă de un pengheu, apoi urcă la etajul trei. Ușa liftului se deschise fără zgomot, iar Gordon păși pe covorul pufos. Lămpile umpleau culoarul cu lumină, de parcă ar fi fost zi. Gordon urmări numerotarea camerelor, făcu la dreapta și, cam pe la mijlocul culoarului, intră în camera 304.

Pe măsuta din fața balconului ardea o lampă. Din baie se auzea clipocitul apei. Gordon se apropie de geam, dădu perdeaua la o parte și privi copacii zvelți agățați de panta abruptă a munților înalți și razele lunii care se reflectau în oglinda lacului.

Ușa băii se deschise. Krisztina ieși purtând o cămașă de noapte de satin pe care i-o făcuse cadou Gordon de Crăciun, în 1934. Părul desfăcut i se revărsa pe umeri. Lumina din baie trecea prin materialul fin la cămășii.

Gordon își aruncă haina, își scoase sacoul și își desfăcu cravata. Krisztina se duse la pat și se strecură sub plapumă.

— Ce mai aștepti? se uită la Gordon. Vino odată!

Gordon nu mai așteptă nimic. Se apropie de ea.

OPT

Trecuse de ora opt când se treziră, însă Gordon tresărise din somn de mai multe ori: îl deranja lipsa zgomotului. Era prea multă liniște. Însă de fiecare dată reușise să adoarmă la loc. Coborî din pat și se duse în baie. Cu prețul mai multor tăieturi, în aproape o jumătate de oră reuși să se bărbiească. Atunci apăru și Krisztina.

— Bună dimineața, îl salută ea.

— Bună dimineața.

— Ne grăbim?

— Czövek ne așteaptă la nouă la intrare, răspunse Gordon. Dacă vrei să luăm micul dejun, n-ar strica să ne grăbim.

Pe la opt și jumătate erau deja în restaurant. Krisztina comandă omletă, Gordon cafea. Urmăreau hotelul care se trezea încet la viață, precum și oaspeții îmbrăcați potrivit activităților pe care și le propuseseră pentru ziua respectivă: unii pentru excursii, alții pentru vânatoare, însă multă lume purta costum, bucurându-se că hotelul oferă diverse oportunități de petrecere a timpului pentru care nu erau nevoiți să se deplaseze. Sala de biliard și de cărți se umplu repede cu bărbați, femeile stând de vorbă, ascultând muzică sau bârfind în grădina de iarnă.

Ospătarul aduse câteva ziare din Pesta, dar Gordon doar flutură din mână.

— Mulțumesc, în dimineața asta mă simt excelent fără ele. Pe tine te interesează? o întrebă pe Krisztina.

— Nicidecum. Mai bine spune-mi ce vrei să o întreb pe Teréz Ökrös.

— Să spună tot ce știe despre domnișoara Szóllósy, ridică Gordon din sprâncene.

El și Krisztina se înțelegeau deja și fără cuvinte – când doreau acest lucru.

— Nu știu cât o să-ți povestească ție, dar cu siguranță mult mai mult decât mie. Tu te descurci mult mai bine. Doar stai de vorbă cu ea și află tot ce știe Teréz.

Cu câteva minute înainte de nouă ieșiră pe ușa principală a hotelului. Czövek îi aștepta deja, aproape în aceeași poziție în care când se despărțiseră cu o seară în urmă: își consuma micul dejun de pe o față de

masă pusă pe capota Opelului. Când îi văzu, zâmbi larg.

— Gustați asta! Dumnezeule, nici nu știu când am mâncat ultima dată o tobă regească așa de bună! zise el le întinse o bucată de tobă.

— Dac-aș fi știut, Endre, n-aș fi luat micul dejun, răspunse Krisztina zâmbind.

— Nu-i nimic, dar nu uitați, restul este în mașină, sări Czövek de pe capotă ca să le deschidă portiera, apoi, imediat ce ei doi se suiră în mașină, porni.

Lângă lac viră la stânga pe drumul abrupt care ducea la Bükkszentkereszt. Opelul urca dealul sigur și hotărât, însă nu prea repede, așa că aveau timp să admire peisajul. În stânga, deasupra lor se înălța Vârful Piatra Albă – pe stâncă și văzură două persoane. Czövek se bucura în mod vizibil de drum, manevra cu multă pricepere matahala de mașină. Drumul era mărginit de plop. Spre norocul lor, nu au întâlnit nicio căruță, astfel că ajunseră la destinație în numai douăzeci de minute.

Frumusețea și aspectul îngrijit al satului aflat în vârf de munte îl surprinseră pe Gordon. Chiar și pe Krisztina, care remarcă: — Parcă ne-am afla în Alpi, așa de frumos e aici.

De o parte și cealaltă a străzii principale erau înșirate gospodării curate, de ai fi crezut într-adevăr că satul se află undeva în Alpi; doar stilul caselor era diferit. Gordon privea nedumerit ferestrele înguste, ca niște hublouri, și acoperișurile joase ale caselor lunguiețe, cu prispă, care uneori se cățarau pe coasta dealului. Nu-i de mirare că în țara asta e atât de mare numărul sinucigașilor. Nu melodia *Duminică tristă*, considerată imnul sinucigașilor, îi ducea pe oameni la sinucidere, ci caselor lor triste, întunecoase, apăsătoare. Trecând pe lângă clădiri, își aruncă privirea prin geamuri. Lui Gordon îi era suficient să vadă plafoanele joase, cu grindă, vopsite în maro, ca să-i piară pofta de viață, și nici nu-și putea imagina cum ar fi fost să se trezească în fiecare dimineață și să-și trăiască toată viața acolo.

— Oprește puțin, îi spuse lui Czövek când ajunseră în dreptul unei femei cu un bidon de lapte în mână, care, după ce o întrebară, le arătă unde locuiește Teréz Ökrös.

Parcară în fața unei gospodării îngrijite și se dădură jos. Czövek scoase de sub scaun o legătură de cârnați și își continuă micul dejun.

Când pășiră în fața porții cioplite apărură brusc, din neant, doi câini Puli întrecându-se în lătrat. La zgomotul făcut de câini, din șopron apăru un bărbat mai în vârstă care porni către poartă.

— Ziua bună, îl salută Krisztina. O căutăm pe Teréz.

Bărbatul se răsti la câini cu o voce joasă. Aceștia se întoarseră și se așezară în fața prispei.

— Intrați fără grijă, nu mușcă.

Gordon se uită neîncrezător la câini, dar în final deschise poarta. Bărbatul solid, cu mustăți ca de somn, își șterse mâinile de pantaloni.

— O căutați pe Teréz? întrebă.

— Pe ea, răspunse zâmbind Krisztina.

— Puteți s-o căutați, căci nu-i acasă. S-a dus la Miskolc să-și rezolve problema cu carnetul de menajeră, spuse bărbatul.

— Sunteți soțul ei?

— Fratele mai mare. Ce vreți de la ea?

— Am vrea să vorbim cu ea despre stăpânii precedenți, răspunse Gordon.

— Din partea mea..., ridică din umeri bărbatul. Dar se întoarce de-abia după masă. Înainte de trei n-are cum să ajungă.

— Atunci ne întoarcem pe la ora trei, spuse Gordon și o luă de braț pe Krisztina, întorcându-se la mașină.

— Ce facem? întrebă Krisztina.

— Nu știu, răspunse enervat Gordon. Așteptăm până la trei.

— Bucură-te și tu puțin că ai scăpat de oraș și vezi mai mult de trei copaci laolaltă.

Gordon dădu din mână și urcă în mașină. Czövek își strânse rapid masa și se strecură la volan.

— Încotro?

— Înapoi la hotel, spuse Gordon și tot drumul privi tăcut pe geam.

La hotel se înviorase circulația. Veneau și plecau întruna mașini de lux, aducând și luând oaspeți. Gordon îl rugă pe Czövek să se întoarcă la două și jumătate, apoi întrebă la recepție dacă i se poate împrumuta o mașină de scris.

— Cum să nu, domnule, răspunse recepționarul. O să v-o trimit în cameră, cu hârtie cu tot.

— Doar nu vrei să lucrezi, îl privi Krisztina în lift.

— Nu neapărat, răspunse Gordon. Dar n-ar strica să scriu ce am aflat până acum.

— Cu ce folos?

— Să văd cazul în ansamblu. Ceva nu se potrivește în povestea asta.

— Ce anume?

— O să-ți spun în cameră, răspunse Gordon, când liftul opri la etajul trei.

În cameră, Krisztina își scoase din valiză aparatul de fotografiat, o pereche de pantofi comozi, o pălărie croșetată, mănuși și o haină mai călduroasă.

— Știai că o să ai timp de excursie?

— Nu, dar nu deranjează cu nimic că mi le-am adus, nu-i așa? Nu vii cu mine?

— Nu, clătină Gordon din cap.

Cineva bătu la ușă. Gordon deschise, luă de la hamal mașina de scris Remington și o puse pe masa de lângă ușa balconului.

— Înainte să plec, spune-mi și mie ce nu se potrivește în povestea ta, se întoarse Krisztina către Gordon.

Tocmai pune hârtie în mașină.

— Avem un comerciant evreu creștinat a cărui fiică creștină se îndrăgostește de băiatul unui rabin hasidic, începu el. Până aici, nimic deosebit. Apoi, la marginea unui cartier deocheat e găsit trupul neînsuflețit al fetei, gravidă în trei luni. Asta deja e ceva, dar nu ceva foarte interesant. Eu sunt bătut de un bărbat cu nasul spart, pe nume Pojva, despre care se spune că e bătauș tocmit. Bănuiala că el ar fi ucis-o pe fată nu e confirmată, însă de fată nici măcar familia nu vrea să audă, de parcă nici n-ar fi existat. Pot accepta și asta. Însă nu și ideea că tatăl ei ar fi tocmit pe cineva să o ucidă.

— De ce, n-ai mai auzit de așa ceva?

— Ba da, Krisztina, cum să nu fi auzit. Dar nici așa nu se leagă. Ceva nu se leagă. De aceea vreau să scriu totul, să văd în ansamblu dacă sunt sincope în poveste, dacă am omis ceva, nu cumva să fi trecut vreun lucru cu vederea.

— Atunci muncește, fă-ți ordine în gânduri, dădu din cap Krisztina și, cu aparatul de fotografiat pe umăr, ieși și închise ușa.

Inițial Gordon încercă să-și folosească mâna dreaptă cu grijă, apoi constată cu uimire că nici pe departe nu-l durea atât tare cum credea. Dar, cu toate că nu se forță prea tare, pe la ora unu, când se întoarse Krisztina, folosea cu precădere mâna stângă.

Krisztina lăsa aparatul de fotografiat pe pat. Gordon îi făcu semn că e

aproape gata. La capătul alineatului scoase hârtia din mașină și se ridică.

— Ai văzut multe lucruri frumoase? o întrebă pe Krisztina.

— Da, dar dacă nu mâncăm imediat, o să mor de foame, și nici tu nu vrei asta, răspunse ea.

Gordon vârî hârtiile în buzunarul interior și coborâră la restaurant.

În timpul prânzului Krisztina povesti cu ochi strălucitori despre plimbarea pe care o făcuse. Urcase la Vârful Piatra Albă, traversând pădurea. Panta era atât de abruptă încât drumul parcurs fusese de cel puțin cinci ori mai lung decât dacă ar fi mers în linie dreaptă.

— Mă doare tot corpul, spuse ea cu satisfacție. Picioarele, umerii, mâinile.

— Pe tine măcar te bucură durerea, observă Gordon. Și, ai făcut fotografii?

— Sigur că am făcut, cu cerbi, două căprioare și fazani, zâmbi Krisztina.

Și continuă să-i povestească lui Gordon despre pădure, locuri de pândă, frunzele galben-aurii, brazii înalți până la cer.

— Ai găsit ce nu se potrivește? întrebă după ce-și încheie povestea.

— Poate că se potrivește totul, răspunse Gordon. Poate că pur și simplu nu vreau să accept ce sugerează faptele.

— Tu ai spus că faptele nu pot fi contrazise.

— Așa este. Dar deocamdată nu cunosc toate faptele. Să mergem la femeia aceea.

Opelul opri în dreptul casei. Văzându-i, bărbatul cu mustața lungă strigă înăuntru. După câteva clipe ieși pe ușă o femeie corpolentă a cărei vârstă era greu de stabilit. Putea să aibă la fel de bine treizeci de ani sau cincizeci. Când începu însă să vorbească, vocea trădă că se afla undeva la mijloc.

— Intrați, intrați, îi invită ea.

Cei doi câini Puli îi urmăreau cu privirea pe Krisztina și Gordon cum intră în bucătărie. La masă stăteau doi copii de vreo zece ani. Teréz îi trimise afară, apoi trase două scaune lângă masă.

— Luați loc. Nu putem intra în cameră pentru că mama e bolnavă.

— Sper că nu este ceva grav, spuse Krisztina.

— La peste optzeci de ani totul e grav, răspunse Teréz.

— Am auzit că brodați extrem de frumos, se uită Krisztina la masa acoperită cu o față de masă superbă.

— Nu suficient de frumos, se înroși femeia.

— Mai arătați-mi câteva, o rugă Krisztina.

Teréz intră în cameră, iar Gordon se ridică ușor agitat și se duse la ușă. Privea suspicios soba, tavanul deloc înalt și scaunele sculptate. După câteva minute Teréz apără cu câteva mileuri și cu o față de pernă pe braț. Le puse pe masă, în fața Krisztinei, care începu să caute ceva în geantă, apoi se uită la Gordon.

— Zsigmond, mi s-au terminat țigările. Vrei să-mi aduci un pachet?

— Sigur, răspunse el. Unde se găsesc țigări pe aici?

— Cel mai aproape la Lillafüred. Pentru țigări normale, de care fumați dumneavoastră, adică. La noi nu se găsește decât mahorcă.

— Va dura cel puțin o oră până ne întoarcem, spuse Gordon. Reziști până atunci fără țigări?

— Du-te liniștit, mă descurc fără țigări până atunci.

Gordon ieși din casă, dădu din cap în semn de salut către bărbatul din grădină și se duse la Opel.

— Du-mă înapoi la hotel, Czövek, îi spuse șoferului.

La hotel, Gordon cumpără un pachet de țigări, strânse ziarele din cafenea, comandă o cafea și se apucă de lecturat.

Nici n-ar fi putut calcula mai bine momentul întoarcerii. Imediat ce opriră în dreptul casei, Krisztina ieși pe prispă, cu un mileu și o față de pernă în mână. Își luă rămas-bun de la femeie, făcu cu mâna către bărbat, ieși pe poartă și se așeză în mașină lângă Gordon.

— Unde mergem? se întoarse șoferul.

— Înapoi la hotel, răspunse Gordon, dar Krisztina își puse mâna pe brațul lui.

— Nu, să nu ne întoarcem încă. N-am chef de aglomerație. Porniți și ne vom opri undeva pe drum.

— Pot să vă recomand ceva? întrebă Czövek.

— Recomandați, răspunse Gordon.

— Așadar, doamna Bús, gazda în casa căreia m-am cazat, mi-a spus că nu departe de Vârful Piatra Albă e un restaurant în pădure. E mai degrabă o cabană vânătorească, dar văduva s-a jurat pe tot ce are mai sfânt că în zonă nu găsești bucătărie mai bună. E în inima pădurii.

— Mergeți, dădu din cap Gordon. Mergeți.

Czövek băgă în viteză și porni către celălalt capăt al satului. Gordon își întoarse privirea către Krisztina, care mângâia mileul absorbită de gândurile

ei. Gordon știa că în asemenea situații nu are voie să-i vorbească, trebuia să aștepte până începea ea să povestească. Pe vremuri Gordon încercase s-o forțeze, dar fără niciun rezultat, astfel că acum o lăsă în pace. Cum trecură de ultima casă, Gordon observă o plăcuță a cărei inscripție o spălaseră de mult ninsoarea și ploaia. Soarele plătând de octombrie începea să apună, așa că șoferul aprinse farurile și trase pe dreapta. Aduse spătarul scaunului mai în față, își împinse șapca de pe frunte și se întoarse către pasageri.

— Văduva mi-a spus că drumul e cu hârtoape. Țineți-vă bine.

Și porni pe drumul neasfaltat care de fapt nu era altceva decât o uliță umblată de căruțe, plină de urmele copitelor de cai. În jurul lor, copaci crescuți până la cerul cenușiu. Opelul gemea și gâfâia pe ulița noroioasă. Pentru un timp, în mașină se așternu tăcerea. Czövek era concentrat cu toți neuronii asupra drumului, stătea aplecat pe volan și evita băltoacele, gropile și crengile, ca brusc să se trezească într-o poiană.

— Te-a păcălit văduva, spuse Gordon. Aici nu e nicio cabană vânătorească. Sau ai greșit drumul.

— Nicidecum, spuse șoferul.

— Dar ne aflăm în mijlocul pustietății.

— Înseamnă că mai avem doar câteva sute de metri, spuse Czövek și continuă drumul încet.

Ajunse la o intersecție, unde viră la dreapta. Între timp, amurgul se prefăcu în întuneric, copacii stăteau aplecați unul lângă altul deasupra lor, crengile tufelor zgâriau mașina. Gordon se întoarse către Krisztina, dar nu-i văzu chipul. Czövek se lupta în același timp cu volanul, cu frâna, cu ambreiajul și cu schimbătorul de viteze. Opelul greoi aluneca de colo-colo în noroi, iar urcușurile mai abrupte le reușeau abia la a doua încercare. Când ajunseră în vârf, zăriră în depărtare o lumină.

— V-am spus, nu-i așa? strigă victorios Czövek.

Într-adevăr, spusese. Pe măsură ce se apropiau constatară că lumina provenea de la o cabană de vânătoare, și încă una destul de mare, așezată în coasta mai puțin abruptă a unui deal, într-o poiană. Din horn șerpuia fumul, în fața intrării stăteau plictisiți doi câini vișla, în spate un cuptor în aer liber, cu ușa deschisă.

Se opriră lângă grajd. Caii începură să tropăie nervoși. Ușa cabanei se deschise și dinăuntru ieși un bărbat cu părul tuns scurt și cu ochelari. Își puse mâinile pe șold și rămase nemișcat, așteptând.

— Ei, ce spuneți? întrebă Czövek.

— Până aici nu-i rău, răspunse Krisztina.

Gordon coborî din mașină și se întoarse către bărbat.

— Bună seara! Am auzit că la dumneavoastră se gătește bine.

Capul bărbatului începu să se clintească abia perceptibil, apoi el inspiră adânc.

— B-b-bună seara! B-b-bucătăria se deschide de-abia peste o oră.

Se bâlbâia, dar, pentru că făcuse tot posibilul să nu o facă, vorba îi devenise sacadată. Se observa cât de mult se lupta uneori cu câte-o consoană, cum se observa și faptul că pe el acest lucru nu-l deranja câtuși de puțin.

— Sunt I-i-istván Bársony, întinse el mâna cu un zâmbet luminos. Intrați, vă rog.

Deschise larg ușa, oferind imaginea vie dintr-o pictură de demult. Din dreapta, un șemineu răspândea căldură din abundență, în fața lui stătea întins un câine vișla, iar pe pervaz dormea o pisică. În fața șemineului erau patru mese cu scaune, lângă perete un divan, în fața lui o masă grea de stejar, pe pereți indispensabilele trofee vânătoarești și între ele suporturi de lumânări. În spate, o ușă ducea în bucătărie. Preț de o clipă, o femeie tânără își scoase capul cu părul împletit în codițe, evaluă numărul persoanelor sosite, apoi închise ușa. Bársony îi pofti la o masă.

— Am o tescovină bună. D-d-doriți?

— Dorim, răspunse Krisztina, apoi se ridică și se duse la șemineu.

Își întoarse spatele către foc, ca să se încălzească. Bársony aprinse lumânarea de pe masă, le așeză în față meniul, apoi se duse în spate, în bucătărie. Czövek se fâțâia nedumerit pe scaun, nu obișnuia să stea la aceeași masă cu clienții. Gordon tocmai își scoase o țigară din portțigaret când apăru Bársony cu o tavă cu patru țoiuri pe care o puse pe masă.

— Veniți aici, îi făcu semn Krisztinei. Dacă b-b-beți asta, n-o să vă mai fie frig, cu siguranță.

Krisztina se apropie de masă, ridică un pahar, ceilalți îi urmară exemplul, și dădu peste cap băutura. Gordon se zbârli și ceru un pahar cu apă în timp ce îi întinse Krisztinei un meniu.

— Ce mănânci?

Krisztina studie rapid meniul de numai o pagină pe care nu găsi nici supă, nici desert, nici pește, nici legume – numai și numai vânat.

— Mie comandă-mi friptură de cerb și crochete de cartofi.

Gordon bău apa, apoi începu să-i înșire lui Bársony felurile comandate.

El ceru coaste de mistreț cu piure de cartofi, iar Czövek – chiar dacă se sfia – comandă gulaș de fasole cu carne de mistreț.

— Excelent, pur și simplu e-e-excelent, îi alunecă lui Bársony până la urechi gura. Ați făcut cele mai bune alegeri, nici eu nu v-aș fi putut comanda ceva mai bun. Într-o oră totul va fi gata. Dacă doriți, trag scaunele lângă foc.

— Lăsați, dădu din mână Krisztina. Mergem la o plimbare, ne încălzim după aceea.

— Să fiți cu băgare de seamă, îi atenționează vânătorul. Casa se vede de la distanță, dar nu vă îndepărtați prea tare. Dacă mergeți în direcția aceea – și arată cu degetul –, ajungeți la Vârful P-p-piatra Albă. E o potecă bătătorită, nu aveți cum să vă rătăciți. Dacă nu vă întoarceți într-o oră, pornesc după dumneavoastră cu câinii.

O bucată de drum, luminile cabanei de vânătoare luminară poteca. Krisztina îl luă de braț pe Gordon și merseă alene. Nu se grăbeau, nu aveau niciun motiv. Iar Krisztina începu să povestească ce auzise de la Teréz Ökrös. Vocea ei ascundea o ușoară nesiguranță, de parcă n-ar fi înțeles nimic din poveste, deși știa că e adevărată.

— Fanny era o fetiță frumoasă, drăguță, vioaie. S-a născut în primii ani de război, atunci tatăl ei începuse să călătorească mult în Africa. Poate nu întâmplător, cel puțin în opinia Terézei. Și-ar fi dorit cu orice preț un băiat, dar soția a născut atât de greu încât medicii au spus că nu mai pot avea copii. Szóllósy era supărat deopotrivă pe soție și pe fată și, cu toate că își ascundea acest sentiment, s-a îndepărtat de ele. Poate că nici nu ar fi fost nevoie să călătorească atât de mult, dar nu găsisse un pretext mai simplu și mai la îndemână pentru a fi departe de familie. Fata o iubea enorm pe mama ei și pe Teréz, care a crescut-o, căci ea a fost doica lui Fanny. La 18 ani, Teréz a născut un băiat, atunci s-a angajat la familia Szóllósy. Fanny învăța cu sârguință la domnișoarele engleze, nu ducea lipsă de nimic, temându-se doar de atitudinea rece și reținută a tatălui ei. Mergea cu mama ei regulat la biserică și nu făcea deloc probleme.

Krisztina se opri la un copac căzut, se așeză pe el și continuă:

— Tatăl ei a decis unde își va continua studiile. A trimis-o pe Fanny la Universitatea Politehnică din Berlin, însă fata voia să se ocupe de artă, așa că s-a întors acasă, spunându-i tatălui ei, că dacă îi permite să plece la Paris, la Sorbona, după aceea va învăța ce dorește el. Comerț, contabilitate, orice,

dar ea acum vrea să picteze. Szóllósy s-a înfuriat nespus, însă ulterior, la insistența soției, a fost de acord. Fanny a studiat trei ani pictura, venind acasă doar vara și de Crăciun. Însă în această primăvară, în mijlocul semestrului, a apărut brusc în Strada Pasarét, s-a așezat în fața tatălui ei și l-a anunțat că se mărită. În ceea ce o privește pe Teréz, în casă nu existau secrete. Ce nu deslușea din cauza țițetelor îi povestea Fanny, spuse Krisztina.

Gordon o asculta în liniște.

— S-a aflat că Fanny s-a întâlnit la Paris cu fiul rabinului hasidic din Pesta. S-au îndrăgostit și, pentru a se putea căsători cu el, trebuia să treacă la religia mozaică. Szóllósy i-a răspuns răstit că nici nu se poate pune problema. Ce s-ar întâmpla dacă ar afla partenerii lui nemți? Se va descoperi că și el este evreu și putea să-și ia adio de la afacerile din Germania. În plus, nici în Ungaria nu e recomandabil să fii evreu. Mai bine o mărita cu un protestant, decât cu un evreu, a țițat Szóllósy. La care Fanny i-a răspuns că pe ea nu o interesează germanii, nici afacerile, ea vrea să se mărite și se va mărita cu Slomo. La care tatăl ei a întrebat-o dacă nu vede ce se întâmplă aici, ce se întâmplă la Nürnberg. Ei ar fi terminați dacă li s-ar afla originile. Iar dacă Fanny ar deveni israelită, s-ar afla. Pe ea nu o interesează, a răspuns Fanny, ea se mărită cu băiatul acela. Și renunță la religia creștină. Dacă te mai întâlnești cu el, a spus tatăl, nu mai ești fiica mea. Teréz nu a auzit restul pentru că s-a speriat foarte tare și s-a dus în pivniță să facă curățenie.

Krisztina dădu din cap.

— După o jumătate de oră Teréz tocmai urca din pivniță când a văzut-o pe Fanny cu o valiză în mână. S-a uitat la Teréz, ochii i s-au umplut de lacrimi, dar arătau o hotărâre incredibilă. De atunci doamna Szóllósy nu a mai vorbit cu bărbatul ei. Câteva zile mai târziu, tatăl lui Fanny a cerut să fie împachetate lucrurile și mobila fetei, a chemat zugravi și a zugrăvit camera, a dus un pian în ea, iar el a devenit mai posac ca niciodată.

— Ce s-a întâmplat după asta? întrebă Gordon, deoarece Krisztina tăcuse.

— Nu prea multe, răspunse ea. Teréz crede că femeia s-a întâlnit de mai multe ori cu fiica ei, dar e numai o bănuială. Soția lui Szóllósy nu i-a mai făcut niciodată confidențe Terézei, dar bănuiește că s-a întâlnit cu Fanny. Nu odată s-a întâmplat să se îmbrace brusc și să plece de acasă, spunându-i întotdeauna Terézei unde se duce. Înainte nu obișnuia să facă asta. Acum,

însă, înșira că se duce la cafenea, la cumpărători, la expoziție. Iar când se întorcea, doar stătea în camera de zi, bea vin, uneori câte-o sticlă întreagă, privea în gol și fuma, deși se lăsase de fumat în '25.

— Dar Teréz de ce a trebuit să plece?

— Acum două săptămâni Szöllősy a chemat-o la el, i-a dat salariul pe două săptămâni și după douăzeci de ani de muncă a concediat-o pe loc. Ea a venit acasă și de atunci nu știe nimic nici de Fanny, nici de familia Szöllősy.

— Atât a spus?

— Atât.

— Înțeleg.

— Eu însă nu înțeleg, Zsigmond! se ridică brusc Krisztina. Tu spui mereu „înțeleg, înțeleg, înțeleg”. Ce naiba înțelegi din asta? Pentru că eu nu pricep nimic. Absolut nimic!

Și porni spre vârf. Gordon se ridică și el și porni în grabă după ea, o luă de braț și o întoarse către cabana de vânătoare.

— S-a înserat. Mai bine mergem la căldură. Oricum nu se mai vede nimic din vârf.

Krisztina se lăsă condusă de Gordon. Se sprijini de brațul lui și merseară așa încet către luminile cabanei de vânătoare.

Când intrară, pe Krisztina o lovi mirosul cinei. Se cutremură.

— Tu ai poftă de mâncare?

— Am, răspunse Gordon. O să vezi că îți vine și ție pofta. Ne așezăm aici, lângă șemineu, comandăm o sticlă de vin, cinăm în liniște și pace și, dacă vrei, mai vorbim la hotel.

Bársony intră în bucătărie, apoi, după numai un minut, se întoarse cu o tavă.

— P-p- puțină tărie pentru pofta de mâncare, spus el și lăsă țoiurile pe masă.

Gordon doar atinse băutura cu buzele, Krisztina însă dădu tescovina pe gât.

— Aduceți o sticlă de vin roșu, dacă aveți, îl privi el pe vânător, care dădu din cap și intră în bucătărie.

Gordon o ajută pe Krisztina să-și scoată haina, apoi îi trase un scaun. Czövek stătea la masa din colț, îi privea în liniște, fumând, iar din privirea lui Gordon înțelese că nu era cazul să-i deranjeze.

Bársony așează în fața Krisztinei friptura de cerb cu crochete de cartofi și un bol cu gem de afine, iar în fața lui Gordon puse un vas de majolica ce

conținea coaste de mistreț și cartofi, și, în final, în fața lui Czövek puse o farfurie adâncă cu gulaș de fasole. Simțise și el ceva, probabil, pentru că nu se întoarse în bucătărie, ci se așeză la o masă alăturată și începu să discute cu ei. Inițial, Gordon se înfurie că nu-i lasă singuri, apoi observă că Krisztinei îi plăceau în mod deosebit poveștile vii, adesea pline de autoironie, ale vânătorului. Vinul îi readusese și pofta de mâncare, se înfrupta din friptura de cerb de parcă n-ar fi văzut mâncare de câteva zile. Gordon se simțea recunoscător față de Bársony pentru poveștile sale, iar Krisztina continua să consume cu plăcere friptura, dar și vinul. Spre sfârșitul cinei, pe fundul sticlei mai rămăsese doar cât pentru un pahar. Krisztinei i se închideau ochii de somn. Gordon ceru nota și plăți. Bársony îi conduse la mașină.

— Mă bucur foarte mult că ne-ați v-v-vizitat, spuse zâmbind. V-v-veniți și altă dată.

Czövek porni motorul. Încă nu plecaseră din fața cabanei când Krisztina adormi rezemată de umărul lui Gordon.

Ajunși în fața hotelului, Krisztina se trezi brusc.

— Am ajuns?

— Da, îi răspunse Gordon și o ajută să coboare din mașină, apoi îi făcu semn lui Czövek să nu plece.

Ajunși în cameră, Krisztina se așeză pe marginea patului și încercă să se dezbrace. Gordon o ajută, o înveli și câteva minute mai târziu femeia dormea profund.

Gordon se așeză la masa de scris, scoase o foaie cu antet și, după mai multe încercări, găsi în sfârșit poziția în care putea să țină corespunzător stiloul. Se aplecă asupra hârtiei și începu să scrie:

„Krisztina, m-am întors la Pesta. N-am vrut să te trezesc. Sper că ai dormit bine. Până te întorci mâine cu Czövek la Pesta, voi ști mult mai multe. Dar acum n-am putut rămâne cu tine. Știu că te simți amăgită, că ești supărată, dar, te rog, nu fi mai furioasă decât trebuie. Nu vreau să pățești ceva. Sper să nu am dreptate, dar ăștia sunt capabili de orice. Ți-am lăsat ție mașina. Să nu porniți sub nicio formă înainte de masă. Să te duci la Mór, nu acasă. Îți voi explica totul.”

Scrisoarea o lăasă pe noptieră, își luă valiza și ieși tiptil din cameră.

Îl întrebă pe recepționar când pleacă ultimul tren la Pesta. Bărbatul se

uită la ceas.

— La opt, dar mă îndoiesc că îl prindeți.

— Voi încerca, spuse Gordon. Faceți repede nota. Domnișoara va pleca mâine. Calculați micul dejun și prânzul și mai adăugați zece penghei.

În câteva clipe bărbatul îi împinse în față nota. Gordon nici nu clipi văzând suma. Completă un cec pentru cincizeci de penghei, i-l întinse bărbatului și ieși în grabă la Czövek.

— Ei, Czövek, dă pintoni cailor, trebuie să prindem trenul de opt.

— Și domnișoara?

— Pe ea o aduci înapoi la Pesta mâine.

Czövek se aruncă în mașină, își pocni degetele, băgă mașina în viteză și goni nebunește cu Opelul până la gară, unde frână în scârțâit de roți la opt fără două minute.

— Poftim cincizeci de penghei, ajung pentru două zile? întrebă Gordon întinzându-i șoferului trei bancnote.

— Da, vă rog, e arhisuficient, răspunse Czövek.

— Mâine să nu porniți înainte de două și du-o pe domnișoara în Rond.

— Adică în Piața Hitler?

— Adică acolo, aprobă din cap Gordon, apoi își luă valiza și intră grăbit în clădirea gării.

Conducătorul fluiera deja când Gordon păși pe scara trenului. Se așează într-un compartiment gol, își trase pălăria peste ochi. La Gyöngyös îl trezi conducătorul. Își plăti biletul, apoi până la Pesta privi peisajul întunecos și se gândi unde să înceapă și unde să termine ziua de miercuri.

În fața Gării de Est chemă un taxi să-l ducă acasă. Trecuse mult de miezul nopții când intră pe ușa locuinței sale de pe Strada Cavalerului. Își aruncă valiza, își scoase sacoul, lăsă să curgă apă rece pe o cârpă, își bandajă mâna dreaptă și se culcă îmbrăcat.

NOUĂ

A doua zi se trezi dis-de-dimineată. În fața oglinzii constată că rănilor de la buză și de pe frunte i se vindecau destul de frumos, barba nerasă de câteva zile îl îmbătrânea, însă, cu cel puțin zece ani. Așa că scoase aparatul de ras, puse o lamă nouă, bătu spuma și încercă să se radă cu mâna dreaptă. Și reuși, chiar dacă nu perfect. Se tăie în mai multe locuri și-și rupse câteva cruste din ziua precedentă, dar alaunul rezolvă și această problemă.

Se îmbracă, verifică să nu-i lipsească ceva, apoi porni către bulevard. La colțul străzii Szondi intră la un copiator și reuși să-l convingă pe acesta că din notițele sale de doar câteva pagini are nevoie numai de cinci copii, nu o sută. Căzura de acord asupra prețului de 20 de filleri, o sumă de aproape cinci ori mai mare față de prețul obișnuit, apoi se duse la Abhazia. Ospătarul-șef îl salută cu bucurie, apoi își ceru scuze că masa la care obișnuia să stea Gordon era ocupată. Acesta dădu din mână, se așeză la o altă, comandă micul dejun și răsfoi ziarele. Nu pierduse nimic. Béla Ivády demisionase din postul de președinte NEP invocându-și starea precară de sănătate. Între timp, Darányi pierduse vremea depunând la Parlament toate propunerile adoptate în prima ședință de guvern fără nicio modificare. Splendid, își zise Gordon și sorbi din cafea. Ivády poate să demisioneze, dar n-are nicio relevanță, pentru că nu găsesc un om corespunzător în locul lui. Și nici nu poate fi vorba ca secretarul general Béla Marton, un spirit luptător, dar care face din ce în ce mai multe gafe, să obțină vreo funcție în conducerea partidului. Continuă să citească. Obișnuitele certuri interne. Conchiseră că Ivády este răul cel mai mic. Gordon dădu pagina. Miklós Kozma își exprima speranța că în cel mai scurt timp se poate revoca ordinul privind interdicția de adunare. Gordon închise ziarul, bău rapid restul de cafea, plăti și porni către Piața Berlin. Pe drum ridică notițele copiate, în Piața Berlin urcă în tramvaiul 5 și deschise ziarul *8 Órai Újság*.

Dr. Pazár sosise la Institutul de medicină legală doar cu puțin timp înaintea lui Gordon. Îl găsi pe medic în birou; secretara abia apucă să anunțe sosirea lui Gordon, că acesta și intră pe ușă în urma ei. Pazár își aranjă hârtiile pe masă supărat. În scrumieră ardea o țigară.

— Nu vă supărați, Gordon, se uită la el, dar am enorm de mult de lucru.

Sunt reorganizări în minister, nu-mi văd capul de treabă.

— Nu vreau să vă rețin. Aș vrea doar să vă cer copia procesului-verbal de la autopsie.

— „Doar”? Își ridică brusc capul Pazár. Am făcut destul că vi l-am arătat, deși n-ar fi trebuit.

— Știu și apreciez asta. Totuși, am nevoie de o copie a procesului-verbal.

— Iar eu am nevoie de o casă la Balaton. Nu pot să v-o dau.

— Bine, atunci o împrumut.

— Știți și dumneavoastră foarte bine că nu suntem bibliotecă publică. Sau scrie cumva pe firma de la intrare: Institutul de Medicină Legală și Bibliotecă Publică? Dacă scrie așa ceva, v-o dau fără doar și poate.

Gordon tăcu.

— La ce vă trebuie? Întrebă în final Pazár.

— Să zicem că în scop personal. Nu-mi propun să o folosesc într-un articol, dar dacă-mi vine această idee, vă anunț din timp.

— În scop personal? Dar ce, faceți colecție? Lăsați glumele.

— Nici prin gând nu-mi trece să glumesc, răspunse Gordon. Poate că știu ce s-a întâmplat cu fata și poate că aș vrea să fac ceva în acest sens.

— Să faceți ceva? Își ridică Pazár privirea pentru o clipă. Să faceți ceva, deci... Eu nu pot face nimic, dar dacă ați coborî acum în sala de autopsiere n-ați găsi pe nimeni. Eu ar trebui să fiu acolo, dar sunt aici, mă cert cu dumneavoastră în privința unei chestiuni lipsite de sens și am lăsat deschis și fișetul.

— Atunci, nu vă mai deranjez, spuse Gordon și deschise ușa.

— Mitzi! urlă Pazár. Sunați imediat la minister și căutați pe cineva cu care pot vorbi.

Gordon coborî pe scări în subsol, se duse grăbit la fișetul alb și, după câteva minute de căutări, găsi procesul-verbal, de două pagini, și copiile acestuia. Scoase o copie, o strecură în buzunarul interior și, după câteva minute, se afla deja în tramvaiul 5. Până pe Bulevardul Lipót avea timp suficient să studieze temeinic documentul.

Poarta blocului era deschisă, Gordon urcă la etajul trei și se opri în fața ușii. Bătu. Mai tare. Și mai tare. În cele din urmă începu să bată cu pumnul. Tocmai își ridică pumnul când din interior se auziră foșnete. Făcu un pas înapoi. Se deschise gemulețul, apoi și ușa. Madam Margó se uită la Gordon

clipind mărunț, în spatele ei locuința fiind cufundată în beznă. Puse mâna streășină la ochi, apoi spuse cu o voce răgușită: — Dumneata ce vrei?

— Să vorbim despre Fanny, răspunse Gordon.

— Veniți peste o oră. Trebuie să mă aranjez. Cine e Fanny?

— Trebuie să vorbim acum.

— Ba nu trebuie, dădu Margó să închidă, dar Gordon își strecură piciorul între ușă și tocul ușii.

— Credeți-mă, Margó, vreți să-mi dați voie să intru.

Femeia se uită în jos la piciorul lui Gordon, apoi își ridică privirea la fața acestuia. În final dădu drumul ușii și se întoarse în casa întunecoasă. Gordon o urmă.

— Nu e nevoie să vorbiți, dacă nu doriți, îi spuse femeii care stătea cu spatele.

— Știu, stau calmă pe spate, abia dacă simt ceva, dumneata rezolvi totul, nici să mă mișc nu e nevoie, spuse Margó.

Veni lângă perdea și o trase puțin. Luă cuvertura aruncată în grabă pe lampa de podea. În cameră domnea aceeași dezordine ca și data trecută. Pe masa de fumat așezată deoparte, pahare și mucuri de țigară, în fotolii – haine. Gordon le împinse la o parte și se așează. Se așează și Margó în fotoliul de vizavi. Avea părul ciufulit și ochii umflați, capotul și-l pusese la repezeală. Când se înclina, capotul se deschidea ușor. Luă de pe masă o țigară fumată pe jumătate, apoi se întinse după cutia cu chibrituri. Aceasta însă era goală, așa că, supărată, o aruncă pe masă. Gordon băgă mâna în buzunar, scoase bricheta și îi oferă un foc. Margó se aplecă în față. Sub capot nu purta nimic. Trase din țigară privindu-l pe Gordon, care ținu bricheta în fața ei doar o secundă mai mult decât ar fi fost nevoie. Femeia trase fumul în plămâni, se lăsă pe spate în fotoliu, își strânse capotul pe picioare, dar în dreptul sânelui nu și-l adună complet. Îl privea zâmbind pe Gordon, din spatele fumului. Între timp își aprinsese și el o țigară.

— Beți ceva? îl întrebă Margó și își trece degetele prin păr.

— La ora asta încă nu-mi priește, răspunse Gordon.

— Cu toate că v-ar face bine, spuse femeia. Văd că v-a ciomăgit cineva bine de tot.

— Da.

Margó se uită cu ochii mijiți la Gordon, care îi rezistă un timp privirii, apoi întoarse brusc capul.

— Vă stă chiar bine tăietura de pe față, spuse Margó.

Gordon se lăsă pe spate în fotoliu.

— Iar expresia chinuită vă face și mai atrăgător, continuă femeia și alunecă încet spre marginea fotoliului.

Capotul i se deschise din nou, sânul stâng dezvelindu-i-se pe jumătate de sub ȣesătură. Gordon o privi, îi văzu dorinȃa tot mai puternică din ochi, bănuind despre ce putea fi vorba.

— Mai atrăgător? întrebă el.

— Da, mai atrăgător, răspunse ea încet, apoi, strângându-și capotul cu un gest pudic, se ridică fără grabă.

Se apropie de Gordon cu pași moi, oprindu-se în spatele lui. Își puse mâinile pe spătarul fotoliului, se aplecă în față și își lăsă braȃele să alunece pe pieptul bărbatului.

— De ce nu... începu ea și își strecură mâna stângă sub cămașa lui Gordon. De ce nu mă urmați în dormitor? îi șopti la ureche. N-o să vă pară rău.

Margó se îndreptă de spate și porni către dormitor. Gordon își aranjă cămașa și se întoarse. Margó stătea în ușa dormitorului, cu spatele la el. Cu o mișcare rutinată își lăsă capotul pe umeri și cu mâinile întinse spre spate îl lăsă să alunece de pe ea. Gordon se ridică și îi privi fesele rotunde, coapsele și umerii frumoși. Atunci Margó se întoarse și se rezemă de tocul ușii. Avea sâni ușor lăsați, ca de femeie coaptă, dar sfârcurile erau tari și proeminente. Rămase câteva secunde așa, apoi se întoarse și dispăru în cameră, Gordon auzind doar scârțâitul arcurilor patului. Se apropie de măsuȃa din față geamului, turnă gin în două pahare care păreau să fie în stare acceptabilă și porni către dormitor.

Margó îl aștepta rezemată într-un cot. Sub cuvertură, șoldul i se înălȃa ca un munte, la mijloc formându-se o vale adâncă, iar printre cutele cuverturii se zărea conturul rotund al sânilor. Gordon se opri deasupra ei și îi întinse paharul. Ea îl luă, se ridică în capul oaselor și turnă licoarea pe gât, cuvertura alunecând de pe ea. Gordon privi în pahar și turnă și el ginul pe gât. Licoarea îi arse esofagul, apoi stomacul, ca în final să i se reverse în vene. Nasul i se umplu de mirosul băuturii și aroma grea, îmbâcsită a femeii, amestecată cu miasma țigarilor care stăteau grămadă în scrumiere. Margó alunecă aproape de el. Cu o mână se întinse către cravata lui, cu cealaltă frecându-i pântecul.

— Veniți odată, șopti.

— Nu se poate, răspunse Gordon cu voce răgușită. Acum nu se poate.

— De unde știți că va exista o altă ocazie?

— Nu depinde de mine.

— Cum să nu! Numai de dumneata depinde, se întinse Margó pe pat, apoi se întoarse pe partea stângă și luă o țigară de pe noptieră.

O aprinse, trase în piept și expiră fumul.

— Numai de dumneata, repetă ea și se întoarse.

Țigara îi atârna în colțul stâng al gurii, din ea șerpuind un fuior de fum.

Gordon o măsură pe femeie cu privirea.

— Acum am venit să vorbim.

— Atunci, vorbiți, spuse femeia și scoase țigara din gură.

— Hai să vă mai torn un pahar, răspunse Gordon și ieși din cameră.

Umplu din nou cele două pahare și, până să le lase pe masă, Margó stătea deja în fotoliu, cu capotul bine strâns la gât.

— Spuneți ce vreți, zise ea și ridică paharul de pe masă.

— Ce vreau? se uită Gordon la ea. Două lucruri. Mai întâi, vreau să aflu cine a omorât-o pe Fanny, în al doilea rând – vreau să știu de ce nu mi-ați spus tot ce știți.

— Vreți cam multe, suflă ea fumul.

— Bănuiesc că nu-i o noutate faptul că bărbații vor multe de la dumneavoastră.

— Au! se zbârli femeia, apoi zâmbi și își trase picioarele sub ea. Asta a durut.

— Dumneata știi tot. Tot. Și nu mi-ai spus nimic. Mi-ai dat o scrisoare și m-ai lăsat să mă chinui.

Femeia cercetă fața lui Gordon, din ochi dispărându-i încet neastâmpărul.

— De parcă dumneata ai fi crezut ce spune o cocotă cherchelită despre un comerciant influent. Despre un cavalier, despre un om de afaceri respectat de toți.

— Da, răspunse Gordon.

Margó țățâi clătinând din cap, apoi dădu din mână și spuse:

— Să te întreb ceva.

— Întreabă-mă.

— Acum, dacă bănuiești ce s-a întâmplat, ce vrei să faci? Lași baltă totul?

Gordon scutură din cap.

— Nu.

— Ce vrei să faceți?

— E secretul meu.

— Ce secretos ești, se strâmbă Margó. Crezi că mie mi-a fost ușor să accept ce i s-a întâmplat fetei? Crezi că n-aș fi vrut să mă răzbun? se uită ea în ochii lui Gordon.

Din privirea ei dispăruse până și promisiunea senzualității. Avea o căutătură rece în care Gordon zări și o urmă de teamă.

— Eu nu vreau să mă răzbun, spuse Gordon clătinând din cap.

— O, ba da. Altfel ce ai căuta la mine? Ai venit pentru că ești însetat de răzbunare. Pentru moartea fetei sau pentru că ai fost snopit în bătaie. Nu știu și cred că nici nu mă interesează. Sau poate că ești furios doar pentru că ți-au amenințat prietena. O cheamă Krisztina, nu-i așa?

Gordon nu-i răspunse. N-o întrebă de unde știa asta, doar rămase nemișcat în fotoliu, privind-o.

— Și eu aș fi furioasă în locul dumitale, continuă Margó. Nespuse de furioasă. Ai toate motivele să te răzbuni. A fost ucis cineva care nu ar fi meritat asta, sau ți-a fost călcat în picioare sentimentul de stimă de sine, sau îți faci griji pentru prietena ta.

— Așadar, nu mi-ai spus nimic sperând că o să mă ațâți, spuse Gordon.

— Așa este, dădu din cap afirmativ Margó. Să nu-mi spui că nu-ți simți lezat sentimentul dreptății sau orgoliul.

— Să lăsăm asta, dădu din mână Gordon. Mai bine povestește-mi despre ei.

— Fanny...

Însă Margó se opri și scutură neîncrezătoare din cap. Gordon constată cu satisfacție că femeia mușcă momeala.

— Despre cine vorbiți? Ce vreți să știți despre familia ei?

— N-am spus o vorbă despre familia ei. Despre ei știu aproape totul, răspunse Gordon. Dar pare-se că dumneata nu știi ceva. Fanny...

Gordon tăcu.

— Era însărcinată, răbufni Margó. De ce nu mi-ai spus până acum, porc mizerabil ce ești? se ridică ea furioasă în fotoliu.

— Pentru că nu mi s-a părut necesar.

— Acum însă e necesar?

— Acum da.

Gordon se aplecă în față.

— Ajută-mă, Margó. Ajută-mă puțin.

— Așadar vrei să faci ceva? Îl prinzi pe asasin și îl duci la poliție? Nici tu nu crezi una ca asta.

— Ajunge! se răsti Gordon.

Margó îl privi surprinsă.

— Data trecută mi-ai aruncat o frântură de informație de la care am pornit și am aflat totul. Aproape totul. Iar acum sunt din nou aici. Nu m-am dus la poliție cu ce am aflat, ci la tine, Margó.

— Asta văd, răspunse ea, dar de ce?

— Am venit la dumneata pentru că mă interesează ce s-a întâmplat cu Fanny. Pentru că nu mă lasă rece. Ai încredere în mine, Margó. Nu vreau decât să aflu ce știi și dumneata.

— Cât de nesățul ești, replică Margó.

— Greșești, dar nu vreau să te contrazic.

Margó se ridică, se duse la masă, își mai turnă niște gin și se întoarse către geam. Un timp doar privi strada, apoi dădu ginul pe gât, își aranjă capotul, chiar îl strânse la gât, și se așază din nou în fotoliu.

— Întreabă-mă.

În ochi îi reapăru teama.

— Știu de ce a renegat-o pe Fanny tatăl ei. Știu și cum a ajuns la tine, prin Csuli. Și știu că iubitul ei, Slomo e la New York. Nu știu însă ce a vrut Fanny.

— Eu știu, răspunse Margó. Să strângă bani ca să-l poată urma pe băiat. I-a dat și maică-sa bani.

— Eu știu doar că s-au întâlnit. Prin urmare, i-a dat și bani, punctă Gordon.

— Dumneata crezi că o mamă își poate alunga din inimă copilul doar pentru că i-a poruncit soțul? Întrebă Margó cu dispreț.

Gordon nu voia s-o enerveze și preferă să tacă.

— S-au întâlnit odată pe Calea Rákóczi, pentru că Fanny lucra seara și nu se aștepta s-o întâlnească pe maică-sa.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cam acum o lună? Dar Fanny nu i-a spus mamei ei cu ce se ocupă. Din ce își câștigă banii. Dacă se pot numi bani acei câțiva penghei nenorociți pe care i-i lăsa în fiecare seară peștele. I-a spus doar că lucrează, mai multe nu. Iar maică-sa i-a dat pe loc două sute de penghei.

— S-au mai întâlnit?

— Da. De două ori. A doua oară i-a dat patru sute de penghei, apoi și

mai mult, aproape șase sute.

— Banii i-ar fi fost arhisuficienți pentru un bilet de tren până la Hamburg și de acolo pentru vaporul până la New York, spuse Gordon.

— Așa e, dar Fanny n-a vrut să plece cu buzunarul gol. Știa că rabinul nu i-a dat fiului său niciun sfanț și că l-a trimis la rude, interzicându-le acestora să-i dea măcar un cent. Fanny voia să înceapă împreună o viață nouă și să nu sufere de sărăcie. Însă ultima întâlnire, cea de-a treia, a ieșit prost.

— Ce s-a întâmplat?

— După prima întâlnire, mama lui Fanny a angajat un detectiv particular să afle cu ce se ocupă fiică-sa. Detectivul a obținut de undeva fotografia făcută de Skublics. Mama i-a arătat fetei fotografia și i-a cerut explicații. Fanny, când a văzut fotografia, a plecat în fugă.

— Când s-a întâmplat asta?

— Duminica trecută.

— Adică pe data de patru.

Margó dădu afirmativ din cap.

— Și? Întrebă Gordon.

— Și? Ultima dată am văzut-o pe Fanny marți dimineața. Marțea trecută. Miercuri am auzit că pe Strada Nucului Bătrân a fost găsit cadavrul unei fete. Când am aflat cu ce era îmbrăcată, mi-am dat seama că ea este. Iar sâmbătă dimineața mi-ai bătut în ușă. Și mi-ai pus întrebări.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Nici nu știam cine ești, răspunse Margó. Puteai fi agent de poliție sau detectiv particular. Uită-te la mine! Poftim, uită-te la mine, repetă ea.

Gordon îi căută privirea.

— Par atât de proastă încât să povestesc tot oricui? Ca să pățesc și eu ce a pățit Fanny?

— Nu sunt nici agent de poliție și nici detectiv particular, spuse Gordon.

— Acum știu.

— Dar ce s-a întâmplat cu banii lui Fanny?

— Știi, eu îi spuneam mereu să nu-i ia cu ea, răspunse Margó. C-ar putea avea probleme din cauza lor. Știi ce mi-a răspuns?

Gordon clătină din cap.

— Că poate decide în orice clipă să cumpere biletul de călătorie. Voia să plece în 28 octombrie cu President Harding. Și nu avea încredere în

nimeni, nici în mine. Poate că pe bună dreptate, se uită în gol Margó.

— Înțeleg, dădu din cap Gordon.

— Crezi că mama..., ridică Margó privirea.

— Nu, clătină Gordon din cap. Sper că nu. Am întâlnit-o acum câteva zile. Nu cred c-a fost ea.

— Ce o să faci acum?

— Ești sigură că vrei să știi?

Femeia nu răspunse. Se ridică, își turnă din nou gin în pahar și, pentru că între sticle găsi și o cutie de chibrituri, aprinse o țigară.

— Aveți dreptate, se întoarse ea. Nu e nevoie să știu.

— Ceva tot nu înțeleg, spuse Gordon. De ce ai stat de vorbă cu mine când am bătut prima dată la ușă?

Margó nu răspunse imediat. Se întoarse la fotoliu, se așeză, se lăsă pe spate și începu să-și aranjeze părul. Își pus picioarele unul peste celălalt, apoi îl privi pe Gordon de sub genele lungi.

— Nu e îndeajuns de evident?

— Poate, răspunse Gordon susținându-i privirea.

— Ce-i rău în asta? întrebă femeia zâmbind. Dumneata nu mă crezi.

— Ba te cred și nu-i nimic rău în asta. Nimic, repetă Gordon și își dresе vocea.

Privi în jur la hainele aruncate peste tot, la patul dezordonat pe care se răsfrângea o dâră de lumină. Margó îi urmări privirea. Gordon se uită la femeia tolănită în fotoliu, la capotul ei, rotunjimea sânilor, gleznelе subțiri și buza de jos voluptoasă.

— Absolut deloc, mai adăugă și brusc li se întâlniră privirile.

În ochii ei văzu spaimă.

— Chiar atât de mult te temi? întrebă în final.

Margó nu răspunse.

— Să nu-mi spui că de-abia acum ți-ai dat seama ce clienți ai și de ce sunt ei în stare.

Fața femeii tresări abia perceptibil.

— De când te ocupi de asta?

— De prea multă vreme, răspunse Margó.

Gordon se ridică.

— Plec.

Dar rămase pe loc, uitându-se la Margó. Apoi, întorcându-și privirea către dormitor, spuse: — Ar fi fost doar un bonus pentru că îmi asum treaba

murdară în locul dumitale, nu-i așa?

Femeia nu răspunse.

— Știu că te temi de ei. Și ai tot dreptul.

— Ce-ar fi trebuit să fac, după dumneata? întrebă Margó.

— Fiecare face ce știe mai bine, replică Gordon.

— Faci pe deșteptul cu mine! Nu înțelegi nimic, spuse femeia și lăsă capul în jos.

— Ai dreptate, dădu din cap Gordon. Nu înțeleg nimic.

— Ai spus că pleci. Pleacă.

Gordon se afla deja în fața ușii când ea îl strigă.

— Stai.

S-a întoarce și o privi pe femeie. Soarele îi bătea din spate, nu putea să-i vadă privirea.

— Nimic, spuse Margó cu voce joasă și se întoarce spre fereastră.

Gordon prinse repede un tramvai pe Bulevardul Lipót și într-un sfert de ceas ajunse la Cafeneaua Abhazia. De astă dată ospătarul îl conduse la masa lui obișnuită și luă comanda pentru o cafea și o brișă. Când reveni cu tava în mână, îi întinse lui Gordon și un bilet.

— Vi s-a lăsat un mesaj, domnule redactor, spuse și plecă.

Îl căutase Jenő Strausz, pe la nouă și jumătate, transmițându-i că după-amiază se va afla la Clubul Sportiv Vasas. Gordon păstră hârtia și privi la ceasul de perete. Era aproape miezul zilei. Răsfoi rapid ziarele, își bău cafeaua, însă de brișă nu se atinse. Apoi plăti și ieși din cafenea.

Deși era o vreme rece de toamnă, Mór avea ușa balconului deschisă. Gordon clătină supărat din cap și urcă la apartamentul bătrânului. Bătu în ușă. Niciun răspuns. Oftă. Cu siguranță ațipise lângă sobă. Bătu din nou, mai puternic, și ușa se întredeschise scârțâind. Gordon simți cum i se strânge stomacul. Împinse încet ușa, păși în antreul întunecos și porni către bucătărie. Nu se auzea niciun zgomot, nu se simțea nici fum, dar toate acestea îl impacientară și mai mult pe Gordon. Tocmai trecea prin fața dormitorului când ușa acestuia se deschise brusc. Gordon se răsuci repede și îl zări pe Mór ținând deasupra capului un ceaun imens.

— Bunicule, dumneata ce pui la cale? întrebă Gordon ușurat.

— Am uitat să încui ușa, zise celălalt și lăsă jos ceaunul. Au adus castane proaspete din Bükk, m-am dus, am cumpărat câteva kilograme și

mi-am zis să mă apuc de ele. Le-am dus în bucătărie, dar n-am mai încuiat ușa. Tocmai atunci ai bătut tu și...

— Înțeleg, bunicule.

— L-aș fi aranjat cu ceaunul, oricine ar fi fost, zise Mór.

— N-am niciun dubiu.

Intrară în bucătărie.

— Ajutați-mă, bunicule.

— Nu, băiete, își scutură capul bătrânul.

— Nu?

— Până nu-mi spui ce-ai aflat, nu mișc un deget. Trebuie să știu de ce ai ajuns tu și Krisztina într-o situație așa de periculoasă, răspunse bătrânul și se așază la masă, așteptând.

Gordon trase un scaun, se așază în fața bătrânului și îi povesti totul. Cu lux de amănunte. Cine pusese în ușa Krisztinei puiul cu gâtul rupt, că fusese la Margó și, mai ales, ce aflate despre Szöllősy. Mór îl ascultă tăcut, nu întreabă nimic, deși era limpede că are nelămuriri. Când Gordon termină, bătrânul se ridică și se duse la fereastră.

— Nu înțeleg, băiete, spuse el.

— Ce nu înțelegeți?

— Înțeleg ce s-a întâmplat. Dar nu înțeleg cum de se poate întâmpla așa ceva.

— Peste tot se întâmplă lucruri de genul ăsta, bunicule.

— Știi, băiete, cu bunica ta am dus o viață cu adevărat privilegiată la Keszthely, începu să povestească Mór. Am avut tot ce ne-am dorit, tot. Tatăl tău a avut o copilărie frumoasă. Se spune că acelea au fost vremurile bune. Aveam zece ani când s-a unit Pesta cu Buda. Veneam la Pesta, mergeam la Viena. E adevărat, nu de multe ori. Bunica ta s-ar mai fi dus, dar eu nu am vrut. Iar la Keszthely trăiau tot felul de nații. Germani, evrei, chiar și polonezi, câțiva.

Oftă.

— Nu contează. Eu nu înțeleg ce se întâmplă aici. Nu înțeleg nimic din țara asta. Războiul l-am înțeles. S-a tras asupra noastră, am tras și noi. Spre sfârșit și asta s-a încurcat. Iar ce a urmat e și mai încurcat. Acuși se împlinesc zece ani de când m-am mutat la Pesta. Aș fi putut pleca și în America după voi. Nici acea țară nu o înțeleg, dar măcar e străină. Țară străină, limbă străină, cultură străină. Aceasta însă este țara mea, și tot nu o înțeleg.

Gordon așteaptă ca bătrânul să se întoarcă spre el.

— Știu, bunicule. Știu.

— Ei, cu ce te pot ajuta?

— Vreau să vă îmbrăcați cu cel mai bun costum, să vă luați cea mai gravă expresie și să mergeți pe Calea Împăratul Wilhelm.

— Și?

— Acolo să urcați în biroul Societății de cafea Arabia și să-l căutați pe Szöllősy Tibor.

— Și? Își încruntă bătrânul sprâncenele dese.

— Spuneți-i că v-a trimis unul dintre consilierii lui Bárcziházi István Bárczy. Domnul secretar de stat dorește să discute cu el într-o chestiune confidențială. Atât de confidențială, încât nu s-a putut spune nici prin telefon, de aceea v-ați dus personal la el.

— Asta nu se poate, fiule. Până și eu știu cine este István Bárczy. Mâna dreaptă a șefului guvernului, omul de încredere al lui Horthy.

— Nu vă faceți griji, bunicule, nu se va întâmpla nimic. Garantez că Szöllősy nu va întreba nimic.

Bătrânul se frământă în sinea lui, apoi zise:

— Dacă spui tu, fiule.

— Da, spun eu, bunicule.

— Bine. Merg la el și îi spun că m-a trimis unul dintre consilierii lui István Bárczy. Și apoi?

— Și că îl roagă pe Szöllősy ca după-amiază la cinci să fie acasă, pentru că îi va face o vizită. A intervenit o schimbare în situația germană pe care trebuie să o discute neapărat. Nimeni nu poate ști despre asta.

— Știi ce faci, fiule? Îl privi Mór pe Gordon.

— Sper, bunicule, răspunse Gordon.

— Atât? Și de ce ai nevoie de mine pentru asta?

— Pentru că despre mine n-ar crede nimeni că lucrez pentru unul dintre consilierii secretarului de stat al prim-ministrului. Și pentru că nimeni nu are o privire mai severă ca dumneata. Dacă nu-i grabă pentru castane, vă aștept și vă însoțesc.

Mór mai analizează o dată situația și în cele din urmă se ridică și intră în camera lui. După câteva minute Gordon auzi ușa băii deschizându-se, apoi închizându-se. După alte zece minute Mór apără în fața lui Gordon dichisit, îmbrăcat în sacou negru, cu vestă mulată pe burtă, cu lanț gros, din aur, pentru ceasul de buzunar, cu pălărie, ținând în mână un baston cu măciulie

în formă de cap de lup. În mod excepțional, și mustața, și barba îi erau aranjate.

La Rond urcară în metrou, apoi de la Octogon merseară pe jos până pe Calea Împăratul Wilhelm. De pe Calea Andrássy intră pe Strada Câmpul Mare, iar de acolo pe Strada Veche. Clădirea cu birouri a companiei Arabia se afla vizavi de Strada Arany János. Era o clădire impunătoare, impresionantă, având pe frontispiciu sigla binecunoscută a companiei Arabs: un arab cu o privire scăpărătoare, cu brațul ridicat acoperindu-și fața. Bătrânul inspiră adânc, își aranjă pălăria, își răsuci mustața și păși în clădire.

În timp ce aștepta, Gordon își aprinse o țigară. În spatele lui treceau unul după celălalt autobuze și tramvaie, mașinile claxonau, un polițist sufla în fluier neîncetat. După nici zece minute, Mór ieși din clădirea Arabs.

— Va fi acasă, băiete, îi spuse lui Gordon.

— Totul a decurs bine?

— Totul, răspunse bătrânul.

— Ei, bunicule, mulțumesc. Krisztina va sosi la dumneata pe la ora șapte seara. Va fi furioasă, pe bună dreptate, dar nu pe dumneata.

— Ce i-ai făcut?

— Nimic deosebit, bunicule. Am lăsat-o să se odihnească puțin la Lillafüred.

— Atunci de ce-ar fi supărată?

— Pentru că nu am discutat asta cu ea. O calmez eu. Important e să mă așteptați. Imediat ce termin, vin la dumneata.

— Și acum?

— Merg la sala de box, răspunse Gordon.

Bătrânul dădu din cap și porni încet, greoi, pe Strada Veche, iar Gordon luă un autobuz.

În sala de box de lângă Gara de Vest abia dacă era cineva, lucru obișnuit. Puțină lume se interesa de antrenamente, astfel că, imediat ce intră, Gordon îl zări imediat pe Strausz lângă un ring. Îi urmărea pe pugiliști, ținând un burete subțire în mână. Atunci Gordon observă că unul dintre boxeri era însuși Miska Măcelaru. Se apropie de Strausz.

— Vreți să șlefuiți un diamant neșlefuit? îl întreabă pe antrenor.

Strausz se uită la Gordon și dădu din mână.

— Naiba știe ce iese din el. M-am gândit să încerc, poate reușesc să-l transform în boxer adevărat. Faptul că e leneș, e un fenomen ce poate fi corectat. Dar capul! La cap e problema. Crede că e suficient să lovească puternic și astfel să câștige meciul.

— Dar știe să lovească puternic, nu-i așa?

— Al naibii de puternic, fără doar și poate, însă dacă soarta îl pune față-n față cu un boxer mai rapid, care are și tehnică, acesta îl doboară oricât de puternic ar fi Miska.

Strausz trase din trabuc și păși lângă ring.

— Miska, Miska! Strigă el. Mișcă-ți și picioarele, nu numai brațele! Nu mă aștept să dansezi, dar nu sta țeapăn ca un porc la proțap.

Măcelarul dădu din cap, făcu doi pași într-o parte, adversarul îl atacă, la care Miska îi aplică o lovitură în bărbie de parcă ar fi trebuit să omoare un taur.

— Poftim! răbufni bătrânul. Așa procedează el. Îi spun ce să facă, repetăm, dă din cap, intră în ring și îl face knock-out imediat pe adversar.

— Nu-i nicio problemă.

— Sigur că nu-i nicio problemă. Numai că încetul cu încetul nu-i mai găsesc partener corespunzător de antrenament. Animalul ăsta îi doboară pe toți de parcă s-ar afla la abator, apoi rămâne pe loc ca un retardat, își deschise brațele Strausz.

Miska Măcelaru stătea nedumerit, cu brațele atârându-i pe lângă corp, aplecat deasupra adversarului care gemea.

— Ieși din ring, Miska, și du-te acasă. Te anunț când găsesc pe cineva bun de doborât.

Măcelarul trecu printre frânghii și, cu capul lăsat în jos, porni spre vestiar.

— Am primit mesajul dumneavoastră, spuse Gordon.

Strausz se așeză pe un scaun și îi făcu semn lui Gordon să se așeze lângă el.

— Știți, mie nu-mi place deloc povestea asta. Era vorba că vine și Antal Kocsis, dar a intervenit ceva și m-a rugat să vă spun ce a aflat.

— Ce nu vă place?

— Povestea asta cu Pojva, răspunse Strausz cu îngrijorare. M-am interesat puțin. Pojva e mai rău ca niciodată. Pentru douăzeci de penghei bate până la moarte pe oricine. Iar pentru zece, doar pe jumătate, adăugă el uitându-se la cicatricea de pe fruntea lui Gordon și la buzele lui ușor

umflate.

— Pentru zece penghei? Întrebă Gordon.

— Pentru zece penghei.

— Mai bine i-aș fi dat și eu zece penghei ca să nu mă bată, comentă Gordon.

— La cum e el, rămâneți și fără bani, și bătut. Dar asta încă nu-i nimic. Pojva participă și la meciuri interzise. Doar banii îl interesează, nimic altceva, clătină Strausz din cap. Pentru cincizeci de penghei, orice adversar îi poate face fața terci. Știți ce-i hazliu?

— Există și ceva hazliu în asta?

— Faptul că toată lumea știe asta, și totuși mulți pariază pe el. Nu mai trebuie să vă spun că bookmakerii câștigă bine pe o...

Căută cuvântul.

— ...o bătaie din asta. Pentru că sport nu e. N-are nicio legătură cu boxul.

— Când are următorul meci?

— Măine seară, răspunse Strausz.

— Unde?

— Doar nu vreți să mergeți..., ridică Strausz din sprâncene.

— Ba da, dădu Gordon din cap.

— Cum vreți. Pe Calea Gubacsi, lângă abatorul public, în incinta unei fabrici. Se spune că începe la ora șase.

Strausz căzu puțin pe gânduri dacă să continue.

— Știți unde-l găsiți pe Pojva? Întrebă în cele din urmă.

Gordon își aduse aminte de ultima întâlnire cu Gellért.

— În Cartierul Maria Valeria. Și cine va fi adversarul?

— Unul Jacek, răspunse Strausz. Un polonez. Un tolomac, aproape ca Miska Măcelaru, dar, dacă se enervează, împarte niște scatoalce îngrozitoare. Apropo, lucrează la abator, în apropiere. Poate o fi ceva la măcelarii ăștia...

— Mulțumesc, spuse Gordon.

— Nu-mi mulțumiți. Mie ăștia îmi provoacă greață.

— Și mie.

— Și încă n-ați văzut lupta!

— Nu-mi face plăcere să merg, dar trebuie să fiu acolo. Plec, trebuie să ajung la ora cinci în Buda.

— Scrieți un reportaj despre domnii? Întrebă Strausz.

— Cam așa ceva, răspunse Gordon. Numai că nu tocmai un reportaj și nu tocmai despre niște domni.

Luă autobuzul până la intersecția dintre Calea Împăratul Wilhelm și Strada Câmpul Mare. Coborî, se uită la ceas. Era trecut cu câteva minute de ora patru. Dacă se grăbea, la cinci putea fi în Buda. După câteva minute intră în apartamentul său de pe Strada Cavalerului și se apropie de birou. Scoase copiile notițelor sale, un exemplar îl strecură lângă copia procesului-verbal de autopsie, iar restul le așeză în sertar. Își schimbă repede cămașa și porni.

Era cinci fără un sfert când coborî din tramvai pe Aleea Italiană. Cum păși pe Calea Pasarét, își aprinse o țigară, își ridică gulerul și porni agale prin ploaia mocănească. Mașina lui Szóllósy, un Maybach Zeppelin, era parcată în fața casei. Gordon aruncă mukul și sună.

Servitoarea, cu o basma pe umeri, veni grăbită.

— Dumnezeule, v-ați întors! se scăpă ea văzându-l pe Gordon.

— Stăpânul mă așteaptă, îi spuse Gordon. Am stabilit la ora cinci.

— Da, domnule, dădu din cap fata.

Înghiți în sec și deschise poarta ca să-i permită lui Gordon să intre.

Acesta o urmă înăuntru. În antreu îi întinse haina și pălăria.

— Îl anunț imediat pe domnul, spuse fata și îl conduse pe Gordon în camera de zi.

— Anunțați-o și pe doamna, se întoarse Gordon.

Fata închise ușa în urma ei. Camera de zi plutea în semiîntuneric, ardea doar un lampadar. Perdeaua de dantelă filtra și puțină lumină a amurgului ploios. Gordon se apropie de băuturi, alese un whiskey american, își turnă și luă o gură. De mult nu mai băuse whiskey adevărat. Degustă pe îndelete licoarea, apoi se așeză în fotoliu cu picioarele încrucișate și așteaptă.

Ușa se deschise și intră doamna Szóllósy. Când îl zări pe Gordon, chipul îi încremeni, ridurile accentuându-i-se în jurul buzelor.

— Dumneata, sâsâi ea furioasă printre dinți.

— Eu, spuse Gordon și lăsă paharul din mână.

— Dacă vreți să mă întrebați din nou despre fiica mea, vă pierdeți timpul. Nu am nimic de spus.

— Nu știu de ce credeți că sunt aici din cauza fiicei dumneavoastră, o privi Gordon, dar ați ghicit. Numai că nu vreau să întreb nimic, pentru că

știu aproape totul despre ea. Mai sunt câteva detalii, dar le voi afla pe parcurs.

Femeia îl asculta palidă. Se clătină o clipă și se sprijini de tocul ușii.

— Ce înseamnă că știți totul? Întrebă ea răgușită.

— Aproape totul. Dar mai am câteva detalii de lămurit cu soțul dumneavoastră. M-am gândit că n-ar strica să fiți și dumneavoastră de față.

Femeia părea că nu auzise vorbele lui Gordon. Buzele ei formau cuvinte mute. Gordon așteaptă în tăcere.

— Ce... Ce s-a întâmplat cu Fanny? șopti femeia. I s-a întâmplat ceva, nu-i așa? Ce?

Gordon voia să-i răspundă, dar ușa se deschise din nou și în cameră păși Szóllósy. Gordon știa cum arată, totuși rămase surprins. Bărbatul semăna până în cel mai mic detaliu cu Artúr Somlay. Era înalt, avea cel puțin un metru optzeci, pe burta respectabilă costumul englezesc bine croit îi venea ușor strâmt. Mergea cu pași hotărâți. Îl fixă imediat pe Gordon cu o privire de inchizitor. Trăsăturile feței îi erau pronunțate, părul cărunt, ușor ondulat și-l pieptănase spre spate și, dacă sub nas n-ar fi avut o mustață îngrijită, Gordon ar fi crezut că îl are în față pe Artúr Somlay. Szóllósy închise ușa, măsurându-l pe Gordon cu o privire rece, cenușie.

— Dumneata cine ești? Întrebă cu o voce plină de dispreț. Aștept un vizitator important și acela nu ești dumneata.

— Îl așteptați pe István Bárczy, îl privi Gordon.

Szóllósy se miră.

— Nu-i treaba dumitale.

— Pe Bárczy puteți să-l așteptați. Nu vine. Va trebui să vă mulțumiți cu mine. Domnul secretar de stat are treburi mai importante, nu-și va irosi timpul pentru cei ca dumneavoastră.

Chipul bărbatului se aprinse de furie. Ochii i se micșorară și strânse pumnul.

— Te-am întrebat cine ești.

— Gordon Zsigmond, reporter de investigații la ziarul *Az Est*, răspunse el, dar fără să întindă mâna, fiind convins că Szóllósy oricum nu i-o va strânge.

— Cărați-vă de aici! urlă Szóllósy. Nu stai de vorbă cu scriitorăși.

— Tibor, a spus că vrea să discute cu noi în legătură cu fata, interveni soția lui Szóllósy cu voce tremurată.

Gordon n-ar fi băgat mâna în foc, dar pe fața imobilă a lui Szóllósy

parcă trecu o umbră. Înainte de a începe să vorbească își băgă mâna în buzunarul interior și scoase de acolo procesul-verbal de autopsie, apoi aruncă prima pagină pe masă.

— Ce-i asta? întrebă Szöllősy fără să se uite la document.

Soția lui însă se grăbi la masă, ridică hârtia și începu să citească. Foaia îi tremură între degete. Szöllősy nu se clinti. O privi pe soția lui, apoi pe Gordon, care deja era convins că avea dreptate. Stătea în fotoliu, își răsfoia carnețelul și aștepta. Pieptul femeii se ridica și cobora tot mai rapid. Se făcu palidă la față, picioarele începură să-i tremure. Se lăsă încet pe canapea.

— Fanny, scheună ea. Fanny, micuța mea Fanny. Scumpa mea fetiță...

— Despre cine vorbești? se încruntă Szöllősy.

— Fanny e moartă, spuse în șoaptă femeia.

Ochii îi erau roșii, însă lacrimile nu izbucniseră încă.

— Cândva am avut o fiică..., începu Szöllősy.

— Ai avut o fiică, îl întrerupse femeia furioasă. Acum chiar că „ai avut”!

— Despre ce vorbești, Irma?

— Stai jos! Stai jos odată, fir-ar să fie! strigă femeia ieșindu-și din fire.

Szöllősy se duse încet la birou, trase un scaun și se prăbuși în el. Soția lui își adună puterile, se ridică, se clătină puțin, apoi se îndreptă de spate și, cu hotărâre, se apropie de birou. Aruncă procesul-verbal pe masă. Szöllősy nu întinse mâna după hârtie.

— Măcar citește cum a murit! șuieră ea.

Bărbatul își băgă mâna în buzunarul interior al sacoului, scoase un toc de ochelari, extrase din el ochelarii cu ramă de sârmă, îi așeză pe nas și începu să citească.

— Nu e nimic interesant, aruncă el hârtia pe masă după ce termină de citit. De altfel, e doar prima pagină. Nici numele nu este menționat. Nimic. E o fată moartă. Asta nu dovedește nimic, spuse și împinse din fața lui hârtia.

— Nu? îl privi Irma revoltată. Nu? repetă ea gâfâind.

Atunci i se umplu paharul. Izbucni în plâns, pieptul îi zvâcni, din când în când aerul nevrând să iasă. Se duse clătinându-se până la canapea, se sprijini de ea cu mâna stângă și plânse, cu spatele gârbovit. După câteva minute reuși să-și stăpânească lacrimile. Își îndreptă trupul. Scoase o batistă din mânecă și se șterse la ochi, însă în zadar. Lacrimile îi șiroiau fără niciun sunet. Atunci, Szöllősy ridică privirea cenușie.

— Dumneata poți pleca, îi făcu semn lui Gordon.

Acesta se uită la femeie.

— Omul acesta nu pleacă nicăieri, spuse doamna Szóllósy cu voce răgușită, dar fermă. Nu pleacă până nu îl ascultăm.

— Dacă ție îți lipsește, ascultă-l, se ridică Szóllósy. Eu am treabă. Îl aștept pe secretarul de stat.

Femeia lăsă capul în jos și își privi soțul de sub șuvița de păr care-i acoperea ochii. Strânse pumnul și păși în fața bărbatului ei.

— Nu ai nicio treabă mai importantă, îi spuse cu voce scăzută. Nu pleci nicăieri.

Bărbatul rămase pe gânduri o clipă, o fracțiune de secundă, dar suficient pentru ca Irma să prindă o bănuială. Szóllósy se uită pieziș la Gordon.

Încercă să-și ascundă neliniștea scoțând un trabuc din cutia de pe masă. Îi îndepărtă inelul de hârtie, luă un cuțitaș, tăie capătul trabucului, apoi înfipse în el un chibrit gros până i se mai vedea doar capătul. Luă trabucul între dinți și ridică bricheta. Szóllósy aprinse trabucul și suflă în jurul său un nor gros de fum. Atunci femeia se întoarse către Gordon și îl privi așteptând.

— Să mă corectați dacă greșesc ceva, începu Gordon.

Vorbea cu o voce inexpressivă, din când în când aruncând câte o privire la carnetelul de pe genunchi.

— Fiica dumneavoastră, Fanny, s-a întors în primăvara aceasta de la Paris, unde l-a cunoscut pe Slomo, fiul lui Rav Teitelbaum Sajele, care studia și el acolo. Fanny a anunțat că se căsătorește cu băiatul. Dumneavoastră nu ați fost de acord, îl privi pe Szóllósy, care continua să pufăie. Și chiar în acea seară v-ați urcat în mașină și v-ați dus la rabin. Ce ați făcut, nu știu și nici nu are vreo importanță. Nu cred că l-ați plătit, poate că l-ați amenințat, eventual i-ați promis ceva.

Și aruncă din nou o privire către Szóllósy, însă acestuia nu i se clinti niciun mușchi de pe figură.

— A doua zi, rabinul și-a dus băiatul la Hamburg și l-a urcat pe vaporul de New York. Iar dumneavoastră ați stat de vorbă cu Fanny. Nu e nevoie de multă imaginație pentru a ghici despre ce și pe ce ton ați discutat, pentru că în final ați renegat-o. Soția dumneavoastră nu a îndrăznit să vi se opună.

— E imposibil să ți se opună cineva, șuieră femeia.

— Ei bine, Fanny, care și-a pierdut aproape toate cunoștințele și toți

prietenii, a ajuns pe Calea Rákóczi. Acolo a racolat-o rapid un infractor mărunț pe nume Józsi Laboráns, care are câteva prostituate. Vreți să știți cum? întrebă el.

— Povestiți-i, spuse femeia.

Gordon îi povesti cum o speriasse Józsi Laboráns pe Fanny.

— De fapt, Csuli, capul bandei, a negat, dar bănuiesc că a bătut-o zdravăn pe fată. Abia după aceea a pus-o să muncească. Dumneavoastră nu știți nimic despre acest lucru.

Gordon făcu o scurtă pauză.

— Până acum două săptămâni, când ați prins de veste că la Madam Margó a apărut o curtezană deosebită.

Gordon observă fiecare tresărire a lui Szóllósy. Era convins că tot ceea ce spusese până atunci se întâmplase întocmai. În legătură cu această etapă, însă, avea doar presupuneri. Dar pentru că lui Szóllósy îi tresări un mușchi al feței își dădu seama că deducerile sale sunt corecte și continuă: — Corecți-mă dacă greșesc, îi spuse bărbatului care stătea în continuare țeapăn, învăluit în fumul de țigară. Înțeleg. Înseamnă că nu am greșit. Așadar, dumneavoastră și amicii politicieni frecvențați casa lui Madam Margó.

— Nu mai sta acolo cu mutra aia țeapănă! strigă soția lui către Szóllósy și, cu o singură mișcare, mătură telefonul de pe colțul mesei. Crezi că nu știam? Până și numele i-l știam, nemernicule! Madam Margó. Cât de meschin ești!

— Pe scurt, v-a parvenit albumul, continuă Gordon, sau catalogul, dacă vă place mai mult. Nu m-ar mira să aflu că v-ați dus la parlament special pentru a o vedea pe fata nouă din album. Dar poate că nu la parlament ați văzut catalogul, ci în altă parte. Nu contează, nu are nicio importanță. Ați deschis și v-ați văzut fiica. Dezbrăcată, provocatoare, cum obișnuiește Skublics să fotografieze fetele. Nici nu-mi pot imagina ce sentiment v-a cuprins când v-ați văzut propria fiică într-un catalog de curtezane, își ridică el privirea la Szóllósy. N-o să-mi povestiți acest lucru, iar eu nu vreau să ghicesc.

— Deci de acolo provine fotografia, mormăi femeia.

Se făcu din nou palidă la față. Se duse împleticindu-se până la canapea și se așeză.

— De acolo, dădu din cap Gordon. Să nu uităm, totuși, că soțul dumneavoastră nu v-a spus nimic despre asta, cum nici dumneavoastră nu i-

ați spus că v-ați întâlnit cu Fanny. Și nu o dată. I-ați dat sistematic bani.

Szóllósy își întoarse doar ochii către soție.

— Însă nu știați ce vrea să facă cu banii.

Femeia clătină tăcută din cap.

— Strângea banii pentru biletul de vapor, ca să poată pleca după Slomo și să aibă din ce trăi până își găseau de lucru.

Gordon se aplecă în față.

— Prin urmare, la sfârșit de septembrie știați amândoi cu ce se ocupă fiica dumneavoastră. Poate și mai devreme. Numai că nu v-ați spus unul altuia. Dumneavoastră – privi către femeie – ați tocmit un detectiv particular să afle din ce își câștigă Fanny existența. Detectivul însă nu numai că a aflat astea, ci a făcut rost și de o fotografie cu ea.

Gordon făcu o pauză, își lăsă notițele pe birou, apoi continuă:

— Amândoi știați exact ce i s-a întâmplat, ce a devenit. Dumneavoastră – o privi iarăși pe femeie – ați încercat să vorbiți cu ea, să o influențați, să o convingeți. Dumneavoastră însă – privi către bărbat – ați ales altă cale. Vă era limpede că dacă se afla cum o exploatează amicii politicieni pe fiica dumneavoastră, erați terminat. Mai exact, ați fi fost terminat atunci când s-ar fi aflat cu a cui fiică se distrează prietenii dumneavoastră. Îmi pot imagina ce fel de întrebări vi s-ar fi adresat. Până acum toată lumea s-a făcut că nu știe cine sunteți. Că sunteți o păcăleală. Un bluf. Un evreu creștinat care face afaceri cu nemții, nu că acest lucru nu ar fi normal și deloc de disprețuit. Numai că oamenii vă urăsc nu pentru că vă chema cavalerul István Szóllósy Szóllóshegyi – ci pentru că știau că trebuie să fiți extrem de bogat dacă ați reușit să obțineți acest titlu. Căci ce merite aveți, de fapt? Îl întrebă pe Szóllósy. Pentru ce ați meritat titlul de cavaler?

Bărbatul îl ascultă fără să răspundă.

— Nu v-ați implicat niciodată în politică și, cu toate că nu știu ce partid finanțați, bănuiesc totuși că este vorba despre NEP. De stau prin preajma dumneavoastră. Pentru că aveți bani. Credeți că amicii politicieni nu știu că sunteți evreu? Ba știu. La fel cum știu faptul că acum sunteți catolic. Dar dacă afla cineva că fata dumneavoastră era o depravată, târfa politicienilor, care pe deasupra mai voia să se convertească la religia evreiască și să se mărite cu un fiu de rabin...

Aici făcu o pauză de efect, lăsând vorbele să se împrăștie în livingul peste care domnea liniștea.

— Și să nu uităm că între timp Mussolini a invadat Abisinia, ceea ce e

un adevărat dar pentru dumneavoastră. Nu mai trebuie să cumpărați cafeaua de la etiopieni, ci de la Mussolini. Și, având în vedere că aveți relații bune cu cercurile comerciale naziste, poate că ați fi putut negocia un preț mai bun cu italienii.

Se uită la Szóllósy.

— Credeți că nu m-am uitat la cotațiile de pe bursă? Credeți că nu știu cât câștigați pe un chintal de cafea? E suficient să majorați prețul pe chintal cu doar zece mărci imperiale, invocând situația dificilă, și deja obțineți un profit enorm.

Gordon se ridică, se duse la măsuța cu băuturi și își turnă un whiskey. Fața lui Szóllósy începu să se îmbujoreze treptat. Soția lui îl asculta frântă pe Gordon, cu o expresie a feței ce denota nedumerire.

— Atunci i-ați spus secretarului să ia măsuri, spuse Gordon așezându-se. Secretarului, nu-i așa? îl privi pe Szóllósy. Tăcerea înseamnă pentru mine că sunteți de acord. Secretarul l-a găsit undeva pe Pojva, boxerul sărit de pe fix, animalul cu creierul distrus de alcool, ca să o sperie pe fată. Doar un pic, nu prea tare. Doar atât, încât fata să se întoarcă acasă. Și să se termine totul. Pe data de șase, Pojva a găsit-o pe Fanny. Nu cred că ați vrut să o omoare, nu pot să cred așa ceva nici măcar despre dumneavoastră.

Gordon clătină din cap.

— Problema este însă că secretarul dumneavoastră nici că ar fi putut găsi un om mai nepotrivit pentru așa ceva decât Pojva. Țsta nu face deosebirea între o fată și un bărbat în putere. Ați vrut să fie bătută puțin și să i se ia banii, sperând că Fanny o să fugă acasă la dumneavoastră. S-ar fi putut întâmpla și așa, deși mă îndoiesc că Fanny ar mai fi trecut vreodată pragul acestei case. Dacă vă interesează, știu aproape cu exactitate ce s-a întâmplat în acea noapte pentru că și cu mine așa a început Pojva. Da, doamnă, arată el cu capul către Szóllósy, soțul dumneavoastră l-a trimis pe Pojva și asupra mea, numai că eu i-am supraviețuit. Fiica dumneavoastră nu. Nici Pojva nu avea intenția s-o omoare, este clar. A vrut să o sperie. A lovit-o în plex. Eu am rezistat pentru că știam la ce să mă aștept, fiica dumneavoastră însă a fost surprinsă de apariția lui Pojva, care și-a strâns imediat pumnul și a lovit. Sunteți deștept, se întoarse apoi către Szóllósy. Cred că nu i-ați spus secretarului cine este fata pe care trebuie s-o bată Pojva. Doar nu v-ați pierdut mințile. Iar Pojva nu avea remușcări. Eu cred că e lipsit de conștiință din naștere, dar asta nu contează. Fata a murit, Pojva i-a luat banii din poșetă, aproape o mie de penghei, și a plecat mai departe

fără să privească în urmă. Când ați aflat ce s-a întâmplat cu fiica dumneavoastră, ați acționat imediat. L-ați căutat pe Bárczy, nu-i așa?

Bărbatul tăcea.

— Da, eu așa cred. Cu ce l-ați convins să suspende investigația, astfel încât Vladimir Gellért să nu se ocupe de caz?

Szóllósy scutură scrumul din trabuc fără să scoată un sunet.

— Vorbește, nenorocitul! strigă soția lui și ridică telefonul. Vorbește dracului că te sugrum cu cablul de telefon!

Szóllósy o privi cu dispreț.

— I-am spus că mă șantajează o prostituată, că dacă nu plătesc face publică relația noastră.

— Iar dumneavoastră ați aranjat-o pe fată, dar nu erați sigur că nu vi se dă de urmă pe parcursul investigațiilor, dădu din cap Gordon. Ceva lipsește totuși. Ce e senzațional la faptul că unul de teapa dumitale își cumpără astfel de plăceri?

— Nimic, răspuse Szóllósy. Știa și Bárczy acest lucru. Toată lumea știa. Trebuia să motivez cu ceva grav, să mă ia în serios. I-am spus că... prostituata...

Vorbea aproape scuipând cuvintele.

— ...mă șantaja și cu altceva.

— Cu ce?

— Că o fac și cu băieți, răspuse Szóllósy cu indiferență.

— Ce faci?! țipă femeia ieșindu-și din fire.

— N-o fac, cum s-o fac! o privi bărbatul cu dispreț. Dar cu asta puteam fi șantajat cu adevărat. Trebuia să-i spun un motiv grav, pe care Bárczy să-l ia în serios. Doar pentru că aranjam o prostituată nu însemna că trebuia să facă neapărat ceva.

— V-ați vândut secretarului de stat, spuse încet Gordon. Ați considerat că e preferabil să vă țină în șah Bárczy cu sodomia decât să se afle că fiica dumneavoastră a devenit curtezana cercurilor înalte pentru că voia să se mărite cu un evreu. V-ați asumat până și riscul ca István Cár să-și trimită oamenii la dumneavoastră.

— Cine mai e și ăla?

— Cár este detectivul Secției V. Domeniul lui sunt infracțiunile împotriva decenței. El îi vânează pe uraniști. Nu vă uitați la mine de parcă n-ați ști.

— Eu nu știu ce sunt uraniștii, se uită femeia la Gordon.

— „Homosexuali”, în jargonul de specialitate, răspunse Gordon. Pe mulți i-a trimis după gratii. Cu un cuvânt, dumneavoastră v-ați asumat și acest risc, închisoarea, numai să nu se afle adevărul despre fată.

— Se poate spune și așa.

— Iar Bárczy l-a oprit pe Gellért din investigație cu plăcere și servitute. Pentru că în posesia acestei informații împărtășită de bunăvoie cu el, practic poate să vă țină pistolul la tâmplă. Permanent.

Doamna Szóllósy își ridică privirea la bărbatul ei.

— Ești un...

— Hai. Zi până la capăt.

Femeia nu-i răspunse. Privea în gol. Telefonul îi căzu din mână. Gordon dădu din cap.

— Bárczy a vorbit cu Kozma, iar Kozma cu Gellért. Clar. Despre asta a discutat la catafalc ministrul de interne cu investigatorul.

— Cum? Întrebă femeia.

— Iar Gellért i-a spus totodată lui Kozma că dumneata intrasei deja pe fir, spuse Szóllósy fără să o ia în seamă pe femeie.

— Pe acest canal a ajuns informația înapoi la dumneata, continuă Gordon. De aceea l-ați trimis pe Pojva la mine.

— Trebuia să vă atenționez într-un fel, să vă țin departe de caz, răspunse Szóllósy prinzând elan, de parcă s-ar fi lăudat cu ceea ce făcuse.

— Totuși, nu puteți tocmi pe cineva să omoare un jurnalist.

— Să nu fiți atât de sigur de asta.

— Nu sunt. Dar nu m-am lăsat.

— Nu.

— De aceea l-ați trimis și pe Gellért la mine, nu-i așa? Când am ieșit din cafeneaua Stambul. Dumneavoastră l-ați trimis acolo.

Bărbatul dădu din cap afirmativ.

— Dar ați greșit socoteala, îl privi Gordon pe Szóllósy în ochi. De-a binelea. Căci inspectorul nu m-a speriat, dimpotrivă. El mi-a indicat direcția corectă. Nu cred c-aș fi aici dacă n-ar fi fost Gellért.

— În acest sens aveți perfectă dreptate, interveni dintr-odată doamna Szóllósy.

Cei doi ridicară mirați privirea. Femeia se adună, își aranjă părul și se îndreptă de spate. Albul ochilor i se înroșise, obrații îi erau umezi din cauza lacrimilor, vocea răgușită.

— Nu am angajat un detectiv particular, continuă ea. Eu îl cunosc bine

pe Vladimir. Mai exact, odată, de mult, ne cunoșteam foarte bine. Îi văd numele adesea în ziar și nu o dată în articolele dumneavoastră, se întoarce ea către Gordon. N-am știut cui să mă adresez. Nu am putut angaja un detectiv particular, căci nu sunt de încredere. Atunci m-am gândit la Vladimir. La sfârșitul lui septembrie l-am vizitat la birou. I-am povestit, între patru ochi, că Fanny a dispărut. Nimic mai mult. O vorbă n-am scăpat despre motiv, se uită femeia la soțul ei. Nu-ți face griji, nu ți-am destăinuit micul secret murdar.

— Al meu? se răsti Szóllósy. De parcă ar fi exclusiv opera mea.

— Despre asta vorbim mai târziu, Tibor, ridică ea capul.

Bărbatul ar fi vrut să spună ceva, dar se răzgândi.

— Ce s-a întâmplat la birou? întrebă Gordon.

— I-am dat o fotografie cu Fanny. M-am întâlnit cu el sâmbătă, în trei octombrie, în Parcul Central. Atunci mi-a arătat...

Tăcu pentru o clipă.

— ...cealaltă fotografie. Mi-a promis că o salvează pe Fanny de la... viața aceea, dacă se poate numi viață.

— De atunci nu ați auzit de ea? întrebă Gordon.

— Nu, răspunse femeia. Mi-am făcut griji că i s-a întâmplat ceva. Atunci ați apărut dumneavoastră să mă întrebați despre fata noastră. După ce ați plecat, l-am sunat imediat pe Vladimir, dar nu am putut vorbi cu el. Bănuiam că e ocupat cu înmormântarea. Mi-am propus să-l vizitez mâine, dar...

Atunci Szóllósy se ridică și îl întrebă pe Gordon cu îngâmfare:

— Ce aveți de gând să faceți?

— Nu știu, ridică din umeri Gordon. Nu mai am multe de făcut. Am aflat tot ce lipsea din poveste, spuse el și își culese notițele.

— Ceva ați vrut, totuși, să obțineți venind aici, spuse Szóllósy. Vreți bani? Câți?

— Nu-i atât de simplu.

— Așadar vreți bani. Spuneți, câți?

— Nu-i vorba de bani.

— Dacă scrieți un articol, oricum nu-l puteți publica, spuse Szóllósy. Mai am destulă influență încât să nu se publice. Vă puteți pierde și slujba. Atâta putere mai am.

— Mă amenințați? ridică Gordon din sprâncene. Cum ați făcut cu Krisztina? Puiul cu gâtul sucit a fost un gest ieftin. Nu era nevoie de el

decât ca să dovedească ce gusturi mediocre aveți.

— A fost însă suficient ca să vă luați micuța prietenă și să vă refugiați la țară, răspunse Szóllósy.

— Evident, răspunse Gordon. Și pentru alte câteva lucruri. De exemplu, pentru a vorbi cu Teréz Ökrös. Și pentru a scrie asta, arată el spre notițele cu pasaje marcate, dar și să o trimit corespondenților noștri din Viena, Berlin, Praga și Paris. Ei lucrează și pentru ziare locale. Puteți aranja să fiu dat afară și să nu apară articolul meu. Liniștit, fără nicio grijă. Dar, dacă nu va fi cum vreau eu, se vor întâmpla lucruri ciudate. Articolul va fi publicat de ziare din străinătate, iar de acolo poate fi preluat de ziare precum *Az Est* sau *Magyarország*. Și nu va păți nimeni nimic, cu excepția dumneavoastră.

Szóllósy se așează din nou în scaun și privi ciotul de trabuc.

— Iar acum, fiți foarte atent la mine, continuă Gordon, apoi scoase din buzunar o hârtie îndoită și o aruncă pe masă în fața lui Szóllósy. Aici aveți adresa unui centru de îngrijire a mamelor. Mâine virăți frumos în contul lor o sută de mii de penghei. Apoi, la întâi noiembrie, încă o sută de mii. Și la începutul fiecărei luni tot atât. Până vi se termină averea. Să nu-mi spuneți că nu aveți timp să vă vindeți afacerea. Lunar o sută de mii de penghei. Cât vă țin banii.

— Ce tot spui acolo?! urlă Szóllósy cu obrazul vânat.

— Dacă i-ați furat fiicei dumneavoastră posibilitatea de a-și naște copilul, pe nepotul dumneavoastră, măcar să-i ajutați pe alții.

— Poftim? își duse femeia mâna la gură.

Gordon scoase din buzunarul interior a doua pagină din procesul-verbal de autopsie și o lăsă pe masă.

— Din procesul-verbal. Este raportul detaliat al medicului legist.

Szóllósy îl privi pe Gordon înmărmurit, iar femeia începu să gâfâie.

— Mâine dimineață sun la centrul de îngrijire a mamelor. Virăți banii în regim de urgență. Sau duceți-i în geantă, nu mă interesează.

Își încheie sacoul și îi lăsă singuri.

În hol, își luă pardesiul din cuier și își puse pălăria pe cap. Din bucătărie se auzea clinchet de vase. Le spăla slujnica.

— Copilă, o strigă Gordon. Pregătește-te, în curând n-o să mai ai slujbă. Fata lăsă oala din mână și îl privi pe Gordon.

— Știu, spuse ea încet. Știu.

Gordon urcă în tramvai și privi orașul cenușiu, ca de plumb. În Piața

Octogon cumpără castane coapte și porni către Rond.

În fața casei era parcat Opelul rablagit al lui Czövek. Bărbatul stătea la volan și fuma. Când îl văzu pe Gordon, sări din mașină.

— Bună seara, domnule redactor!

— Bună seara, Czövek. Ați ajuns cu bine?

— Da, să trăiți.

— Atunci e bine, dădu din cap Gordon și porni către intrare.

— Domnule redactor! strigă după el Czövek.

— Spune.

— Trebuie să vă dau restul de cinci penghei.

— Cinci penghei?

— Da, domnule, mi-ați dat cincizeci, iar drumul a costat doar patruzeci și cinci.

— Cum ai calculat?

— N-a fost simplu, răspunse șoferul rânjind.

— Ei, dacă mai e un rest de cinci penghei, mai facem un drum. Dacă aștepți puțin, vei mai avea ceva de lucru în seara asta.

Mór stătea la masa din bucătărie, însă Krisztina nu era nicăieri.

— N-o căuta, băiete, îl privi bătrânul. A urcat, m-a salutat și a plecat. N-am putut s-o rețin. Dar nici n-am vrut.

— V-a spus că am lăsat-o acolo? se așeză Gordon lângă masa din bucătărie.

— Da. N-a fost frumos din partea ta.

— Știu, bunicule. Poate că am exagerat puțin. Dar am rezolvat problema.

— Ia te uită, își ridică privirea Mór.

— Cel puțin o parte.

Bătrânul lăsa castanele pe masă.

— Ce vrei să faci, băiete?

— Nimic deosebit, bunicule.

Bătrânul tăcu un timp.

— Ți-aduci aminte ce spunea taică-tău despre răzbunare?

Gordon oftă.

— El nu și-a luat revanșa niciodată, continuă bătrânul. Spunea mereu că el doar ține țeava, mai devreme sau mai târziu toată lumea intră în ea și că el nu mai are altceva de făcut decât să astupe ambele capete ale țevii.

— Nu sunt sigur că vreau să vorbesc despre asta, cel puțin nu acum și

nu aici.

— Știu și eu foarte bine.

— Uitați, bunicule, unde a ajuns tata cu vestita lui țeavă, răbufni Gordon.

— Stătea și aștepta cu nenorocita aia de țeavă. A tot așteptat până când n-a mai rezistat... Ce-ar fi putut să facă? Criza mondială n-a fost opera unui singur om. N-a știut pe cine să învinovățească și s-a învinovățit pe sine.

— Știu, bunicule, am fost acolo lângă el când a renunțat la țeavă și la tot.

Mór privea pe geam cercetând Rondul. Lumina lămpilor stradale i-au conturat trupul corpulent, barba stufoasă și umerii căzuți.

— Trebuie să plec, bunicule. Trebuie să merg după Krisztina.

— Știi unde este?

— Bănuiesc, răspunse Gordon.

— La Normafa, zise el urcându-se în Opel.

Czövek porni pe bulevard, apoi pe Podul Margareta și strada Regele Matia urcă spre Normafa. Traficul era lejer, nici pietoni nu prea erau pe stradă, doar prin ferestrele vilelor părea să se întrezărească câte-o urmă de viață.

La turnul de apă Gordon îi ceru să oprească mașina. Coborî, apoi îi spuse lui Czövek: — Așteaptă-mă, nu stau mult.

La marginea pădurii întunecate ardea un singur felinar deasupra ușii crâșmei. Sufla un vânt rece, înțepător. Gordon își ridică gulerul. Ajuns la clădire, o zări pe Krisztina. Stătea mai departe, pe o bancă, cu o cană de porțelan, probabil cu vin fierț în ea. Privea orașul de la poalele dealului, din când în când sorbind din cană. Auzind pașii lui Gordon se întoarse, dar imediat își luă privirea de la el.

— Dacă-ți spun să nu-mi vorbești, nu te poți abține, nu-i așa? îl întrebă ea privind orașul.

— Doar ca să ne lămurim, Krisztina, răspunse Gordon. De ce te-ai supărat pe mine mai exact?

Krisztina tăcu.

— Pentru că am vrut să te protejez? Pentru că nu am vrut să intri în bucluc alături de mine?

— Uneori te urăsc îngrozitor de tare, răspunse Krisztina. Nu mă deranjează că m-ai lăsat acolo, Zsigmond. E cea mai mică problemă. Mă deranjează faptul că nu-mi spui ce ai de gând.

— Ți-aș fi spus dacă n-ai fi adormit din cauza vinului și a pălincii.
— Mă așteptam la o minciună mai reușită.
— Nu e o minciună.
— Dar nici adevăr nu este. Și să nu-mi spui că te-ai întors la Pesta condus de o idee apărută din senin, pentru că nici asta nu cred.
— Deși tocmai asta s-a întâmplat.
— N-are niciun sens, clătină Krisztina din cap.
— Recunosc că am greșit, se așeză lângă ea Gordon.
— Ești extrem de generos în felul în care știi să recunoști că ai greșit.
— Ce vrei să spun?
— Dacă nu poți spune adevărul, mai bine nu spune nimic.
Gordon scoase o țigară, o aprinse și fumă un timp în tăcere.
— Ți s-a răcit vinul, îți aduc altul.
— Nici pe ăsta n-am vrut să-l beau, dădu Krisztina din mână. Eu, în schimb, vreau să-ți spun ceva.
— Spune.
— În după-amiaza asta am telegrafiat la Londra. Accept slujba. Aștept răspunsul lor și plec.
— Înțeleg.
— Dacă ai fi înțeles, nu m-ai fi exclus din caz.
— Nu te-am exclus. Numai că nu am vrut să vorbesc până nu aflam totul. Sau, cel puțin, aproape totul. Nu fi supărată.
— Nu sunt supărată pe tine, Zsigmond.
— Nu?
— Vrei să fii supărată?
Gordon clătină din cap.
— Nu neapărat.
— Atunci ce vrei?
— Să mă asculți, răspunse Gordon.
Și îi povesti Krisztinei ce se întâmplase de la plecarea din Lillafüred. Krisztina îl ascultă tăcută, nu-l întrerupse cu întrebări, nu dădu din cap, doar stătea și se uita la oraș.
— Ce vrei să faci? îl întrebă pe Gordon când termină de povestit.
— Mai am o treabă de rezolvat cu Pojva.
— Ce-i faci? îl privi Krisztina. Îl bați?
— Fii serioasă, dădu Gordon din mână. Nu mă interesează că m-a bătut măr.

— Zsigmond, recunoaște măcar în fața mea că ți-ar putea strivi țeasta cu mâna goală. Dacă nu ție, măcar față de mine recunoaște că vrei să te răzbuni, spuse Krisztina.

— Poate că ai dreptate, dădu el din cap. Dar nu-i atât de simplu.

— Nimic nu-i simplu.

— Pojva crede că doar el știe să joace murdar.

— Nu vreau să știu ce ai de gând să faci.

— Nu?

— Vreau să-mi fac bagajele. Să-mi pun hainele în valiză.

Gordon își trase pălăria pe frunte.

— Dar nu în seara asta, nu-i așa?

— Nu, nu în seara asta, răspunse Krisztina. Du-mă acasă.

— În ordine, se ridică Gordon. Să mergem.

Czövek dormea cu capul pe volan. Gordon bătu în geam, la care șoferul ridică brusc capul.

— Pornesc chiar acum, spuse cu o voce somnoroasă.

— Așteaptă, totuși, să ne urcăm.

— Ne grăbim? se întoarse Czövek spre ei.

Gordon se uită la Krisztina, care dădu din cap afirmativ.

— Ne grăbim, Czövek, ne grăbim.

ZECE

Gordon stătea în baie și se bărbierea atunci când apăru Krisztina în ușă.

— Unde te pregătești să pleci? întrebă ea.

— Sunt de serviciu, răspunse Gordon.

— De la opt seara. Iar acum, dacă nu mă înșel, se uită la ceas, e puțin trecut de opt dimineața.

— Trebuie să-l vizitez pe Gellért înainte de masă, la inspectoratul general.

— O să-mi povestești și mie cândva ce ai făcut, zise Krisztina și închise ușa.

Gordon termină cu bărbieritul. Abia dacă mai avea nevoie de alaun. Îmbracă un costum maro sport, dar cu cravata nu se descurcă deloc.

— Mi-o legi tu, te rog? întrebă el când ieși din baie.

Krisztina își ridică privirea de la birou.

— Vino aici.

— Ce lucrezi?

— Aștern pe hârtie câteva idei pe care le aveam în minte. Să am ce să arăt la Penguin.

— Editurii...

— Cui altcuiva?

— Sper să le placă.

— Și eu.

Krisztina se aplecă din nou asupra schițelor. Gordon se duse la telefon și formă numărul inspectoratului general. Gellért era deja la birou.

— Ați ascultat de sfatul meu? întrebă detectivul când auzi vocea lui Gordon.

— Într-o anumit măsură.

— În ce sens?

— V-aș spune mai degrabă personal. Și ar trebui să discutăm și despre două femei.

— Și anume?

— Pe una o cheamă Fanny, pe cealaltă Irma, răspunse Gordon.

— Nu putem vorbi acum.

- Dar când?
- Ce ziceți de un prânz timpuriu?
- Din partea mea este în ordine. Unde?
- La Bibilica, pe Strada Bastionului. Știți unde?
- Sigur că da, răspunse Gordon și așeză receptorul în furcă.

Krisztina îl privi o clipă pe Gordon, apoi continuă să deseneze. El se duse la birou și dintr-un sertar scoase un carnețel cu adrese. Îl răsfoi, apoi merse la telefon și formă un număr.

- Alo, răspunse un bărbat cu un puternic accent franțuzesc.
- Sunt Gordon. Aveți o oră liberă astăzi înainte de masă?
- O oră?
- O oră și jumătate.
- O oră și jumătate?
- Da, atât.
- Cu siguranță am, răspunse bărbatul.
- La zece la Abhazia?
- Voi fi acolo. *Au revoir!*
- *Au revoir!* Gordon puse receptorul în furcă.
- Pleci deja? întrebă Krisztina.
- Trebuie să plec, răspunse Gordon. Te sun diseară din redacție.
- Cum dorești, răspunse Krisztina și se aplecă din nou asupra hârtiei.

Gordon își privi ceasul. Trecuse de unsprezece și jumătate. Făcu semn ospătarului că dorește nota de plată. Bărbatul care stătea vizavi de el își închise carnețelul.

— Redactorul-șef va decide dacă vom scrie despre afacerile amoroase ale politicianilor maghiari, își întoarse el privirea către Gordon. Nu promit nimic.

- Nici nu vă cer așa ceva, răspunse acesta.
- Nu mă pot baza pe vorbe.
- Știu.
- După părerea dumneavoastră, această Margó mă va ajuta?
- Vorbesc cu ea.
- Vă rog. Recunosc, continuă jurnalistul cu părul roșcat și vâlvoi, că am auzit deja despre asta. Pe la noi nu se obișnuiește așa ceva.
- Tocmai de aceea poate fi interesant.
- Mai pun și eu niște întrebări, dădu din cap francezul.

Gordon plăti consumația și îi strânse mâna lui Armand Manteau, corespondentul ziarului *L'Echo de Paris*. În fața cafenelei urcă în tramvaiul 4. Din Piața Berlin luă tramvaiul 49, cu care merse până în Piața Calvin. De pe strada Kecskemét intră pe strada Bastionului și, la câteva minute după ora douăsprezece, sosi la Bibilica. Privi rapid în jur în restaurantul întunecos, dar pe Gellért nu-l văzu. La mese stăteau în special bărbați, studenți și profesori de la Universitatea Pázmány Péter, amestecați. Deși se apropia ora prânzului, restaurantul nu era plin – ce-i drept, nu multă lume își permitea să mănânce la Bibilica.

Ospătarul îl conduse la o masă din fundul restaurantului și îl întrebă cu ce îl poate servi.

— Deocamdată doar o cafea, răspunse el.

Tocmai deschisese jurnalul *Pesti Napló* când la masă apărură inspectorul. Haina udă îi atârna pe trupul uscățiv, de pe umbrelă curgeau picături, pălăria i se îmbibase cu apă.

— Ei, poftim, îl salută pe Gordon. Văd că dumneata ai rămas uscat.

— Am sosit înainte de ploaie, răspunse Gordon.

— Ați comandat deja?

— Încă nu.

Gellért făcu semn ospătarului, care îi luă haina, pălăria și umbrela, apoi aduse două meniuri. Gordon comandă o porție mare de *consommé* care includea nu doar un ou, ci două, iar Gellért papricaș de vită cu vin roșu, cartofi și ceapă prăjită în untură.

— Spuneți ce doriți, zise Gellért și se rezemă de spătar.

— Îmi sunteți dator cu povestea lui Róna, răspunse Gordon.

Inspectorul îl privi mirat.

— Róna? Dumneata vrei să vorbești cu mine despre Róna?

— Sigur. Trebuie să predau articolul.

— Ei bine, aprinse Gellért o țigaretă, nu pot să-ți spun prea multe. Procesul nu s-a încheiat încă în instanță, deci oficial nu prea pot vorbi.

— Atunci, neoficial.

Inspectorul ridică din sprâncene.

— Evident că Róna nu a fost mituit, începu el. Numai că și-a băgat nasul unde nu trebuie, într-o altă investigație.

— În ce, nu-mi puteți spune.

Gellért dădu din cap afirmativ.

— În instanță va fi achitat, dar, pentru că a creat o situație neplăcută

pentru corpul de detectivi, va fi transferat. Nu i se va ridica permisul de portarmă, dar o perioadă va trebui să investigheze cazuri de furt de la căile ferate.

— Ăsta nu-i subiect de articol, remarcă Gordon.

— V-am spus de la bun început să nu vă ocupați de acest caz. Dar degeaba.

Gordon nu răspunse. Apăru ospătarul cu supa și tocănița. În timpul mesei cei doi discutară despre teme neutre. Despre Războiul Civil din Spania, despre Mussolini, despre decizia regelui Belgiei de a-și întări armata din cauza amenințării Germaniei. După ce terminară prânzul, amândoi aprinseră câte-o țigară. Gordon îi făcu semn ospătarului și plăti, oricât de mult s-ar fi opus Gellért.

— În schimb, pentru marfa de data trecută... spuse el.

— Despre fata decedată nu mă întrebați? întrebă brusc investigatorul.

— Nu, răspunse Gordon. Știu totul.

— Totul?

— Totul, dădu din cap Gordon. De fapt, ceva tot nu știu.

— Ce anume?

— Nu ați vrut sau nu ați îndrăznit să-i spuneți doamnei Szöllősy că i-a murit fiica?

Gellért cercetă fața lui Gordon prin fumul de țigară.

— Contează? întrebă într-un târziu.

— E drept, acum nu prea mai contează.

— Nu am îndrăznit și nu am vrut, recunosc Gellért. Îmbătrânesc. Mai am doi ani până la pensie. Am căutat momentul potrivit pentru a-i spune, dar...

— Observ și eu că îmbătrâniți, dădu din cap Gordon.

— Cum adică?

— Data trecută v-ați lăsat sertarul deschis. V-aduceți aminte? Am fost la inspectorat și, în timp ce vă așteptam, am observat că un sertar este deschis. Nu mai văzusem așa ceva până atunci.

— O să vorbesc cu medicul meu să-mi prescrie ceva pentru memorie, răspunse Gellért.

— N-o să strice. Nu de alta, dar dacă ar fi intrat în birou o persoană neavenită și ar fi văzut sertarul deschis?

— Aveți dreptate. Așa sunt persoanele neavenite, aprobă inspectorul și scutură scrumul. Ce noutăți sunt în lumea boxului?

— Harangi se află și acum în America cu selecționata Europei, răspunse Gordon.

Se ridicară și porniră spre ușă. Chelnerul îi ajută să-și îmbrace hainele. Afară, ploaia se oprise.

— Sper să câștige, spuse Gellért.

— Și eu. Din câte am auzit, până acum a boxat excelent.

— Și? Când mergeți la următorul meci?

— În seara aceasta, răspunse Gordon.

— Cine luptă?

— Nu contează. Două animale.

— În cazul ăsta..., se întoarse Gellért către Gordon.

— Mulțumesc, întinse Gordon mâna.

Inspectorul dădu din cap și porni către Strada Pálné Veres. Gordon urcă în tramvai în piața Calvin.

În zadar bătu la ușă. Privi prin geam, dar pe portar.

— Mai încet, dacă-mi permiteți, găfâi bărbatul. Treziți toată casa.

— La douăsprezece și jumătate în miezul zilei? Pe cine trezesc eu la ora asta?

— Aceasta este o casă onorabilă, vă rog, răspunse bărbatul. Cu toate astea – și arată către ușă – nu le plac scandalurile. Și, de altfel, e inutil să bateți în ușă.

— Nu știți unde este domnișoara?

Bărbatul se încruntă auzind cuvântul „domnișoară”.

— Domnișoara a plecat în dimineața asta.

— Unde?

— N-am de unde să știu, dar cu siguranță nu la piață, avea valize cu ea.

— Adică s-a mutat?

— Domnișoara nu obișnuiește să-mi comunice când, cu cine și ce face, menționează sarcastic bărbatul.

— Dar v-ați întâlnit cu ea când a plecat, nu-i așa?

— Da, dădu din cap portarul. M-a salutat – „bună ziua” –, iar eu i-am răspuns tot cu „bună ziua”. În fața casei era oprit un taxi, și-a pus valizele în el și au plecat. De aceea vă spun să nu bateți în ușă, nu-i nimeni în locuința aceea. Vă rog să mă scuzați, dar trebuie să plec.

Înainte de a urca în tramvaiul 53 în Piața Apponyi, Gordon se opri în

Piața Libertății (Szabdság) să retragă două sute de penghei de la Casa de Economii și Consemnațiuni. Deși nu-și economisise banii cu acest scop, îi scoase fără nicio părere de rău. Tramvaiul lăsa în urmă una câte una clădirile elegante din centru și se zgâlțâi printre case ponosite, cenușii, pe Calea Üllői. Gordon privi spre dreapta, către clădirea Institutului de Medicină Legală, apoi trecu pe lângă Grădina Orczy. În depărtare se zăreau bordeiele dărăpănate din cartierul săracilor. La Calea Ecser coborî din tramvai, inspiră adânc și porni pe drumul de țară noroios, printre case, dacă se puteau numi astfel clădirile acelea încropite din barăcile unui fost spital de campanie. Ceva mai încolo, drumul de țară se transformă într-o mare de noroi. Barăcilor li se adăugaseră anexe în cea mai mare parte din chirpici, dar și din cărămidă, astfel că tot cartierul părea un labirint înfricoșător. După un timp Gordon nu mai știa dacă alunecă pe o stradă sau într-un gang dintre două clădiri. Aerul era încărcat cu un fum înecăcios: mulți făceau focul cu haine și încălțăminte. Puțini aveau bani de lemne. Duhoarea acoperea mirosul sărăciei, dar nu și imaginea ei. Copii murdari se jucau în noroi și își vorbeau, strigând unii la alții într-o limbă pe care Gordon abia dacă o înțelegea. Nici nu încercară să cerșească, doar se jucau de-a prinselea, urlând, cei mai mulți cu picioarele desculțe. În spatele câtorva geamuri pâlpâiau opaițe, însă majoritatea ferestrelor se holbau întunecoase. Într-o curte, doi țărani bătrâni cărau în bordei vreascurile pe care le adunaseră probabil în Parcul Central. Părea că făcuseră totul ca gospodăria lor să arate cât de cât îngrijit. Rezultatul era deopotrivă deplorabil și înduioșător. De pe acoperișul peticit curgea apa în casă, la fereastră atârna un mileu de dantelă, în spatele acestuia o floare ofilită într-un ghiveci crăpat. Îmbrăcămintea celor doi era curată, date fiind condițiile. Gordon păși lângă ei și li se adresă: — Bună ziua.

Bătrânul se îndreptă încet de spate.

— Îmi puteți spune unde-l găsesc pe Pojva?

— Pe cine? întrebă bătrânul.

— Pe Pojva.

— Erzsiké, își îmbrânci bărbatul nevasta, domnul caută pe unul Pojva.

— Eu nu cunosc pe nimeni cu numele acesta, răspunse femeia zbârcită, cu bonetă.

Gordon îl descrie pe Pojva, la care femeia își făcu repede cruce și privi către cer.

— Pe ăla îl căutați? Pe ticălosul ăla cu nasul spart?

— Pe el.

Bătrâna ieși greoi în fața casei și îi arătă lui Gordon în ce direcție s-o ia. Denumirile străzilor și numerele caselor n-aveau nicio relevanță aici. Gordon mulțumi pentru ajutor și porni. Încerca din toate puterile să nu se afunde până la gleznă în noroi. Câinii lătrau, își trăgeau lanțurile mai să le rupă, pisicile mieunau pe acoperișuri, unde se refugiaseră de noroi. Gordon găsi repede bordeiul. La geamurile dinspre stradă atârnavă obloane cioplite cu model de lalele, pe jumătate putrezite, iar lângă casă era o cocină de porci, din chirpici. Doi copii de vreo zece ani se jucau în noroi cu o roată de bicicletă. Nu puteau s-o învârtă, dar și așa se distrau de minune. Gordon nu înțelegea esența jocului.

— Pojva e acasă? îl întrebă pe unul dintre ei.

Acesta nu răspunse, ci fugi în casă urlând. Peste câteva clipe apărură Pojva, mahmur, cu izmenele căzute sub talie și bustul gol. Cândva fusese o matahală de bărbat, însă acum mușchii îi erau uscați, iar pielea căzută. Cu toate astea, cu nasul lui strâmbat într-un mod absurd oferea o imagine înfricoșătoare, impunând respect.

— Pe dumneata te cunosc de undeva, îi spuse din vârful limbii lui Gordon.

— Am o ofertă, răspunse el.

— Și ai și bani? întrebă.

Gordon dădu din cap afirmativ. Pojva rămase câteva momente pe loc și îl privi pe Gordon. Chiar i se părea cunoscut, dar nu reușea să-și aducă aminte de unde.

— Așteaptă aici, spuse într-un târziu și intră în bordei.

Peste câteva clipe se auziră țipete, apoi plânsete și în cele din urmă pe ușă apărură o femeie de peste patruzeci de ani.

— Nu stați de vorbă cu el, întotdeauna iese rău, se rugă de Gordon.

Pojva o prinse din spate, o întoarse către el și îi trase o palmă, iar femeia căzu în genunchi. Apoi o lovi cu piciorul în fund și femeia căzu în noroi.

— Ce te interesează cu cine vorbesc? se răsti el și îi făcu semn lui Gordon.

— Intră.

În casă domnea un miros de țigări se întorcea stomacul pe dos. Pe sobă fierbea ceva, în colț stătea un câine plouat. Pe masa din bucătărie, într-un lighean crăpat, picura apa de pe acoperiș, iar alături pâlpâia o lampă de gaz.

Pojva se așeză pe un scaun, vârî în gură o țigară, apoi cu piciorul îi trimise și lui Gordon un scaun.

— Cât? întrebă.

— Nici nu știi despre ce este vorba, răspunse Gordon.

— Doar nu de grădinar ai nevoie, spuse Pojva și îi cercetă fața câteva clipe, sperând să-l identifice, apoi dădu din mână, renunțând.

— Douăzeci, puse Gordon pe masă două bancnote de zece.

Pojva întinse mâna cu lăcomie, luă bancnotele și urlă:

— Femeie!

Femeia își iți capul pe ușă cu teamă.

— Fir-ai a dracu', ia banii, du-te și cumpără niște ulei și ceva de mâncare, că pe asta nici câinele nu o mănâncă, și lovi cu piciorul în sobă.

Zeama groasă, suspectă, îi împrășcă picioarele femeii. Ea tresări, dar pași mai aproape, luă bancnota de zece pe care i-o întinse bărbatul și plecă în grabă.

— Acum spune ce vrei, scuipă Pojva.

— În seara asta... ai un meci.

— Eu nu particip la așa ceva.

— Cum să nu.

— De unde știu că nu ești polițist?

— Polițistul ți-ar fi dat douăzeci de penghei?

Pojva rămase pe gânduri.

— Și dac-aș avea?

— Atunci te-ai lupta cu Jacek, polonezul, la fabrica de pe strada Gubacs.

— Dac-ar fi, acolo s-ar ține, dădu din cap bărbatul.

— Și care ar fi rezultatul?

— Într-o luptă cinstită nu se poate ști niciodată, răspunse Pojva cu fața inexpressivă.

— Nici pentru cincizeci de penghei?

Ochii lui Pojva străluciră.

— Pentru cincizeci nu e sigur, poate pentru o sută.

— Înțeleg, dădu din cap Gordon. Dacă pentru o sută s-ar putea spune cine câștigă deseară, atunci învingătorul ar putea fi și Jacek. Să zicem că în runda a doua ai fi knock-out.

— Pentru o sută de penghei, își linse Pojva buzele, poate să și câștige.

— Ascultă, Pojva, îi spuse Gordon. S-a mai interesat cineva dacă va fi

meci sau nu în seara asta? Și dacă da, cine ar câștiga?

— Nu, răspunse bărbatul. Bookmakerii se interesează întotdeauna, dar altcineva nu.

Gordon își deschise portmoneul și scoase cinci hârtii de douăzeci de penghei. Pojva se năpusti asupra banilor, dar Gordon fu mai rapid. Își retrase mâna.

— Cu o condiție.

— Ce condiție?

— Banii îi dau soției tale, răspunse Gordon.

— Asta nu, ripostă Pojva.

— Cum să nu. Sau ai prefera să ajungi la pușcărie?

Pojva se încruntă. Își storcea creierii. Într-un târziu se linse pe buze și dădu din cap afirmativ.

— Dacă lupta din seara asta s-ar termina cum bănuim, continuă Gordon, am putea colabora sistematic.

— N-o să fie probleme, dădu din cap Pojva, iar Gordon văzu în ochii lui că avea să-și bată soția până când avea să-i dea banii.

— Nici să nu fie, se ridică el de la masă.

— N-o să fie, dădu din cap Pojva și se întinse către piciorul mesei, ridică o sticlă cu spirt și trase o dușcă.

Lăsă sticla jos și îl măsură pe Gordon cu ostilitate.

— Pleacă odată, trebuie să mă pregătesc de meci.

— Să boxezi cum trebuie, spuse Gordon. Domnului Szöllősy nu-i place să fie dezamăgit.

— Cine?

Gordon crezu pentru o clipă că greșise.

— Bărbatul care și-a trimis secretarul la dumneata.

— A, ăla? își ridică privirea Pojva. A și spus că șefului îi place munca precisă. Nu l-am dezamăgit.

— Ai educat-o cum trebuie pe fata aceea. Domnul ți-a spus să o omori?

— Nu, clătină el din cap. Doar să o sperii. De unde să știu că e o femeie atât de pricăjită? adresă el întrebarea sticlei cu spirt. Abia am atins-o și a murit. Dar nu contează, era oricum doar o landră.

— Așa este, dădu din cap Gordon. Doar o landră. Și cu banii ce-ai făcut?

— Ce bani?

— Calm, Pojva, pe domnul nu-l interesează banii, doar eu aș vrea să

știu ce s-a întâmplat cu ei. Câți bani avea la ea? Aproape două mii de penghei?

— Doar vreo o mie cinci sute, răspunse bărbatul.

— Pe ce i-ai cheltuit? se uită în jur Gordon. Pe medicamente?

— Ce te interesează? se răsti Pojva la Gordon și mai trase o dușcă.

Datorii. Cămătari.

— Secretarul domnului a spus să iei banii?

— Evident. A spus că toți câți are asupra ei, sunt ai mei.

— Cum ai făcut? întrebă Gordon.

Ceva nu era în ordine în privirea confuză a lui Pojva.

— Ce te interesează pe dumneata?

— Ne place să știm cum lucrează angajații noștri.

Pojva scutură din cap, apoi în cele din urmă răspunse:

— Întâi i-am tras o palmă, apoi i-am luat poșeta. Stătea întinsă pe jos, i-am luat poșeta din mână.

— Și atunci ai văzut câți bani are.

— Așa este.

— Atunci ai lovit-o în plex.

— Atunci.

— După ce ai văzut câți bani are la ea.

Pojva dădu din cap.

— Și ce mai avea în poșetă?

— Doar bani în portmoneu și o grămadă de mărunțișuri. I le-am dat nevastei și copiilor.

— O carte însă ai lăsat în poșetă, spuse Gordon.

— Era parcă o carte de rugăciune, dădu din cap bărbatul. M-am gândit că dacă tot a murit, să fie înmormântată cu cartea ei de rugăciune. Și, de altfel, noi nu citim.

— Și nici nu vă rugați.

— La cine să ne rugăm? întrebă Pojva privind grămada de paie de pe care se destrămasă de mult husa.

Gordon îi urmări privirea, apoi aprobă încet din cap. Se întoarse să plece, spunându-i din mers: — Diseară să-ți faci treaba.

— Am s-o fac. La asta mă pricep..., răspunse bărbatul și goli sticla de spirt.

Afară începuse ploaia. Gordon aruncă o privire în cocina de porci unde, în loc de porci, zări femeia cu cei doi copii. Stăteau chirciți în noroi, căci

nici paie nu erau, iar pe sub acoperiș şuiera vântul rece. Copiii se obișnuiseră într-atât, încât nici nu le mai clănțăneau dinții. Gordon se aplecă în cocină și îi întinse femeii banii. Ea doar scutură din cap, cu privirea înspăimântată.

— Ia-i, odată, lua-te-ar dracii! urlă Pojva din ușă. Și ia și mâncare, ai auzit?

Femeia luă banii. Gordon se uită la cei doi copii.

— Părinții dumneavoastră trăiesc?

— Da, în câmpie, dădu din cap femeia. De-aș scăpa odată de ăsta, arătă cu capul către Pojva, m-aș întoarce imediat la ei, împreună cu copiii.

— Aveți grijă de bani, spuse Gordon. Vor prinde bine cândva pentru tren.

Ieși agale pe strada noroioasă, își ridică gulerul și porni către Calea Üllői. În stația de tramvai se uită la ceas. Era trecut de ora patru. Avea să ajungă pe Strada Gubacsi mai devreme decât își planificase. La colțul Bulevardului Kálmán Könyves coborî din tramvai și intră într-o tutungerie.

— Pot să folosesc telefonul? întrebă și puse douăzeci de filleri în fața vânzătorului.

Căută în caietul cu notițe numărul de telefon al centrului de protecție a mamelor și sună. Centralista îi făcu legătură cu directorul. Răspunse secretara.

— Domnul director a plecat deja.

— Mă numesc Gordon Zsigmond. Sunt jurnalist la ziarul *Az Est*. Scriu un articol despre situația instituțiilor de protecție a mamelor. Cât de darnici sunt în zilele noastre oamenii, mai au disponibilitatea de a dona?

— Ce să aibă? întrebă femeia nedumerită.

— Dacă primiți donații.

— Foarte rar.

— Nu ați primit de curând o donație mai consistentă?

— Dacă am fi primit, am putea încălzi și băile, nu numai saloanele și sala de operație.

— Așadar, nu ați primit nicio sumă mai consistentă.

— Poate vreți să ne donați dumneavoastră, încercă femeia să glumească.

— Așa mi-am propus, răspunse Gordon. Așa mi-am propus.

Ieșind din tutungerie, urcă în tramvaiul 22, apoi coborî la Strada Mester și se duse pe jos până pe Calea Gubacsi. Abatorul public era gol, niciun

suflet nicăieri. Muncitorii de la rafinăria de ulei plecau acasă unul câte unul. Imensa ușă de fier a clădirii fabricii alăturate era închisă, dar la intrarea din spate soseau încontinuu bărbați în grupuri de câte doi sau trei. Curând apărură cinci bărbați de vârstă mijlocie și un tânăr. Acesta înainta cu pași înceți, greoi, dar pe spatele lui haina stătea să crape. Un tip mai scund se desprinsese de grup, merse repede la poarta din spate, intră și peste câteva minute le făcu semn celorlalți să vină.

La sosirea unui nou grup, Gordon traversă drumul cu pași repezi și se alătură acestuia. Bărbatul din față deschise și îi făcu semn portarului. În curte Gordon se desprinsese de grup și aruncă o privire împrejur. Nu văzu nimic deosebit și nu izbuti să-și dea seama în ce fabrică se află. Probabil că funcționau laolaltă mai multe uzine mai mici – tâmplării și cojocării, după miros. Gordon se grăbi după grupul său. Acesta coti la stânga, pe un fel de alee, apoi, câțiva pași mai încolo, se deschise o ușă grea, de metal, și intrară. Gordon așteptă ca ușa să se închidă în spatele lor, apoi se luă după ei. Ajunseră într-un culoar îngust, întunecos. Pentru că nu vedea nimic, era nevoit să se ghideze după zgomote. Auzi cum se trânteste o ușă. Porni în direcția aceea. În partea dreaptă găsi o altă ușă. O deschise și se trezi într-o curte interioară. Tocmai la timp, pentru că dacă n-ar fi zărit capul unuia dintre bărbați cum dispare într-un beci ar fi putut să-i caute mult și bine. Pașii îi răsunau pe caldarâmul curții. Clădirea avea patru etaje. Geamurile apărute cu gratii priveau întunecoase spre curte. Gordon deschise ușa beciului. Deodată îl izbi o duhoare de transpirație. De jos se auzeau râsete. Își descheie haina și porni în jos pe scări. La baza lor stătea un bătrân cu privirea piezișă. Gordon băgă mâna în buzunar, scoase un penghei și i-l întinse bătrânului. Acesta se dădu la o parte.

Pe Gordon îl surprinse suprafața uriașă a subsolului. Niciodată nu s-ar fi gândit că sub clădire există un beci atât de mare. În mijlocul sălii era instalat un ring, în jurul lui stăteau bărbați dezbrăcați la cămașă. Nu zări niciun scaun. Într-un colț, un tânăr vindea bere la halbă. Nu era greu să-i depistezi pe bookmakeri, căci într-o mână aveau hârtii, iar în cealaltă câte-un teanc mare de bancnote, și din minut în minut comunicau cu voce tare cotele. Pe ce se bazau în calcule, nu se știe. Gordon își descheie haina, își împinse pălăria de pe frunte, se vâri într-un cotlon și își aprinse o țigară. În cele patru colțuri ale sălii era câte-o ușă metalică. În câteva clipe constată că cel puțin trei dintre ele erau cu siguranță încuiate. A patra însă se deschise și pe ea intră un copil de vreo paisprezece ani, cu o găleată cu apă în mână.

Gordon se duse la ușă și o deschise. Pe culoar stăteau bărbați în grupuri mici. Un tip neras, cu sprâncenele groase, se proțăpi în fața lui Gordon.

— Unde vă grăbiți?

— Îl caut pe Jacek, Antal Kocsis mi-a spus că-l găsesc aici, răspunse Gordon.

— Dumneata îl cunoști pe Kocsis?

— Asta am spus, nu?

— Și ce vrei de la Jacek?

— Ce te interesează?

— Pe mine mă interesează tot ce se întâmplă aici, își încrucișă bărbatul mâinile pe piept.

— Îi ofer ceva de lucru.

— Ce anume? Și, de altfel, cine naiba ești dumneata?

— Ceva suplimentar, îl privi Gordon și îl împinse din calea lui.

— Nu prea cred, răspunse bărbatul și îl prinse pe Gordon de brațul drept.

Între timp, ceilalți intrară în sală. Cei doi rămaseră singuri.

— Dă-mi drumul.

— Încă nu mi-ai spus cine ești. Dar nici nu e nevoie. Scot eu tot de la tine, șuieră bărbatul și nu-i slăbi brațul lui Gordon până când acesta nu se întoarse către el.

Se apropiaseră atât de mult, încât între fețele lor rămăseseră doar câțiva centimetri.

— Scoți tot de la mine? Întrebă Gordon.

— Cu siguranță, răspunse bărbatul, la care Gordon se smulse din strânsoarea bărbatului, își avântă pumnul drept și îl lovi în obraz. Bărbatul se clătină, se sprijini de perete, dar nu căzu. Stătea cu capul plecat. Gordon tocmai voia să treacă pe lângă el când bărbatul își ridică privirea. Gordon nu așteptă să fie atacat. Strânse din nou pumnul drept și îi aplică o lovitură de jos în sus în maxilar. Capul bărbatului se lovi de perete, ochii i se dădură peste cap și începu să alunece încet pe podea. Gordon își masă mâna dreaptă cu ochii înlăcrimați și vru să treacă pe lângă bărbatul întins pe podea, dar acesta îl prinse brusc de gleznă. Ce-i drept, nu prea tare. Gordon și-ar fi putut elibera lesne piciorul din strânsoare, dar se întoarse rapid și se uită la individ. Acesta înălță capul. Din colțul gurii îi șiroia sângele, ochii îi erau încețoșați, dar nu-i eliberă glezna lui Gordon din strânsoare. Acesta își trase cu forță piciorul, bărbatul însă își adună puterile și îl strânse și mai

tare. Apoi se sprijini în mâna stângă, în ochi i se întoarse viața și îl privi pe Gordon cu atâta ură încât acesta îl lovi din nou în osul zigomatic, de data asta cu mâna stângă și cu toată forța. Bărbatul căzu lat imediat, capul răsunându-i cu ecou când atinse pardoseala, iar sângele care i se scurgea din gură formând încet o băltoacă.

Gordon se rezemă de perete, apoi alunecă în genunchi. Își mișcă degetele de la mâna dreaptă. Funcționau, dar îl dureau îngrozitor. Bărbatul gemea încet lângă el, pe podea. Gordon trase aer în piept și se ridică scuturându-și și masându-și mâna încontinuu. Păși peste bărbat și deschise ușa păzită de atacatorul său. În încăpere, un bărbat masiv exersa scheme de box cu mișcări lente, dar puternice. Gordon intră și închise ușa în urma lui. Jacek rămase în tăcere, urmărindu-l cu coada ochiului pe Gordon. Acesta se opri în ușă privindu-l pe boxer până când Jacek lăsă mâna jos și, cu un ușor accent, dar cu o maghiară curată, inteligibilă, începu să vorbească: — Dumneata ce dorești? întrebă.

Gordon trase un scaun și se așeză pe el ca într-o șa.

— Propun o afacere.

— Ce afacere?

— Am auzit că rezultatul meciului din această seară a fost decis în prealabil.

Jacek lovi furios masa.

— Dar am stabilit că de data asta boxăm curat.

— Cred că nu înțelegi. Pojva se laudă, continuă Gordon, că în seara asta nu va transpira pentru că a cumpărat pe cineva.

— Pe mine? hârâie Jacek. Pe mine? Eu n-am vândut niciun meci în viața mea. Înțelegeți?

— Înțeleg. Sunt convins de asta. Dar mă gândeam să-ți spun, totuși.

— Va fi al doisprezecelea meci al meu și n-am pierdut niciodată pentru că m-ar fi cumpărat cineva. Cum își permite Pojva să spună așa ceva despre mine? urlă Jacek, umflându-i-se venele de pe gât.

— Eu nu am de unde să știu asta, se ridică Gordon de pe scaun. Doar atât am vrut să-ți spun, zise și porni către ușă.

Jacek rămase neputincios de furie, apoi strigă după Gordon: — Vorbeați de o afacere.

— O, sigur că da, își lovi fruntea Gordon.

Scoase din buzunar cincizeci de penghei și îi puse pe masă.

— Ce-s ăștia? întrebă Jacek.

— O mică contribuție la prietenia maghiaro-poloneză.

— La ce? se uită celălalt nedumerit la Gordon.

— La prietenie, băiete. Altfel, cum ai spus și tu, n-ai pierdut nici un meci până acum. Acum pierde-l.

Gordon ieși. Bărbatul zăcea în continuare pe culoar. I se oprise sângerarea, balta de lângă el se închega încet, iar individul respira sacadat. Gordon trecu peste el și se apropie de ring. Mai erau doar zece minute până să înceapă meciul. În sală domnea un vacarm înfiorător. Bookmakerii strigau unul mai tare decât celălalt, arbitrii erau deja în ring, cu mânecile suflecate. În aer pluteau fum și miros de transpirație și bere. Gordon trecu repede în revistă mulțimea. Erau acolo tot felul de oameni: muncitori, birjari, funcționari și, evident, câteva figuri dubioase. Puțin mai departe de ring stăteau câțiva bărbați îmbrăcați în costume de calitate, cu croială perfectă. Gordon nici măcar nu se miră de prezența lor.

La șase fără un minut se deschise ușa metalică. Întâi intră Pojva, cu o privire surprinzător de limpede. În spatele lui venea Jacek, cu pași hotărâți și în mod evident furioși. Expresia feței lui, însă, trăda doar hotărâre.

— Omoară-l, Pojva! urlă cineva din sală.

Mai mulți i se alăturară strigând:

— Omoară-l! Nu-l lăsa!

La care începu să urle și cealaltă tabără:

— Nu-l lăsa, Jacek! Doar la cap să-i dai!

Cei doi boxeri ajunseră la ring. Unul dintre arbitri ridică coarda, boxerii pășiră pe podium. Jacek își răsucea gâtul și își relaxa umerii, Pojva îl urmărea rânjind. Niciunul nu purta mănuși, nici măcar bandaje. Nu fură cântăriți, deși la prima vedere Pojva și Jacek erau aproximativ în aceeași categorie de greutate. Arbitrul central îi direcționează spre colțuri, apoi în ring urcă un bătrânel scund, îmbrăcat în frac și cu joben, care, urlând cu o voce nazală, îi prezentă pe concurenți: — În colțul albastru, Pojva cel vestit, brutal și neînfricat, omul cu cei mai periculoși pumni!

Mulțimea ovaționează ieșită din minți.

Apoi se întoarse către Jacek.

— În colțul roșu măcelarul din Łodz, bărbatul de al cărui pumn polonezii se tem atât de tare, încât a fost nevoit să fugă până la Pesta. El este Jacek!

Din nou urale.

În fața bookmakerilor stăteau la coadă cei care voiau să parieze în

ultima clipă, și se îmbrânceau cu ochi strălucitori și nerăbdători, fluturându-și bancnotele. Apoi bătrânelul cu joben a ieșit din ring, arbitrul principal i-a invitat pe boxeri să-și strângă mâinile. Ambii au pășit în centrul ringului. Pojva a întins mâna privind mulțimea răutăcios. Jacek i-a luat mâna și a strâns-o. Fața lui Pojva s-a schimonosit brusc, arbitrul fiind nevoit să-l împingă pe Jacek de-acolo. Atunci răsună gongul, iar arbitrul dădu semnalul, iar luptătorii se apropiară. Pojva lansă câteva lovituri șovăielnice pe care Jacek le evită cu ușurință, apoi trecu el însuși la atac. Cu brațul întins ținti bărbia lui Pojva, dar nu nimeri. Atunci Pojva făcu un pas înainte și începu să danseze, cât îi permitea vârsta, evitând loviturile polonezului. Cu o mișcare bine plasată, însă, Jacek îl nimeri pe Pojva în torace, iar acesta se clătină. Nu căzu, dar îi dispăru rânjetul de pe față.

Gordon urmărea de la distanță, dar și de acolo văzu clar momentul în care cei doi începură să lupte uitând de box. Părea că Pojva îi spusese ceva lui Jacek, care îl îmbrânci pe Pojva scuipându-i probabil o înjurătură. Pojva se lansă în atac. Mâna dreaptă a lui Jacek porni, dar brusc Pojva îl strânse sub braț, lovindu-l apoi pe polonez cu cotul stâng. Arbitrul însă interveni și îi despărți. Gongul răsună din nou, runda se terminase.

Cei doi se prăbușiră în scaunele așezate în două colțuri ale ringului. Asistenții se repeziră să le spele fețele cu apă cu gheață și să le facă vânt cu prosoapele. Pojva se lăsat pe spate, cu ochii închiși, gâfâind. Jacek însă se scutură de apă și se ridică sprinten. Pojva se ridică doar când auzi gongul. Arbitrul dădu semnalul, iar cei doi se aruncară unul asupra celuilalt. Pojva apelă la toate trucurile murdare. Cu brațul stângă îi cuprinse lui Jacek mijlocul, iar cu mâna dreaptă îi aplică lovituri în rinichi. Intervenii arbitrul. Atunci Pojva își lansă pumnul stâng cu o rapiditate impresionantă, crăpându-i imediat arcada lui Jacek. Arbitrul îi opri. Se uită la rană și constată că nu sângerează prea tare. Jacek se scutură din nou și porni la atac. Pojva, din disperare, îi trase o lovitură cu piciorul în direcția zonei inghinale. Arbitrul interveni din nou. Mulțimea fierbea. Fețe schimonosite îi susțineau pe boxeri, aceștia însă nu auzeau nimic. Pojva își proteja capul cu ambele mâini. Jacek găsi momentul oportun. Își lansă pumnul către burta adversarului, la care Pojva își lăsă în jos mâna stângă. Atunci Jacek, cu pumnul drept, îi aplică lui Pojva o lovitură în bărbie.

Timpul parcă se opri în loc. Chiar și departe de ring, Gordon auzi scrâșnetul oaselor. Capul lui Pojva căzu pe spate, ochii i se rotiră în orbite, brațul îi căzu inert. Se prăbuși ca un sac de cartofi gol. Mulțimea făcu liniște

pentru o clipă, apoi izbucni în urlete. Jacek stătea în mijlocul ringului, arbitrul îl împinse în colț, apoi se duse la trupul lui Pojva întins pe podea, îngenunche lângă el și îl prinse de încheietură.

Atunci, mai multă lume porni grăbită către scări. Arbitrul ținu o vreme încheietura lui Pojva, apoi clătină din cap. Se ridică, se duse la Jacek și îi ridică mână în aer. Puțină lume văzu gestul, căci mulțimea pornise deja pe trepte în sus, spre curte. Arbitrul îi șopti ceva lui Jacek, la care acesta dădu din cap, ridică repede coarda și porni spre ușa metalică. Gordon nu se mișcă. Mâna dreaptă îi atârna fără vlagă pe lângă corp, iar cu cea stângă duse o țigară la gură. Ușa metalică se deschise și apărură doi bărbați, unul dintre ei împingând o roabă. Sala se goli cu o rapiditate surprinzătoare, chiar și arbitrii ajunseseră deja în vârful treptelor. Gordon observă din umbră cum unul dintre cei doi bărbați sare pe podium și împinge trupul lui Pojva pe podea. Colegul lui prinse trupul neînsuflețit sub braț și îl trase în roabă, apoi plecă grăbiți spre ușa metalică.

Gordon urcă și el pe trepte până în curte. Bookmakerii mai îndrăzneți și clienții lor încheiară rapid socotelile. Gordon ieși prin culoar în curtea fabricii. La una dintre bariere stătea o căruță pe jumătate încărcată cu lemne de foc. Atunci se deschise ușa care ducea către barieră și apărură cei doi bărbați pe care Gordon îi văzuse în subsol. Trăgeau după ei un sac pe care îl aruncară în căruță. Unul dintre bărbați urcă și el în căruță și, cu mișcări rapide, acoperi sacul cu lemne de foc. Celălalt urcă pe capră, pocni din bici, la care portarul deschise poarta. Abia dacă ieși căruța, că portarul închise la loc. Gordon ieși pe ușa laterală pe Strada Gubacs și urmări căruța cum se pierde în întunericul nopții.

Gordon se duse până pe Strada Soroksár pe jos. Aici se opri în stația de tramvai. Când sosi tramvaiul 11, aruncă mukul de țigară și urcă. Cum se apropia de centru, orașul devenea tot mai colorat și mai luminat. De pe străzi dispăruseră muncitorii care veneau de la lucru și se înmulțiseră cei care căutau distracțiile de seară. Pe Dunăre se legănav vapoare iluminate, în noaptea liniștită de toamnă se vedea bine conturată fiecare fereastră a Cetății. În Piața Kalvin stăteau înșirate mașini, în fața hotelurilor circulația era intensă. În spatele ferestrelor de restaurant se zăreau mese pline, uneori chiar și vioristul care se plimba între ele. Muzeul Național stătea maiestuos printre copacii înalți. În Piața Apponyi străluceau felinarele, un haos liniștit al autobuzelor, tramvaielor și mașinilor pusese stăpânire pe Piață. În vitrina

unui magazin de bijuterii, un ceas uriaș indica ora exactă: șapte și douăzeci. Tocmai sosi tramvaiul 19, Gordon urcă în el, apoi în Piața Blaha Lujza coborî, traversează și porni către redacție.

În birou mai lucrau doar câțiva colegi. Gordon o salută pe Valeria, își atârână haina în cuier și porni spre biroul său. De această dată Valeria își ridică ochii din carte și, cu o voce răgușită, îi spuse: — Ați fost căutat la telefon.

— Ei, poftim, se întoarce Gordon.

— A sunat Krisztina. Vă roagă să o sunați că s-a întâmplat ceva cu...

Se aplecă mai aproape de hârtie, căci nici propriul scris nu reușea să-l descifreze.

— ...cu restaurantul.

— Înțeleg.

— Sau cu rezumatul, mai adăugă femeia și continuă să citească.

Gordon își trase scaunul, își aprinse lampa de birou cu bec verde, ca de funcționar la bancă, și se așeză. Un timp se holbă la mașina de scris, apoi băgă mâna în buzunar, scoase carnetul cu notițe și îl răsfoi. Puse hârtie în mașina de scris, o trase în fața lui și, încet, începu să scrie. Ce-i drept, nu aflase nimic nou de la Gellért referitor la Róna, dar István Lukács aștepta cu nerăbdare articolul, așa că se apucă să scrie puținul pe care-l știa.

Atunci veni lângă el unul dintre ucenici, un tânăr subțirel, de vreo douăzeci de ani, cu fața plină de coșuri, purtând un sacou cu un număr prea mare.

— Ce vrei, băiete? se uită Gordon la el.

— Vă rog frumos, ar trebui să verificați acest articol, mâine trebuie să-l predau, răspunse zăpăcit băiatul și îi întinse lui Gordon o foaie bătută la mașină.

— Ce-i asta?

— Un articol. Eu... eu l-am scris, se bâlbâi băiatul. Nu era nimeni care să-l fi putut scrie. Domnul Lukács mi-a spus că sunteți bolnav.

— Și?

— Și că mâine veniți la muncă și să vi-l arăt.

— Perfect. Arată-mi-l mâine.

— Eu aș vrea tare mult să-l citiți acum. Nu am mai scris un asemenea articol până acum, spuse băiatul cu fața îmbujorată.

— Despre ce ai scris?

— Despre un suicid.

— Al câtelea pe săptămâna asta? întrebă Gordon.

— Nu știu, domnule redactor, răspuse băiatul.

— Dă-mi-l.

Luă hârtia în fața lui și își întinse mâna după creionul roșu. Durerea se estompase deja într-atât încât putea să țină normal creionul în mână. Citea, sublinia, tăia, corecta...

— Cuvântul „misterios” vă rog frumos să nu-l tăiați, spuse băiatul.

— De ce nu? Un suicid nu poate fi „misterios”.

— Ba da, insistă băiatul. De curând am sunat la inspectoratul general și un detectiv mi-a spus că individul a murit în condiții dubioase.

— Cu cine ai vorbit?

— Cu inspectorul detectiv Szrubian.

— Atunci, mergi frumos la telefon și sună-l pe șeful grupului de detectivi Vladimir Gellért și spune-i că ești din partea mea. Poate mai e la inspectorat.

Băiatul dădu din cap, iar Gordon își scoase tabachera și aprinse o țigară. În câteva minute băiatul se și întoarse.

— Domnul Gellért, șeful grupului de detectivi, a spus că nu este misterios, îi zise lui Gordon.

— Vezi? dădu el din cap. Prin urmare, titlul articolului sună corect astfel: „Suicidul neașteptat al unui comerciant bogat”. Ar fi „misterios” dacă detectivii ar bănuî că l-a ucis cineva, continuă el. „Un străin”, citi în articol, apoi ridică privirea. Sau soția. Dar nu așa s-a întâmplat, nu?

— Nu, răspuse băiatul speriat. Domnul Gellért, șeful grupului de detectivi, a spus că în acest caz totul e clar, a fost un suicid.

— Restul e bine, spuse Gordon și trase din țigară. Doar fii atent la ordine în subtitlu, e foarte important. Dumneata ai scris: „Astăzi după-amiază în casa din Pasarét și-a curmat viața cu pistolul proprietarul firmei de comerț cu cafeaua Arabs”. Mai important este cine, nu unde și când. Deci așa: „Proprietarul firmei de comerț cu cafeaua Arabia și-a pus capăt vieții cu revolverul astăzi, în casa lui din Pasarét”. Iar cui și-a lăsat averea, nici asta nu-și are locul în subtitlu. E suficient să menționezi în articol instituția de protecție a mamelor. Acum du-te și rescrie-l la mașină.

Băiatul luă hârtia și porni către masă.

— Băiete! strigă Gordon după el.

— Da, vă rog.

— Un lucru să nu uiți. Treaba ta este să scrii ce s-a întâmplat. Chestia

cu speculația se taie din articol. Nu e treaba ta să afli „de ce”.

Băiatul se așeză la masă și se apucă să transcrie articolul.

Gordon bătut și ultima literă, scoase hârtia din mașină, își îmbracă haina și lăsa articolul pe masa lui Lukács. Apoi se duse la masa Valeriei, ridică receptorul și, chiar dacă ușor nesigur, începu să formeze numărul cu mâna dreaptă.

VILMOS KONDOR

budapest noir „Ca jurnalist de investigații la ziarul *Az Est*, cunoștea mai bine decât și-ar fi dorit miile de forme ale morții. Servitoarele beau măciulii de chibrit ca să se otrăvească, se aruncă în fața tramvaiului, bărbierii își tranșează iubitele, femeile divorțate își taie venele cu briciul, ucenicii se aruncă de pe podul Franz Iosif, funcționarii geloși își înjunghie nevestele cu cuțite de măcelari, oamenii de afaceri își împușcă rivalii cu revolverul – posibilitățile sunt infinite și în același timp covârșitor de identice, dat fiind că rezultatul este același.

Gordon se grăbi către poartă, dar unul dintre polițiștii în uniformă păși în fața lui. Gordon i se adresă detectivului Andor Stolcz, iar acesta făcu semn polițistului să se dea la o parte. Gordon păși cu carnetelul în mână lângă cadavrul întins sub bolta porții ca o păpușă de cârpă aruncată, cu fața scufundată în umăr și cu părul negru răsfirat pe spate.”

Vilmos Kondor – *Budapest Noir* Budapesta, 1936. Prim-ministrul Gyula Gömbös se stinge înainte să-și poată realiza visul – să transforme Ungaria în stat fascist. Viața – și moartea – merg mai departe în vechiul oraș animat.

În urma unui pont, reporterul de investigații Zsigmond Gordon ajunge la locul unei crime: o tânără evreică frumoasă a fost ucisă într-unul dintre cartierele sordide ale Budapestei. Hotărât să ancheteze moartea fetei, mai ales după ce îi descoperă uluitoarea identitate, Gordon descinde în măruntaiele întunecate ale orașului, o lume a umbrelor, populată de pornografie, syndicate criminale și celule comuniste. Investigația îl poartă până în eșaloanele superioare ale puterii, unde a fi evreu poate însemna diferența dintre viață și moarte.

Un thriller captivant, evocativ, debordând de suspans și intrigi politice.

„Un roman întunecat și tensionat, cu personaje și locuri interesante. Ar fi o plăcere să mai citim ceva scris de Kondor.”

Kirkus Reviews „Romanul lui Vilmos Kondor este un thriller maghiar în toată puterea cuvântului, dur, în spiritul lui Raymond Chandler și Dashiell Hammett.”

Péter I. Rácz

VILMOS KONDOR

budapest noir

Budapesta, 1936. Prim-ministrul Gyula Gömbös se stinge înainte să-și poată realiza visul – să transforme Ungaria în stat fascist. Viața – și moartea – merg mai departe în vechiul oraș animat.

În urma unui pont, reporterul de investigații Zsigmond Gordon ajunge la locul unei crime: o tânără evreică frumoasă a fost ucisă într-unul dintre cartierele sordide ale Budapestei. Hotărât să ancheteze moartea fetei, mai ales după ce îi descoperă uluitoarea identitate, Gordon descinde în măruntaiele întunecate ale orașului, o lume a umbrelor, populată de pornografie, syndicate criminale și celule comuniste. Investigația îl poartă până în eșaloanele superioare ale puterii, unde a fi evreu poate însemna diferența dintre viață și moarte.

Un thriller captivant, evocativ, debordând de suspans și intrigi politice.

„Un roman întunecat și tensionat, cu personaje și locuri interesante. Ar fi o plăcere să mai citim ceva scris de Kondor.”

Kirkus Reviews

„Romanul lui Vilmos Kondor este un thriller maghiar în toată puterea cuvântului, dur, în spiritul lui Raymond Chandler și Dashiell Hammett.”

Péter I. Rácz

CRIME SCENE PRESS

CRIME SCENE PRESS

budapest noir

VILMOS KONDOR

^{1} Nemzeti Egység Pártja / Partidul Unității Naționale. (*n. trad.*)